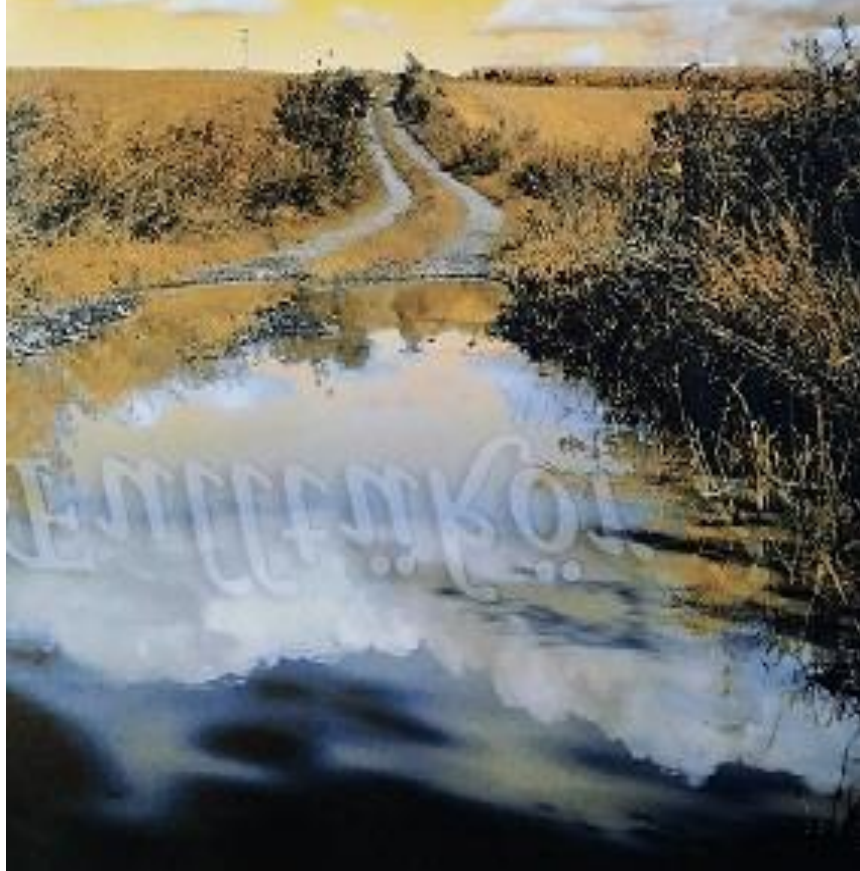

Fulltükör 2

*"Az igazi író vagy senkinek sem ír vagy mindenkinek ír.
Aki azért ír, hogy ezek vagy azok olvassák, megérdemli,
hogy ne olvassák."*

Friedrich Schlegel

Ismét egy idézettel kezdem ezt a kis bevezetőt. Nem véletlen a választás. Portálunk hitvallása is lehetne, mert ebben a szellemben szeretném üzemeltetni az oldalt.

Eltelt egy év az előző kötet óta, és megerősödött a hitem abban, hogy jó úton járunk. A válogatás ismét nagyon nehéz feladat volt, mert rengeteg csodálatos alkotás született 2007-ben is. Hiszem, hogy sikerült minden szerzőtől egy olyan csokrot prezentálni, mely bemutatja alkotóink munkásságát. Természetesen ezt csak a hely szűkössre szabott keretei között valósíthattuk meg. Ha ezt a könyvet a kezébe fogja majd az olvasó, remélem érezhetővé válik az a varázs, amelyet én is éreztem az összeállításkor.

Különleges könyv ez, mert egy olyan közösség összefogásával született, melyben az alkotók - bár átlagemberrek - de tehetségükhöz nem férhet kétség. Műveik magukért beszélnek. E közösség tagjának lenni megtiszteltetés számomra. Ismerni egymást, megérteni egymást, segíteni egymást, ezen a portálon természetes.

Kedves Olvasó! Fogadd szeretettel ezt a kötetet is, és kívánok hozzá jó szórakozást!

Lőrinczi L. Anna
Anna1955
portáltulajdonos

Kiadja: *a Fullextra Kulturális és Irodalmi portál közössége*
Készült 200 példányban az Alfa Ipari Zrt. Nyomdaüzemében
Felelős kiadó: *Laki Anna*
Szerkesztette, és tördelte: *Földi László*
Szerkesztők: *S. Farkas Zsuzsanna, Kamarás Klára,*
Káli László, Máté László
Címlapterv és kép: *Szabó Balázs*
Hátsó borító kép: *Kelényi Angelika*

Fulltükör 2.

2007

*Antológia a Fullextra
kulturális és irodalmi portál
alkotóközösségének műveiből*

André Ilona Ibolya (lenaneni):

A magány keresztje

kitárt karokkal én repülni vágytam
de nem szelek jöttek csak kemény fagyok
egy léha fickó szeget ragadott
így maradtam pléh-krisztussá váltan
vállamon Poe örök hollója károg
lábamnál rég elhervadt virágok
állok esőben fagyban hófúvásban
megdermedt ujjam nem érint csillagot
és nem érzek kint csalódást haragot
de nem is hiszek már a feltámadásban
mint ahogy te sem várod a csodákat
csak nézel csak bámulsz és tátod a szádat
míg állok élek örökös magányban

keresztre feszítve

Arany-Tóth Katalin (aranytk):

Áldásban

Fátyolos szemekkel
követem lassú lépteit.
Teám mellé mosolyt kínál,
aggódón felém néz, s ahogy
távolabbra mozdul, arca
szelíd törődésbe fordul.

Láztalan fekszem,
de erőm még messze,
valahol félúton hever
a mögöttem hagyott
tereken. Tűnődöm
a reám nehezedő
terheken, miközben
görcsös köhögésbe
menekül a védekezés.

Újabb és újabb karokat
növeszt a tüdőmből
felszakadó fájdalom
ólom-keresztje, s én
tartom, míg bírom,
hisz' megtanultam:
Jót, s rosszat vinni kell,
erőn felül sem eresztve.

Elcsendesült sóhajt simít
a reggel napsugaras fénye,
s míg tűnődve felnézek
az égen kúszó felhők
fodros hab-örvényébe,
a megmaradt évek reményét
láthatatlan rózsafüzérként
a végtelenbe számolom.

Árva lelkünk hálásan
összesimul, s a Szeretet,
óvón körénk fonódva,
áldó kegyelmet koldul.
Nem kutatjuk, miért
gördülnek ajkunk felé
a könnyek, csak nézzük
egymást, s hisszük,
hogy együtt most már
minden könnyebb.

Már nem kutatjuk, mit
temet a távoli múlt
a szemünk sarkában
meghúzódó szarkaláiban,
de értjük, mi mozdul
az adni akarásban,
s látjuk már, miként
takarja le fátylával a kor
az ősze hajló éveket.

Csak legyen még idő
megköszönni,
hogyan az Út
idáig elvezetett...

2007.

Áthajlás

Hatalmas árokba vájom
álmokból áthajló
fájdalmas járásom
(nincs magamban sem
maradásom)

Lassú sóhajba simul,
s kényszerré válik
lelkemben a béke
(a válaszok
csendben hullnak
gyarlóságom ölébe)

Hisz' tudom már...
ahogy ez az év is
rásimul majd
egy újabb évre,
úgy foszlik semmivé
a lenyugvó akarat
korhadt kerge

S ha majd őszülni kezd
bennem
minden határ
csak egy dologra
vágyom csupán:
hogy felrajzolhassam
tollammal
a végtelen égre:

Itt voltam!
- s megérte...

2007. január

Egyszer majd...

Egyszer majd eljön
az a pillanat,
mikor csendes alázatunk
ölébe hajtja fejét
az ifjonti,
lázás akarat

Megtér majd bennünk
a gyász, a bánat,
s elfogadjuk
a végtelennek tűnő,
magányt őrző,
fénytelen éjszakákat

Kiold majd szívünkben
a könnyekké könnyörült
görcsös harag,
s békét teremt lelkünkben
az évek nyomán járó
tapasztalat

Megnyugvást kap akkor
ezernyi gyötrő kétség,
s "miért"-ek válaszait
tartja majd
a meghajlott vállunkon
pihenő elégség

2007. március 11.

Időszárnyak

Ó, megannyi
ki nem mondott
szóba fulladt már
számtalan felismerés!
S mert szeretni vágyunk,
reméljük, hogy egyszer majd
igazzá válik a nagy megérkezés.

Véljük, hogy
talán lesz még idő,
mikor majd fáradtan
hazatérve, megbújhatunk
csendben, a reánk váró, lelket
óvó, édes ölelésbe, s az évek majd
bölcsőként ringatják őszülő öregkorunk.

Vak hitünk
elbújni látszik
a vágy-hiú reménybe,
s már nem számít, bilincsbe
verve, vagy szabadnak születve
száll a szó; mert semmi sem maradandó.
Előttünk kúszik az idő - fénye múltba hamvadó.

2007.

Ábel Andrea (AngyaliAndi):

Ítélet

Nyári vihar készülődött, az ég szinte lilás fekete színben játszott. Távolabb már látszódtak elszórtan a földbe csapó villámok ágai, a szél frissítő zápor illatát hozta. Az asszony némán ült az autóban, s fájós térdét masszírozta. Nem figyelte mennyi ideje ült ott, eltelhettek már órák is, mióta leparkolt ide a járda mellé. Némán ült és figyelt. Várakozott. Szinte mindennapos rituálé vált már ebből, szüksége volt rá. Látnia kellett azt a férfit. Férfit? Még nem az, józan ésszel csak kölyöknek nevezné az ember. De a nő nem volt józan eszénél. Nem vette figyelembe a korát, csak a bűnét. Hirtelen megdermedt. Kezét elkapta a térdéről, a kormányba kapaszkodott, ujjpercei teljesen elfehéredtek. Megjött. A fiú lassú léptekkel befordult a sarkon. Egyik kezét lazán zsebre dugta, másikkal cigarettáját tartotta. Nem volt feltűnő. "Tizenkettő egy tucat."- mondhatnánk. Ruhája divatosan lógott alig hatvankilós testén, sapkája alól kendő kandikált elő. "Menő". Ahogy ma hordják a fiatalok. A nő remegve, gyűlölettel nézte, ahogy befordult egy kapualjba. Tudta, hogy nem itt lakik, ide "anyagért" jött. Sok nehézségbe került, mire a magánnyomozó rátalált erre a helyre. Később szándékában állt átadni az információt a rendőrségnek - a nyomozó majd megteszi - de nem most. Még nem. Még szüksége van arra, hogy minden nap lássa valahol. Vagy itt, vagy a lakásánál. Már ismerte az időbeosztását, a mozgáskörzetét, feltérképezte az egész nyomorult életét. Nem árulta el a nyomozónak, miért van szüksége ezekre az adatokra, amaz pedig volt annyira diszkrét, hogy ne kérdezősködjön. Isten a megmondhatója, miket gondolt magában. Remegő kézzel dugta a slusszkulcsot a helyére, s lassú mozdulatokkal beindította a motort. Nehezeire esett elindulnia, de már így is késésben volt, mennie kellett. Pár másodpercig még nem mozdult, mélyeket lélegzett, próbálta az epe keserű ízét nem észrevenni a torkában, mely úgy perzselte, marta, hogy szeme könnybe lábadt a fájdalomtól.

A kórház folyosóján mellbe vágta a fertőtlenítő szaga. Már annyira a napjaihoz tartozott ez az illat, hogy szinte biztonságérzetet keltett benne. Ez volt a másik stabil pontja az életének. A kórház. Lassan lépkedett, a nővérek már messziről üdvözölték, s ő egy fáradt kis mosollyal biccentett feléjük. A folyosó végén kezdődött az intenzív részleg, innen már ő is csak teljesen átöltözve, lefertőtlenítve mehetett tovább. Kis ideig még állt a lengőajtó előtt, erőt gyűjtött magában az elkövetkező órákhoz, a tehetlenség elviseléséhez. Már hónapok óta tudta, nem tehet semmit, nem hoz változást az idő. Hálás volt az orvosoknak, hogy nem sürgették, hagyták még a remény illúzióját a lelkében dédelgetni, s ő merő hálából félrevezette őket. Elhitette velük, saját meggyötört szívének van szüksége erre az időhúzásra, az ő gyógyulására való tekintettel nem mondták még ki a végzetes mondatot. Pedig az az igazság, tudta szinte az első pillanattól kezdve, semmi esélye annak, hogy abból az álomból valaha is felébredjen a férje. Ezzel tisztában volt, s ha mélyen a lelkébe nézett, nem is akarta. Nem akarta, mert valahol, ott legbelül úgy hitte, férje már a picivel van. És ő is oda vágyott. Oda is fog jutni, ebben biztos volt, de még most, itt, mást kell tennie. Még dolgo van, s azt nem tudta volna segítség nélkül véghez vinni. Ezért nem engedte még el a férjét, rá volt szüksége, ahogy mindig is, látnia kellett, hogy azt képzelje, még egy kicsit itt is van. Itt is, meg ott is. Nem tudta ezt máshogy megfogalmazni magában, csak így érzett. Ahogy leült az ágy mellé, megfogta jéghideg kezét, végigfuttatta ujjait az ismerős bőrön, hajlatokon. Emlékezett még, milyen érzés volt, mikor ezek az ujjak az övéihez értek, mikor még érezte testének melegét, illatát... Fájdalmasan megvonnaglott, a sírás nyűszítve tört fel torkából. Meg sem próbálta visszatartani, szüksége volt a könnyek okozta megkönnyebbülésre, máskülönben szét fogja feszíteni a keserűség. Az első időken még próbálta tartani magát, még úgy hitte, csak kóma, csak idő kérdése... de nagyon hamar kiderült, semmi remény. Sem a picinek, sem a férjének, sem neki. Akkor elpattant az utolsó szál is, ami még a valósághoz kötötte. Fájdalmát, mely úgy izzott szívében, mint a tűzhányó pokla, felváltotta valami még borzalmasabb, még mélyebb, sötétebb... a bosszúvágy. Tehetetlen dühe, epéje spriccelve tört föl bensőjéből, s ő ahelyett, hogy megpróbálta volna kordában tartani, visszafogni elszabadult indulatait, csak még inkább szította azt. Akarta. Fájdalmat akart, ölni akart,

puszta kézzel rombolni akart. S ha mindezt véghezvitte, már nincs miért maradnia, akkor mehet ő is. De csak akkor.

Ahogy állt a kihalt, szeméttel borított utcán, újra feltámadtak a kételyek. Jó címet kapott? Nem csapták be? Nagyon sok időbe, és még több pénzébe került, mire rátalált erre az emberre. Előző életében - már csak így gondolt rá - álmodni sem merte volna, a bűnözésnek, az alvilágnak micsoda mélységei vannak, hogy pénzért szinte minden és mindenki kapható, megvehető. Erre volt most szüksége. Megvenni a megfelelő embert, aki a megfelelő helyen dolgozik. S ez a hely nem más, mint a Fővárosi Bíróság épülete. A férfi, mint takarító, nagy segítségére lehet, ugyanis azt a nagyméretű dobozt, ami a táskájában lapult, ő nem tudta volna bejuttatni az épületbe. Embere a semmiből bukkant fel előtte, s egyetlen szó nélkül elvette kezéből a táskát. Belenézett, s a borítékot meglátva elégedetten felmordult. Egy szó nem hangzott el közöttük, felesleges is lett volna, a pontos utasítások a pénz mellett lapultak. Az asszony örült, hogy nem kell felesleges kérdésekre válaszolgatnia, s nem is tette volna meg. A férfi nézte még egy darabig, tekintetében a bizonyosságot és a megértést vélte felfedezni egy pillanatra, majd ahogy felbukkant, olyan gyorsan el is tűnt a kukák között. Megkönnyebült. Már nincs visszaút. Pár nap, és így vagy úgy, de mindennek vége.

Hallgatta a gépek ütemes sípolását, látta a mellkas-pumpa emelkedését... tudta, most meg kell tennie. Nincs több időhúzás, nincs több... el kell engednie. Az orvos és az ápoló diszkrétan a sarokba húzódva várakoztak, hagyták, legyen ideje a búcsúra, annyi, amennyi szükséges. Nem sírt, már nem, egyfajta nyugodt boldogság, a bizonyosság tudata ülte meg lelkét. Csak pár óra, amit egyedül fog tölteni... csak néhány óra. Még egy utolsó csókot lehelt a szemeire, a homlokára, majd egy szó nélkül, s anélkül, hogy bárkire is ránézett volna, lassan kitántorgott a szobából. Tegyük a dolgukat. A folyosón, a korlátnak dőlve állt még egy darabig, az üvegen keresztül bámulta a csendben szemerkélő esőt. Egy idő után érezte, valami megváltozott. Csend lett. Nem hallja már az ütemes sípolást...

Korán érkezett, még volt egy órája a tárgyalásig. Szinte futva tette meg a második emeletig az utat, s az idegességtől zihálva vágódott a női mosdóba. Mikor kissé lecsillapodott, benézett az összes fülkébe, s kinyitotta a tisztítószeres szekrényt, a helyiség végében. A doboz ott lapult, ahogy meghagyta, a legalsó polcon. Óvatosan belenyúlt, ujjai remegve kulcsolódtak a hűvös fém köré. A pisztoly kicsi, könnyű, női darab volt, érintése megnyugtatólag hatott zaklatott idegeire.

A terem zsúfolásig megtelt. Sok ismerős arcot látott, de még több ismeretlent. Próbált úgy helyezkedni, hogy a lehető legközelebb üljön a vádlottak padjához. Tekintetével az ügyészt kereste. Hatalmas termete, barátságos medve alkata kimagaslott a tömegből. Ahogy ránézett, az csüggedten ingatta a fejét. A nő tudta miért. Itt ma nem születhet olyan ítélet, ami megnyugtatható lett volna bárkinek is. Főleg nem számára. A teremben hirtelen abbamaradt a pusmogás, megérkezett a fiú az ügyvédjével. A vádlott. Kölyök arcán önelégült mosoly ült, bizakodva rázogatta barátai kezét. Arra számít, hogy enyhe ítéletet kap, mindenféle kiskapura játszva... Fel sem fogja mit okozott, mi mindent tett tönkre, vagy ha fel is fogja, nem érdekli, mit neki... Az asszony megdermedt. Érezte, a szíve annyira kalapál, majd kiugrik a helyéről. Nem fogja kibírni. De. Bírnia kell mégis... valahogy. Már oly messzire jutott, nem mondhat csődöt a cél előtt. Szinte önkívületi állapotban ülte végig a tárgyalást, s ugyan hallotta annak minden szavát, fel nem foghatta azt. Ő más filmet nézett. Életének azt a boldog időszakát látta maga előtt, amikor még minden rendben ment, egy család voltak... egy boldog kis család. Pillanatokra felvillant, ahogy férje szégyenlősen megcsókolta az esküvőn, ahogy vértől maszatos kisfiát földöntúli mosollyal öleli magához a szülőszobán, amikor pici fia az első lépéseit megtette felé, ahogy pufók kis karjaival a nyakába csimpaszkodott, piciny kis szájával nyálas-cuppanós puszikat adott, amikor az első nap belépett az óvoda kapuján... De hirtelen látta azt is- mint egy lassított felvételen- ahogy az autópályán jönnek hazafelé... az elválasztó sövényt áttörve egy másik autó röpül feléjük... nem tudnak már megállni, férje hiába fékez... látta, amint beléjük vágódik, szinte rájuk esik a másik... érezte amint kisfia testéből elillan az élet... férje szeme lassan lecsukódik, feje oldalra billen... és ő túlélte. Igaz, hónapokig gipszben, de élt. Egy ideig igazság-

talannak tartotta ezt, átkozta Istent, amiért ezt tette vele, de lassan rájött, oka van ennek. Neki még van egy feladata.

A bíró hangja térítette magához. Nem fogadta el az ügyvéd védekezését, miszerint kábítószer hatása alatt állt a védenca, így nem terheli, csak a fogyasztás miatt felelősség. A terem zúgott, morajlott, sokan fűtöültek, hurrogtak... De mindegy ez már. Annaira mindegy. Az ítélet hirdetésre automatikusan felállt, távolról hallotta a kemény szavakat, látta amint a fiú vállá előrebukik, magabiztos arcán a harag piros foltokat hagy... az örök bilincset raknak a kezeire... valamit kiabál az ügyvédnek... a barátok próbálnak a közelébe férközni... s egyszer csak ott áll előtte, nincs közöttük senki, az örök is oldalra néznek megkísérlik a tömeget arrébb taszigálni... a fiú ránéz, arcára kiül a felismerés, majd a döbbenet, ahogy meglátja maga előtt a pisztoly csövét... próbál kiáltani, de hang már nem hagyja el a száját... a félelem örökre bevési magát vonásaiba, ahogy a kis golyó lyukat üt a homlokán. Hirtelen csend lesz, mélységes, döbbent csend. Mindenki az asszony felé fordul, már észreveszik, meglátják. Lassan körülnéz, a pisztoly csövét a halántékához tartja. Senki nem mer megmozdulni. Az ügyész egy pillanatra megindul felé, de az asszony tekintete, a mélységes megkönnyebbülés és a feneketlen fájdalom tekintete megállítja. Nem tehet semmit, nem is akar már. Megértette. Így kell lennie. S a csendben eldördül a második lövés.

Vádollak

Vádollak Ember!
Hát azt hiszed, mindent megtehetsz?
Mocsárrá változtatod a tündöklő tengereket,
Porzó sivataggá a zsírosan termő földeket.

Sűrű füstfelhővel borítod életünk,
Ez átok, így odavész mindenünk!
Nincsenek már zöldellő fák, ezüst tavak,
Nincs semmi! E pusztítás után mennyi marad?

Mit tudsz majd adni az eljövendőeknek?
Elfogytak madarai tópartnak s az égnek.
Ezt kapja örökül az új nemzedék?
Élj, ahogy tudsz, kínlódó Emberiség!

Éhező milliók látványa nem hat meg,
Harácsolsz, zsákmányolsz, bezsebeledsz s elföldelsz.
Nincs semmi jó, mi számlára írható,
Nincs semmi jó, mi bensődből fakadó!

Vádollak Ember! Mert gyilkosa
E Földnek egyedül csak Te vagy!
Érzéketlen, önző, átkozott fenevad,
Rövid az időd, már pusztítod önmagad!

Pár fillér

Szemében könny, rémület,
Kezében tábla, SEGÍTSETEK!
A fejek elfordulnak,
Hol jobbra, hol balra,
Tekintetek tétován merednek távolabbra.
Jár a kocsik között... nézem
Már sír, én megértem.
Adok ami nálam csak van,
De mi az a kevés...
Adok egy mosolyt is,
Ám az mégsem evés...
Szemében könny, rémület,
Már sírok én is, ez miért lehet?
Elnézi mindenki emberi roncsát,
Elnézi mindenki, s gyorsan hajt tovább...
Lábuk alatt milliók dübörögnek,
S este terített asztalnál ücsörögnek,
Mi az a pár forint,
Csak kis csepp a tengerben,
De másnak az élet e rettenetben.
Keze remeg, szemében
Könny, rémület,
Emberek...

Bartalovics Zoltán (prayer):

Macskajáték

Több napja vajúdik bennem a bánat.
Először észre sem vettem közelét.
Lapuló macskaként, osonva támadt
és szívembe marta körmének hegyét.

Szaggatta, marta kicsiny dadogását
mint egerét, játszva ugrálta körbe,
zabálni vágyó, falánk fuldoklásán
vérző sebemmel semmit nem törődve.

Gondoltam: Locsolgasson penge éle,
hadd edzem meg magammal a vasat!
De rá kellett jönnöm, nincs segítségem
és kardom gyáván hüvelyben maradt.

...Emlékszem, valami verset szavaltam,
idegen lelkekre kiült a béke.
Majd öleltél mögém kulcsolt karral
a folyó végtelen vizét elérve.

Kövek közt inogtunk, hol kishal szunnyadt,
árnyéka iszapra: vágya vetülése.
S megbillent bokádtól, ahogy kő csobbant,
testén ijedt angyalkák rebbenése.

Aztán elmúlt ez is. Elhalt az óra.
A semmin valahol végleg megragadt.
S hüppögve, némán, levegőt kapkodva
álltam a víznél egy platánfa alatt.

Már nincs, ki hívna útjának porába
aki csókkal, zenével lelkesít.
Dongva sirat egy fekete bogárka
majd holtában koppan, ahogy leesik.

A szerszám is unja kezem melegét,
egy régen volt rózsaszára a törzsön.
S várom, mikor adja végső kenetét
kibérelt parcellán púpozott röggöm.

Most terhes indulattal, ki halni kész,
gyolcsba teszem maradék örömöm.
Ha rám töri ajtómat az ítéshő
és mégis élni hagy, azt köszönöm.

...Az utcát rovom. Sarkon koszos zenész.
Pénzem sírva csörgetem dobozában.
Nyekergő koldus leteszi hangszerét
mellém lép, és megveregeti vállam.

Függönybe zárt horizont

Valaha messzire szólított a kék
suhanó szemem bejárta a leget.
Lánytavasz-virágát ontotta a rét,
és csipkét vertek a fodros fellegek.

Látóhatárom ablakodig tartott,
hogy tovább nézhessünk, és még távolabb.
S laterna fényével szívünkig hatott
szerelmi nászágyunk: Édes áldozat!

Azt mondtam: - Ajkodon zsolozsma leszek
s templomod panteizmusi oltára!..
Apokrif verseket dúdoltam neked,
és beleolvadtunk a bibliába.

Mára már csendesebb imákat mondunk
s elfordított fejjel visszük keresztünk.
A horizontra mázsás felhő fordul,
s a szélvihar villámmal van ellenünk.

Most csukott szememben álmok alszanak.
A messzeségben nem fogom kezed.
S anyává érett nyár pókhálón akadt
összekócolt, lógó függönyöm helyett.

Bodnár Éva (erda):

A fáradt szív panaszai

Halkan, most halkan beszélj!
Csak az örület szül vad hangokat...
Finoman érlelt, lágy szavakkal
öleljen át a pillanat!
Ne mondj semmit, csak nézz rám!
Talán szemed beszédesebb,
és mindent jobban megérted,
ha lelked tükrébe nézhetek.
Túl sok a zaj - belefáradtam.
Simogasd hát a lelkemet!
Most ez a túlhajszott szív fáj úgy,
ahogy az égett, lüktető sebek.
Gyógyírt keresek, vigasztalást,
szépen ívelt dallamot, lágy muzsikát...
Valamit, amitől újra vonzó lesz
ez a forrongó, vad világ.

A lélek sötét zsákcáiban

*Vesztes idő, béres számla,
angyalarcon kúszó lárva.
Sebzett szívnek mi az ára?
Talán remény? ...Mindhiába!*

I.

Méregízű epe a számban.
Nyelem keserű nyálam.
Fáradt testemen átok.
Jót már hiába várok.
Setten sután egy árnyék.
Eltűnik hamar a szándék:
Győzni kell emelt fővel -
versenyezve múltó idővel...!
Vagy töretlen akarattal
megbékélni önmagammal?!

II.

Porcelánmosolyú angyalt ha látok,
szívemről bilincsként hullik le az átok.
Elbújni szeretnék valahol távol,
távol a világ gonosz zajától.
Mégse találok nyugalmas helyet,
csupán újabb kint megváltás helyett.
Angyalok! Porcelánmosolyú lények!
Ne hagyjatok magamra! ...Félek!

III.

Csúsztam, kapaszkodtam.
Amíg tudtam, amíg bírtam.
Mentem... Kezem ökölben.
Térdelő testem görcsben.
Nem néztem, nem láttam,
nem is hallottam semmit.
Nem hívtam magammal senkit.
Ne taposs, ne kínozz, ne gyötörj:
Menj el! Ezt, csak ezt zúgtam,

hallottam füleimmel. Vártam...
A remény fátyolként vált köddé:
lenn a sárban sírok mindörökké.
Felállnék, de megrogyan a lábam.
Szétfeszített karral zuhanok a mában.
Gyötör a gonosz, nap mint nap engem.
Húsomat tépi – nem csak az ingem.
Méregízű epe a számban.
Nyelem keserű nyálam...

IV.

Felébrednék... Ha ez rossz álom lenne,
eltűnnék, és többé senki nem keresne.
Vádolok, vádolnak... nem érdekel semmi.
Nem tudom, nem értem, mit kéne tenni?!
Félelem ölel át remegő karral,
félelmem szembenéz zord önmagammal.
Mindig csak adtam – semmit sem kaptam.
Lelkemet teljesen lecsupaszítottam.
Vigaszt ha kerestem, bőven megfizettem!
Árva sorsomnak áldozata lettem.

V.

Honnan merítsek erőt, ha nincsen
se vigasz, se remény, se földi kincsem?
Minden, mi rám talált, lehúz a mélybe,
sárgaszemű szörnyek pokoltüzébe...
Fel kellene állni, immár sokadjára,
sírva is nevetni az egész világra.
Felébredni újra, elhagyni az álmot,
és szemétbe dobni mindent, ami bántott.
Mindent és mindenkit újra számba venni:
Óh, Uram, adj erőt, hogy meg tudjam tenni!

Bujdosó Péter (Profogus):

Taknyos bálnák sóhaja

Csepeg a zene a hangfalak mélyéből felfelé, meg sem áll. Csak álmodom az ébrenlétet, folynak a képek meder nélkül. Újravarrom az eget, új felhők, új versek, nyálkás, dzsuvás bioszféra lenn alattuk, gyermek felhők, ők a büszke troposzféra, friss felhőket karcolok fel, friss, puha felhőket. Feltépem a talajt, én vagyok a szél. Lefolyik a dzsuva a lefolyón, és huzat leszek a házadban. Friss tavaszi illat vagyok január közepén 2007-ben, amikor télvíznek nyoma sincs, tél is csak a tévében. Érzem, hogy működök. Kikeverem magamnak az életet újra, random múltat építek magamnak, és szabad vagyok, mint azok, akik szabadok.

Boldogság, pofozz fel!

A világ vagyok. Ti meg csak a sejtek, és az atomok. Összeesik bennem az emlékhad, leül a gyomromban, megüli. Reboot, új versek, új rímek, új ritmus, új tartalom, most is fizetős, mert mindig.

Átvergődnek rajtam az életek, az évek, a századok, ezer emberöltő és ezer szerelem eleje, hátulja, csalódások, ébredések, elalvások, álmok, amelyekről aztán kiderült, hogy valóságok, valóságok, amelyekről közben kiderült, hogy virtualitások. Virtuális valóságok, amelyekről aztán kiderült, hogy álmok.

Bolygó vagyok, és kicsik a dolgok. Elnyom az élmény, nem győzöm levetkőzni. Mosoly az ingem, ing a mosolyom.

Csillagok néznek rám irigyen. Magányosak.

Apró, kacagó gyermekek szaladgálnak bennem, labdázna, és nevetnek. Nevetek velük. Régebben én sem voltam ennyire öreg. Most ráncok alszanak arcomon, türelmetlenül várnak az ébredésre, és kussolnak fejemben az ősz hajszálak is, mert még nincsenek elegendő forradalomhoz. Én viszont érzem a hangula-

tukat a talpamban. Nyomást gyakorol rám a perc.

Élvezem, hogy létezem.

Kacsintok a jövőmnek, hogy majd mindjárt, jövők, egy pillanat, és vár, nem szalad elém, csak, ha nem maradt más a sorban. Szeret engem az idő, folyton randevúra hív, folyton vár rám, én meg azt mondom, majd jövők, egy pillanat. Látom szép szőke haját, csillogó kék szemét, és a boldog perceit az arcán. De nem merem eldobálni a faleveleimet. Olyan szép vörösek. A jelen falevelei. Ősz a jövőm? Vagy csak a hajam lesz?

Vaskos a hajnal most, máskor pedig olyan lágy és finom. Most acél a hajnali három, és ököllel pofoz fel mindjárt az ébredés. Aminek feltétele az alvás.

Le akarok szokni.

Fárasztó játék a boldogság. Tele vagyok a jelennel, kicsordul a szememből, ezt nevezitek, ti, okosak, könnynek. Elém görnyednek a napok, mindig a következő hét, unos-untalan. A régiek búcsú nélkül szaladnak bele a fényképekbe, a filmekbe, a naplókba, a blogokba, a regényekbe, vagy éppen ide, ebbe a sorba, ni. Csobog a pillanatpatak. Értől az óceánig.

Lüktet a kozmosz, lüktet az élmény. Párolgó dzsuva, meszelt égbolt, újramevert életek, újravarrt felhők. Ezek én vagyok. Szárnyam az álom, álmom a szárny. Nincs hang, némafilm vagyok, repülök, el innen messzire egy világba, ahol.

Ez már az a világ, ahol.

Telítetlen boldogság, fogalmak, üres fogalmak, ember alkotta fura megfoghatatlanságok, amelyeket nem látok magam előtt, csak, mint betűhalmokat. Egy bé betű, egy o, egy el, és így tovább, semmi más. Furcsa dolgok, amelyek azért fontosak, és vannak. Léteznek. Léteznek bennem, mert gondolkoznak.

Újramevert élet, karolj napomba!

Már nem fájok. Kényelmes minden zug, ahová begyűr a sors, nem válogatok, mindent nyersen be, meg sem rágom, le a gyomorba rá az emlékekre. Hamu alatt fárad a láng. Dirhammal fizetek, mert itt elfogadják. Itt mindent elfogadnak. Megcsókolak. Itt mindent elfogadnak. És mindenki lát. És mi is látunk. És szeretek. És szeretsz. És álmodunk. És jó. Jó minden.

Jó minden.

Felemelkednek a kávécseppek, és ritmustalanul táncolják körbe a fejemet, hajamba karolnak, és illattal öltöztetnek fel. Táncol a házam, az én házam a te házad. Táncolsz velem, fordulsz velem, táncolsz velem, létezel és gyönyörű vagy és.

Le akarok szokni.

Jobb lesz jövőre, újra üresen, holtan feküdve, prózai líra, nem lesznek rímek. Kiráz a hideg a rímektől. Gusztustalan, perverz lények, gyermekek láncfűvei.

Nincs több rím bennem, ami volt, kiadták, boldog lettem, elmúlt, boldog leszek, el fog múlni. Számolom a jövőm, folyamatosan, megállás nélkül. Multiplikálom a vagyonom, figyelek a portfólió-egyensúlyra és érzem, hogy sínen vagyok, mint aki.

Nem, én nem akarok.

Nem nekem való a szeretés, és mégis hogy féltém a műfajt! Ölelem, húzom vissza, ha menne, de esze ágában sincs, marad és szeretek tovább. Tetszik, de tudom, másra születtem és ez fáj kissé olykor, talán, lehet.

Elfut előlem minden poén, nyúlok utánuk, egyet sem kapok már el. Öreg vagyok nagyon, szívemen nagykabát. Lerágott szívemen vérhab és alvadtvér-darabkák. Csúnya látvány, de biologikus. Orvos leszek, orvos leszek újra, pedig még eddig sosem.

Nincsen vicc, nincsen nevetés. Csak gondolkodás, az is csak találomra, ide-ide téved. Idétlenségem időtlen, most mégsem érzem sehol. Nem szólok az olvasómhöz, pedig szegény hogy vá-

gyik rá most is, jönnek elő az elvonási tünetek, innen látszik az olvasószemüvegén. Nem kérem meg, hogy ne haragudjon, amiért kiábrándítom. De azért szeretném, hogy ne haragudjon. Ez egy ilyen reggel. Vicc nélkül.

Néhány pont kimetsz ebből a világból, és egy határt alkot én és a világ között. Az ujjaim hegye, a bőröm, pontthalmazok, melyek elzárnak tőled, üres létezés, Éter. Olvadni kezdenek a pontok, belenyúlnek a 2D-be, átkapálódznak a 3D-be, eltűnnek, elenyésznek, elmosódnak, és eltűnik a határ, nem leszek. Nem vagyok. Nincsek. Szeretkezem a világgal, a léttel, érzem, hogy benne vagyok, összeolvadunk. Igaz, májusi szerelem, feromonhulám, vágni lehetne köztünk.

Mennyi rövid, egysoros bekezdés!!!

Oly rövid, hogy szinte már vége is... Narancs lesz a menny, vanília, és ébredések sorban az ablakok mögött. Szinte már vége is.

A fehér margitszigeti fák

Domború a séta a körúton,
Egy ölelés fáradt adventje feslik.

Körben szépek az emberek.
És reszkető őzek szeme mélyén
Húzza ki magát a szeretet.

Gyönyörűek vagyunk.
Ezt suttogják a fehér margitszigeti fák.
És gyönyörűek, és gyönyörű a világ.

Ahh, milyen boldog lehet az ember, ha akar...

Czinege László (tokio170):

ásni kéne...

gondolatom – álmatag,
agyamban a part szakad,
bontja bánat-hullámverés,
tengerárnyi emlékezés.

múlik elmém s életem,
napjaim – mind jégverem.
éjszakám csak karmazsin
színnel pislákoló kín.

nem izzik, mint olvadt vas,
hiába búbáj tavasz.
keserű só szájam íze –
száraz, mindennapok dísze
a gorombaság, talmi szó –
kopjafámra jelet ró.

gyors elmúlásba vivő út,
az ihatatlan vizű kút.
posványában nincs tükörkép,
iszapba fúlt időmérték.

ásni kéne tiszta kutat,
remélve, hogy forrás fakad.
tükre lenne vágyott álmom,
jövőbe szórt bizományom.

2007-05-18

Visszatérő álmom

*Visszatérő álmom: málló templomtorony
ócska órájaként önmagam álmodom
augusztusi fényben. Ötven szűrő ékkel
testem tengelyében, delet ütök éppen.*

*Izzadt ruhám zsibbadó testemre tapad,
sivatagvárosban ellenségem a Nap.
Múló időm perc-porában fulladozom,
mászva víz előre néhány rozsdás izom.*

*Szememben kvarchomok, torkom kőpor-száraz,
utolsó erőmmel felidézem szádat.
Hullámzó szavaid – hangjuk harang-tenger,
kattan a szerkezet... időt nyer az Ember.*

2007-04-11

**Miháldineczné V. Angéla
(targoncas): Téli feeling**

Tűrések

Körülményes alak – gondolhatják rólad,
bámulsz papírodra, s rágcsálsd a tollad.
Nem vagy határozott – mért nem írod gyorsan?
Bádogpersely agyad félóránként koppan.

Kérdezhetnéd te is – nem lát a kőműves?
Az egyenes nála szemlátomást íves.
Nyolcvan fok a derék – szöget üt fejedbe,
függőleges álmod vízszintesbe tette.

Nézed a szerelőt – autód gyilkolja,
gyötrelmes hangja, csak nyekergő kintorna.
Kimaradt pár csavar, mi nagyívben repül,
laza mozdulattal a szemébe kerül.

Beülsz roncs kocsidba, előtted rengeteg,
lámpák erdejében rettenet hentereg.
Negyven fok árnyékban – van feletted tető –,
elméden frissít sok süppedt aknafedő.

Pénztárnál állsz sorban – eltelik félóra –,
lefagy a vigyorod: nincs árudnak kódja.
Hátraküldenek, mint táblától nebulót,
keresgélj a polcon valami hasonlót.

Rohansz vizsgálatra, nincsen már türelmed –
ha elkésel, a nővér beljebb nem enged.
Itt sem haladsz sokra, bár szinte beszéltek,
más a betegség, és más az orvos érdek.

Kettő vekker ébreszt, újra méggy munkába,
lüktet még mindened, gyenge vagy és kába.
Leülsz asztalodhoz – elmúlik nyolc óra,
kezed – akaratlan – e sorokat rója:

Irodalmár vagyok – gondolhatják rólam,
bámulom papírom, s rágcsálom a tollam.

2007-05-28

Dőreség

Hajnalodik, halkan haldoklik az éj,
égi kertjét kondenzcsíkok túrják szét.
Az ablak, hol állok – világegyetem,
időm formuláit innen figyelem.

Rács – mely eddig sokat nem takart, most teret nyer,
hámló rozsdarétege új festésért perel.
Sarka, pókok gyarmata – szemem még fókuszál –,
kusza hálójukon a gondolat-szél riszál.

Egy üzenet hull bele, aprócska muslinca.
Két pók fedi fel magát – hiába volt titka –,
rohanva araszol – vagy araszolva rohan?
A másik sarokból is megindul a roham.

Középtájon azonban, csak egymást találják,
és morcos indulattal nyolc lábuk darálják.
Előpukkan a nap, sóhajt a reggeli szél –
elszáll a muslinca, a rabul ejtett levél.

Potyognak a póklábak, ízek, béna percek
(így emberként átélve: forró lett a helyzet),
végül a két póktest halkán huppan a kőre,
majd emlékezz mérgükre – ne légy ilyen dőre!

2007-05-10

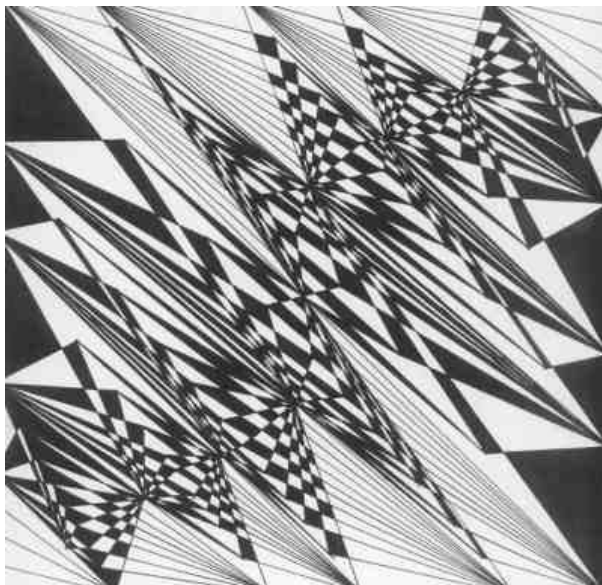
Csizmadia László (csizi):

Időutazás

Miután sikerült az olvasás látszatát keltve végig lapoznom Stephen Hawking, Az idő rövid története című könyvét, elmondanám neked kedves olvasó mit is jelent számomra az idő. Semmit. Szerintem ugyanis a tudós elmék tévednek, mégpedig azért, hogy a parciális differenciál egyenleteiket legyen hol előadniuk. Ez önmagában még nem nagy baj, hát ezért nyugodtan hagyjuk figyelmen kívül. Amennyiben esetleg tudnánk úgy viselkedni, illetve társaságban beszélgetni a témáról, mint akikről azt hisszük hogy értik, abban az esetben sem lehetnénk részesei a gázártámogatásnak, ami ugyebár most fontosabb. De hogy gondolkodás nélkül ne maradjunk, hát elmesélem mit is jelent számomra, és számodra. Olyan mint idő nem létezik. Különböző sebességgel mozgó tárgyak vannak, és ezen mozgások között levő különbséget az ember által beszélt nyelvnek nevezett kódok úgy jellemzik, idő. Ha nincs mozgás, nincs idő, mondom én, de ez ne zavarjon téged. Képzeld el egy zárt dobozt, hogy könnyebb legyen megérteni legyen átlátszó, mint egy akvárium. Abba tegyünk bele egy csapágygolyót. Tegyük fel, hogy belelátsz, a golyó pedig nem lát ki belőle, mert a csapágygolyók egyébként is ilyenek. Nem fog benne mozogni, ezért a golyó azt hiszi megállt az idő. Ha elgurítjuk a golyót, akkor a golyó azt hiszi telik az idő, és ha tudna írni, le is írná. Ha most valahogyan a golyócskáinkat visszagurítjuk a kiindulási helyére, akkor ő azt is írhatná, hogy visszament a múltba, tekintve hogy ugyanazt érezné, mint amit régebben érzett. Ebből következik, az időben lehet közlekedni, csak a dolgokat kell visszarendezni a régi helyükre. Miután a jövőben jártam, egyszer csak visszarendeztek engem oda, ahol most vagyok, de nem csak úgy kontár módra rendeztek vissza, hanem az agysejtjeimet is, ezért most nem emlékszem arra ami a jövőben történt, ezért nem mesélem el. Most éppen egy másik jelent csinállok, tehát vagyok. Most azt csinálom, hogyan lehetne ezt a rendszert becsapni, és elmesélhetném nektek a jövőt. Ebben a pillanatban megszületett a zseniális tervem, és a kivitelezéssel bajlódok éppen. Hogy lássuk hogyan sikerül, te-

gyünk egy próbát. Elmesélem neked kedves olvasó a holnapodat, mert kísérletképpen elugrottam oda, majd visszajöttem. Arról amit mesélek, te dönts el hogy értelmes dolog, avagy nem, ehhez viszont tovább kellene olvasnod, tedd azt légy szíves! Tehát a te holnapodban a következő történt. Kimentem a Moszkva térre, tudod oda, ahol van egy nagy henger alakú hirdetőtábla mindenfajta múltbeli történekekről szóló papírdarabokkal tele ragasztva. Nem is tudom milyen időben beszéljek, legyen inkább jövő, hiszen az felém jön, márpedig akkor lehetek én a világ közepe, hiszen még az idő is felém jön, de ha akarod akkor beszéllek inkább napsütéses időben. Szóval ragyogni fog a nap, küldi hullámaait felém majd, enyhén benzin szagú a város és én reményteli várakozással álldogálok majd az oszlop előtt. A karórára tekintek majd sűrűn és magállapítom, hogy az alapállapotú cézium-százharminchárom atom két hiperfinom energiaszintje közötti átmenetnek megfelelő sugárzás kilencmilliárd-százkilencvenkétmillió-hatszázharmincegyezer-hétszázhetvenedik hullámai olyan lassan követik egymást, mit a szívem dobbanása, és egyszerűen úgy gondolom majd, lassan telik az idő. Pillanatnyilag kétségbe fogok esni, vajon jössz-e egyáltalán. Akkor majd veszek egy szál rózsát a közeli virágárustól, és ettől egy kicsit megnyugszom, arra gondolok majd holnap, hogy milyen jó lesz ha megérkezel, és a virágot átadom. Gyakorolom majd holnap a mondatokat, amivel a virágot átadhatom úgy, mintha az egész semmiség lenne, de közben te gondold majd azt hogy ez nemhogy nem semmiség hanem a világegyetem sorsa, de legfőképpen a mi sorsunk az ami belesűrűsödött, bocsánat sűrűsödik majd abba az egy szál rózsába. Olyan izgalommal gyakorlom majd holnap a mondatokat, hogy közben el is felejttem majd számolni a cézium atomokat. Sebaj gondolom majd, a föld úgyis forog és májusban siet, októberben késik úgyhogy holnap éppen pontosan jár majd és mivel elvétem a számolást majd a nap állására hagyatkozom, egészen addig amíg le nem megy és már azt sem fogom látni. Akkor már nagyon szomorú leszek, tulajdonképpen nem is tudom miért, hiszen olyan sokan nem fognak a nyakamba ugrani, hogy majdnem olyan nehéz lenne megszámolnom őket, mint a cézium atom rezgéseit. Vigasztalni már nem fogom magam, beletörődök majd sorsomba, és a sumérok által huszonnégy egyenlő részre darabolt időszak huszonkettedik szakaszában elejtem a rózsát a földre, ami

ugyanúgy fog forogni tovább. A benzin és a köd vegyes párája fog segíteni abban, hogy észrevétlen maradjak, és ne lássák bánatomat, mely oly nagy lesz, hogy a kísérletem abba is hagyom és egy szempillantásnyi földfordulat alatt visszarepülök a jelenbe, a mába. Kedves olvasó, ha majd a jövő időben, mikor süt a nap és forog a föld, a Moszkva téren jársz és látsz egy hervadó rózsaszálat, gondoldj majd arra az a rózsza a te jövőd, mosolyogj, és reménykedj, az idő még nagyon soká áll meg számunkra! Ha pedig holnap ott lennél, az azt jelentené hogy tévedtem és akkor én majd olyan különleges helyzetbe kerülök hogy igazán az fogja nekem a legnagyobb boldogságot okozni a világon, beismerhetem tévedésemet, igaza lesz Hawkingnak.

Tímár Zoltán (tizo): Kristály-álmom

Csíki András (andrass):

Add meg

Mennyi a dolgom s mi jut eszembe,
Rímekbe vagyok magam is szedve,
A sorokhoz bújok e fázós testtel,
S Attilát mondom játszós kedvvel,
Állatnak van ingyen kedve,
aki nem ád, az a medve...

S azután felmondom Adyt,
Mint gyenge fércet fölszakít,
Hogy különös nyár éjszaka volt,
S látom Csucsát, hol kóborolt,
Agyában a felrobbant zsenialitás,
A nyugati bálvány, s a keleti áldozás...

És Gyuri bácsit hallgatom,- mondja, csak mondja,
Budapest, Firenze, Párizs- a szépség bolondja,
Hogy ugyan hogy is maradna veszteg,
Az ember kinek az élet így volt a legszebb,
És lassan elindul és görcsöt old, hogy
...vérembe folyt a vörös telihold...

Aztán itt a város főterén a bronzszobor,
Ha arra járva köszönök, ő visszaszól,
Tudod, hogy a Nap barátja voltam?
De csak kijelent, mindig állítva a jelent,
Tintájába hiszen belefürdött a nagyvilág,
...hányszor álmodtam Dsuang Dszi-t tovább

És jönnek, jönnek mindnyájan sorban,
Babits, Kosztolányi, Tóth Árpád, s onnan
Valami ősi tűztől szikrázó panteon,
Juhász és Illyés, magamból kikelve szavalom,
És így szabad ez élet, fölnyújtom két kezem,
Add meg hát nekem boldogabb éneket!

Értelem nélkül

Érzed-e úgy, hogy vallanod kell,
Értelem nélkül csak mondani el,
Akár ha kevéssé, de mégis csak áztat,
Akár ha sokan fogják a vállad

Csak mondani, két izzó szemmel,
Hogy menekül belőled az ember,
Hogyan mélyül az értelem gödre,
Hogyan keringsz csak körbe-körbe

És csont és jég marad csak belőled,
Kérdések, mik a csöndbe beleöltek,
Vonzódás a tudattalanhoz,
Fájdalom, mi föl-föllapoz

Így keseregj, hogy tudod a végét,
A világgal robbansz majd szét,
Leszel a porból csak hitvány porrá,
S hamudat talán magad is szétrúgnád

2003. 01. 28.

Mindent tudok

*„Mindent tudok hát, drága herceg,
Tudom, mi sápadt s mi ragyog,
Tudom, hogy a férgek megesznek,
Csak azt nem tudom, ki vagyok.”*

Francois Villon: Apró képek balladája

(ford: Szabó Lőrinc)

Mindent tudok hát drága herceg,
Minden nap velőmig izzadok,
Elcsüngök sarlóján a Holdnak,
És ennyi csak, mit magamról mondhatok...

Minden reggel fölkelek hát,
És örömmel köszönök jó napot,
De a jószág kigyérült előttem,
És ennyi csak, mit magamról mondhatok...

A szemét? Szemlátomást nő,
De a szívem is hízik s lesz még nagyobb,
És belekövülök majd az útba,
És ennyi csak, mit magamról mondhatok...

Tudom én, hogy nem jó ez így,
A parázs felizzik a jég alatt,
Herceg! Minden tudások vége,
A haldokló akarat...

1988

Itt vagyok e kirabolt múlttal,
Miben igazságot tenni nem lehet,
Tévedhetetlen mert nincs közöttünk,
Míg halandók vagyunk mi emberek.

A XX. század árnyéka mögöttem,
S nagyapám hatalmas nagy keze,
Emlékszem a vonat Várad felé szalad,
És lengedez az újdonság szűz szele.

1988, most lettél talány nekem,
hogy bogozom e kételtű sorsot,
hogy megérteni, fölfogni nem tudom,
ahogy pontozza szívemet a kétely és a biztos tudat.

Nem tudom már, mi történt meg,
Mi az mit én festek s rajzolok,
Gondolataimban úgy ragyognak a falvak,
Mint fénylő metropoliszok.

S kik határt vontak lelkenem által,
E gyönyörűséget el nem ijesztik,
Ahogy átnézek a hét toronyra,
Egyéb gazdagságomat vihetik.

Csöndes Csaba (csaszti):

életképek

Megismertem a látszat mögött a hazugságot,
Volt, ki kezet nyújtott, majd leigázott.

Megismertem a gazdagot,
Neki még kevés, mit az élettől kaphatott.

Megismertem az embert ki nem habozott,
Hogy célját elérje, állattá változott.

Megismertem a szegényt,
Kinek elég volt a víz, és a kenyér.

Megismertem a szegényt,
Ki elégedetten hajthatta álomra fejét.

Megismertem e két végleletet,
S, a közte lévő vékonyabb réteget.

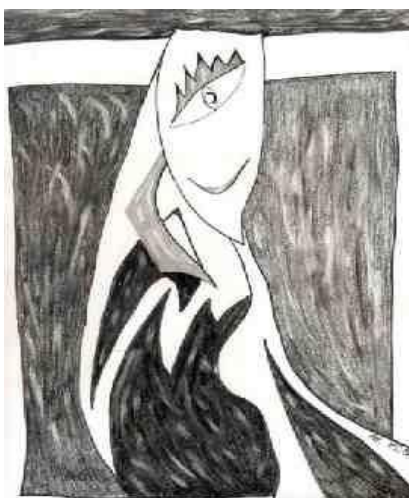
Megismertem a nézetet,
S, kik vállalják, nekünk ez méretett.

Búcsú a nyártól

Levelet küldött az ősz a széllel,
Olvasom is a nyár bánatát,
Vegyülni látszik a tűz a jéggel,
Éli az élet a játékát.

Kezdődik egy lassú halál,
S lesz egy hosszú temetés.
Természetnek természete,
Hogy folytatja a teremtet.

S ha megérted, mit jelent
Álomból az ébredés,
Cikázó villámok közt is lehet
Nyugalom a létezés.

***Kovács János (greenapple):
Női mosoly***

Dudor a fejen

Dudor a fejen,
Hát kellett ez nekem?.
Fejjel a falnak,
Szöveg kell a dalnak!

Ütközet az éjben,
Merev sötétségben.
Tompult aggyal, de vidáman
Szelem lépteim, e cudar világban.

Rövid az éjszaka,
De hosszú még az út,
Botorka a bokorba,
A többi visszarúg.

Megállok, de minek,
Itt egy oszlop, ami siet.
Róka kerget rókát,
Az éjszaka a holdját.

Pirkad már a hajnal,
De milyen ezüst hajjal?
Ott van hol kelhetek,
Hova az éjszaka kergetett.

(elképzelt történet)

Dávid József (csitesz):

szerelmes vers új Kedvesemhez

jó éjt Kedves!
álmodat vigyázzák szép Angyalok.
de, csak lányok lehetnek őreid,
mert a fiúkra iszonyú féltékeny vagyok.
álmodban minden percet
csak én foglalhatok el.
én vagyok, aki kérdez,
és a kérdésre szám felel.
zöld szemed csillogása mint
fénylő smaragd.
szerelmes kéjt szül bennem,
mikor gyengéden harap fogad.
amikor nyújtózik gyönyörű tested,
tengernyi vágy fog el.
Hogy ülj ide, ölembe;
én öllelek Téged, és Te engem ölelsz.
kecses lépteid nyomán megáll a levegő.
a hangok elhalkulnak,
aki szól, az csak hebegő.
tekinteted más férfire nem vetheted!
meg ne csalj, ha kedves az életed!
az életem a Tiéd, add hát életed!
imádom a házat, ahol éled életed.
dallamos neved nem Ági, Gabi, vagy Vica.
Te vagy Bagira, a csábító fekete leány cica.

elfordított tekintet

ma már a szemedbe tudok nézni,
nem fordítom el tőled a tekintetem.
nem forr bennem a tehetetlen düh,
amiért eljátszottad az életem.
a mindenség szőnyegét
terítettem lábaid elé.
de néked kevés volt
az otthon nyugodt szava.
forrt a nyughatatlan véred,
így hát irány a a játékos
lóverseny éjszaka.
nyeretlen indulókra fogadtál,
hajtott idegen istállók
izgató szaga.
miután vesztettél az egyik ménen,
újra várt a fogadóiroda
csábító ablaka.
remegő ujjakkal töltötted ki a szelvényt.
azt hitted, szenvedélyes ikszeiddel
szabadságod jött el.
nem érdekelt, hogy
kertedben lévő nyárfádon
három rigó énekel.
hagytad pusztulni a fát, várva,
hogy kergetett szerencséd
majd nálad vizitel.
megtörted a fát.
elvetted minden ékszerét.
kútba hajítottad
hosszú évek aranyát
rég feledett játék-percekért.
vittél mindent, mit fád akkor adott.
hagytál néhány fekete zsákot;
bennük könyvek, elnyútt ruhák,
és sok szép-gyötrelmes
emlék-tegnapok.
ma már a szemedbe tudok nézni.

nem vakít el a kifosztott férfi
egykorvult szerelem-gyűlölete.
nem dobban hevesebben a szívem,
ha póré létemre is azt mondtad, hogy
nem.

ma már az sem érdekel, hogy
egykor a rendőröket küldted reám.
megrendezett női színjáték a
válóper előre koreografált színpadán.
túléltem.

igaz, a fának sok ága letörött.
ha nehezen is, de sarjadtak
új hajtások a száradt csonkok között.
talán már te sem játszod oly
könnyedén kifordított életed.
ma már a szemedbe tudok nézni, és
nem fordítom el tőled a tekintetem.

Üzenet a palackból

most csend van.
csak a megszokott ritmus
kopog homlokomon.
ta-tam, ta-tam, ta-tam.
de ezt már eszmélésem óta tudom.
barátként ölel át
engem a félhomály.
elsimítja a múltó percek magányát,
és mosolyát teríti reám.
lebegek a mindenség vizében,
mint időutazó.
jöttem a semmiből,
és leszek majd új honfoglaló.
kinyújtom kezem,
és tapintom a palack falát.
fogva tart, el nem enged,

és időnként mondja:
jó éjszakát.
a víz csobogásán keresztül
hallom a távoli hangokat:
vidám nevetés,
most egy pohár koccan,
valaki éppen mosogat.
átkarolom felhúzott térdem,
élvezem a gondtalan lebegést.
valahol fent, a távoli égen
fényes csillagok
ütnek a sötétre rést.
hirtelen,
e nyugodt rendbe
a fájdalom kése hasít bele.
megmozdul a palack fala,
egyre csak jön felém,
szorít össze,
és nyom, és nyom lefele.
lábammal megtámasztom,
nyomom vissza a palack falát.
nem adom olcsón életem!
ti naiv Földi elemek
ezt rosszul gondoltátok,
kár volt kikezdeni velem!
a szorítás egyre erősödik.
izmaim megfeszülnek,
testemből fogy az erő.
tüdőm zihál. megfulladok!
adjatok végre levegőt!
és az utolsó pillanatban,
mielőtt elvesznék,
a küzdelem harci zaját
a hideg, vakító fényben
két sikoltás töri szét.
majd anyám hangja hallik:
- megszületté! kincsem!
- igen, megszülettem!- bömbölök én.

S. Farkas Zsuzsanna (naíva):

Szárnyaljon álmod

/Ballagásra/

Reggeli fényben fürdik az udvar,
Téged is ünnepel a tarka tömeg.
Elindulsz most egy utolsó útra,
Mely a régi termeken körbe vezet.

Megszeppent arccal repít a dallam,
Múltat idézel s a jövőn merengsz,
Melletted társak, barátok állnak,
Nem mennek tovább az úton veled.

Szálljanak hát most a gyermeki álmok,
A széllel a fénybe a felhők fölött!
Új ajtó nyílik, egy másik bezárul,

Tétován koppanó lépted mögött.
S ha majd a felnőttkor éveit járod
Maradjon szárnyaló álmod örök.

2007. április 25.

Akkor

Mikor
belül – legbelül –
nem uralkodik más csak káosz
s szürke fogaskerékké silányul a lét
csak csikorog fájón... kavics szorult közé,
minden indulat kábultan fullad belém...
kiáltanék...de süket a világ, nem érdeklek,
nem ér el hozzám semmi érzelem
nehéz és jeges
kőszívem

mikor
arcomon a mosolyt hozó izmok
elfáradnak, fájó és gyenge lesz
az erre termett mimika,
és bőrtönnnek érzem világomat,
s már rázni sincs kedvem a rácsokat,
csak nézem csapzott szárnyal,
hogyan húznak délre a vadludak...
irigylem... Ők nem zuhannak földre
mielőtt elérnék szabadságukat.

mikor
az önsajnálát mocsarába
mélyen merülök, s magam körül
már senkit nem tűrök - sírnék szívesen -
de sivatagszáraz szememből
nem tör elő a megtisztító könny...
már sokadik cigarettám is keserű,
s szemem sarkából látni vélem;
várnak rám a keselyűk,
csak az emlékeimben élő
csók a mézízű...

Akkor...
Kérlek...
Akkor se engedd el a kezemet!

Zenélő évszakok

Hallottad már, hogy zenélnék az évszakok?

Ősszel a szél hegedű-jajként felzokog.
Kövér cseppekkel veri az eső a nagydobot.
Halott levél hagyja el az ágat...Földre hull...
Hárfa húrok között búsong utána tétován az ujj.
Valahol egy klarinét nyársiratója a ködbe fül.

Zongora billentyűin érkezik az első hóesés.
Takarót ölt a föld... altatót fuvolán zenél az Ég.
Ünnep csilingel csengőként a békés tájon.
Orgonaszó csordul templom kitárt ajtajából.
Majd elhallgatnak az ünnepre hívó harangok...
az újévi trombita is rekedten a sáros hóba hull....

S a beállt csendben sóvár sóhajok szállnak
Néma, hideg hetek után fényre, dalra várnak.

Furulyaszóra kapkodja lábát a tavasz.
Síppal-dobbal színek, fények és hangok
újjászületnek, s mindent elárasztanak.
Hajnali koncertet adnak az ébredő madarak.
Nappény csíkok szívek feszülő húrjain
újraéledő szerelmet játszanak...

Spanyol gitár pendül ... forró nyarat hoz el.
Vért pezsdít a langyos éjben hullámozó zene.
Majd bekapcsolódik az egész zenekar...
Mindenki játszik, harsogva szól a természet dala
Dobok, cintányér , égis ér a trombita szava.
S száll a virágzó Föld felett a Nyár-szimfónia.

Míg el nem hallgattatja újra egy bús, őszi melódia.

2007. május 23.

Fejezetek a Nagy Írónő életéből 2.

Nagy Írónő keze mozdulatlanul pihent a számítógép asztalának barna lapján... Nem nagyon merete mozgatni, mert éppen száradt a lakk szép, hosszú körmein.

A férje szokta mondani: amíg a körömlakk szárad a nők gyakorlatilag védtelenek... És ebben van némi igazság... Nem sok mindent tud ilyenkor tenni az ember lánya, csak vár türelmesen, mert ha kapkod, elkenődik a festék és kezdheti előlről az egész procedúrát. Ami ugye eléggé hosszadalmas folyamat: először kicsit helyre kell pofozni a körömök (időnként karmok) körül a bőrt, el kell tüntetni az esetleges beszakadásokat, csiszolgatni kell, egyengetni. El kell dönteni milyen színű legyen: a halvány gyöngyházfényűt, vagy a dögös vöröset válassza... Aztán jöhet csak a festés művelete, ami még jobb kézzel könnyű feladat, de a ballal a jobb kezet már idegesítő kínlódás... legalább is a *Nagy Írónő* annak érezte. Éppen ennek a kínlódásnak a fáradalmait pihente ki, türelmet erőltetve magára, várva a száradást, mikor éles berregéssel megszólalt a telefon.

- Ó, hogy az a... - morogta a fogai között a *Nagy Írónő* és segélykérően körülnézett. Még mindig egyedül volt a lakásban, és a telefon követelőzően csengett tovább. Kénytelen volt felvenni, kockáztatva az „elkenődés” veszélyét. Kínkeservvel, - inkább csak a tenyerét használva, mint az ujjait - felemelte a hordozható telefont, és nagy nehezen beillesztette a válla és a füle közé. Belehallózott...

- Na jó napot kívánok! Azt hittem már fel sem veszed - harsant barátnője hangja a kagylóban.

- Szia, bocs, éppen a körömöt lakkozom! - védekezett erőtlen hangon.

- Ok. Képzeld, már megint mire jöttem rá... - és már sorolta is férjének legújabb gasztetteit a barátnő... A *Nagy Írónő* hosszan hallgatta felháborodott eszmefuttatást, csak néha szakította meg a szóáradatot egy-egy: „Tényleg??” „Na neee!” „Komolyaaa??” felkiáltással. Egyre kényelmetlenebbé vált számára a telefon vállal történő fülére szorítása. Mikor a barátnő lélegzetvételi szünetet tartott, halkan, félénken megjegyezte:

- Képzeld, megint nyertem egy versversenyt! - Pillanatnyi csend után a reakció csupán ennyi volt:

- Igeeen??

- Igen - válaszolta a *Nagy Író* és várta a további kérdéseket a versét illetően. Hiába várta.... Nem volt több kérdés. Az érdeklődésnek még csak a halvány nyoma sem hallatszott a barátnő hangján.

- Ja! És azt mondtam már...? – folytatta a barátnő a megkezdett gondolatmenetét, amit a *Nagy Író* holmi verssel megzavarni merészelt...

A *Nagy Író* nem tudta nevensen, vagy elkeseredjen. Hitetlenkedve bámulta a lassan száradó lakkot az ujjain. Rezignáltan vette tudomásul, hogy a kutyát sem érdekli, hogy verseket ír. Erre már többször is rádöbbsent, de most valahogy letisztult a kép, és fájdalmasan hasított bele a tudat: a körülötte élő embereket teljesen hidegen hagyja a tény, hogy ő írásra adta a fejét... Ha valamelyik ismerőséről ez kiderülne, ő biztosan lelkesen könyörögne, had olvassa el az írásait. Felvillanyozná, és kíváncsivá tenné, mohón olvasná a műveket, hiszen azok által bekukkanthatna a másik érzelemlágyába, ezáltal jobban megértené, és megismerné azt... Az ő kedvenc szabadidős tevékenységével szemben bezzeg teljesen érdektelenek az emberek.

A *Nagy Író* visszagondolt a kezdeti időkre, mikor még elárulni sem merte, hogy ír. Úgy érezte, azt mondanák rá: á, még egy lökött költő-jelölt... vagy különcnek tartanák... Nem divat mostanában „írónak” lenni... nem úgy, mint régen, mikor még rangja volt ennek a mesterségnek (gondoljunk csak a középkori udvari költőkre...). Nos, ez már nem az a világ... Először, csak a közvetlen családja tudott hóbortjáról. Első műveit még nekik sem merte megmutatni. Aztán később, amikor megszületett egy-egy verse, boldogan újságolta, szerette volna, ha elolvassák. A férje csak ennyit kérdezett:

- Hosszú? - Mintha tört döftek volna a *Nagy Író* írónő szívébe ezzel a szóval... Ezzel a hozzáállással! Az ő kinnal, keservvel, könnyel, lélekből összehozott művével kapcsolatban!

Vagy a lánya:

- Muszáj most? Nem lehetne később? Éppen százfél beszélek MSN-en...

- Elküldöm ott. Jóó? - kísérletezett félénken a *Nagy Író*.

- Jó, küldd! - mondta a leányzó, s gondolata már egészen máshol járt...

A nagyobbik lánya is írogatott verseket, ezért ő jobban megértette.

- Jaj, de jó lett! Ezt Te írtad? Ez nagyon szép! Anya!? Te szerelmes vagy?

De hát a gyerekeknek is annyi gondjuk-bajuk van, nem mindig van kedvük, anyjuk műveit olvasgatni... Főleg, ha hosszú... Aztán szép lassan mindenkinek a tudomására hozta... Barátai, kollégái elolvasták néhány versét, kicsit, udvariasan lelkenedeztek, néha - hangsúlyozom: néha! - érdeklődtek írt-e valami újat. Napirendre tértek a dolog felett. Egyszer írt egy görbe tükröt a barátaikkal együtt töltött wellness-hétvégéről.. Na annak nagy sikere volt! Az emberek szeretik, ha róluk írnak...

A *Nagy Író*nő éles nyilallást érzett a hátában.. Teljesen elgémberedett a telefon fülön tartása miatt felvett kényszerszártartástól. Óvatosan megérintette a körmét: úgy tűnt megszáradt rajta a lakk. Megkönnyebbülten fellelegzett és végre marokra fogta a telefont. Megpróbálta visszaterelni gondolatait a jelenbe...

- Szóval ez történt... Most szólj hozzá! - háborgott a barát-nője a telefonba.

- Elképesztő! Ezek a férfiak! - ingatta a fejét a *Nagy Író*nő. Még váltottak pár szót, majd csend ült újra a lakásra. Köröm megszáradt, család még nincs itthon, van még időm felnézni a netre! - gondolta és már kattintott is. Bejelentkezett az amatőr irodalmi portálra, ahova naivan beregisztrált már több, mint egy éve... Ismeretlen ismerősök közé, akikkel megoszthatta gondolatait az írásról, és írásait a gondolatairól... A közömbös külvilág által meg nem értett *Nagy Író*nő boldogan barangolt író társai művei között.

Igazán csak ők értik meg... Akik maguk is írnak...

Fazekas Miklós (mickey48):

Éjféli

Hópelyhek hullnak,
s ahogy az évek múlnak,
keserűbb a Karácsony -
Könnyízűbb kenyérem, kalácsom.
Úgy elszállt minden,
amiben öröm volt hinnie,
amiért él az ember,
ami bánat ellen fegyver,
magány ellen orvosság -
Hová tűntél Boldogság?
Kérdelem éjjelem, nem felel -
Az álom nem vihette el,
hisz álmom oly sokszor boldog!
Ott másképpen mennek a dolgok,
nem az élet keserű fonalát
gombolyítják, Álomország vonatát
más elvek irányítják -
Más síneken futnak a kerekek,
kattogásuk - szeretet, szeretet, szeretet.
Szeretetváros a végállomás!
De szép is ez az ébrenálmodás...

Hópelyhek hullnak -
Karácsonyok múlnak -
Már nem is számolom -
Köddé váltál?
Álomkarácsonyom...

Esküvő

A templom csendje - a jelle vár,
s boldogan belép az ifjú pár,
csupa gyönyörűség,
társuk is velük tart,
az örök hűség ...
A menyasszony ragyogás
a félhomályban;
talpig fehérben,
gyönyörű nászruhában.
De mozdul a sötét sarok,
egy valahavolt ember
nyomorbaöltözve
térdel ott, kezében rongyos
kiskalapja,
a tiszteletet a kedveseknek
Ő is megadja...
Örökre? Igen örökre!
Feledhetetlen mondatok,
s egy gyűrt rongycsomó
a sötét sarokban
hangtalanul felzokog ...
Ismerős szavak, Szeretlek, Örökre,
kislánya, a menyasszony
őt nem ismeri mégse ...
Csak talán Anyjától – sírva,
átkozva, ha róla szól...
Az ital – egykori jóbarát,
ma már nincs sehol,
csak egy pár őszülő
tincs, s egy régi, kopott fénykép,
a múlt ...
Mindenki boldog,
s jótkívánni sorba áll,
Neki is van menyasszonya!
Van neki is - a Halál.
Szerelmük időtlen , határtalan,
és esküvőjük már
a küszöbön áll...

Sosem volt szerelem

Úgy hiányzik...
Az el nem csókolt csókok
Veled a nagy nyárfa árnyékában,
az augusztusi forró nyárban –

Úgy hiányzik...
A meg nem történt ölelések,
Veled az erdei kishídon
ezüstholdas éjszakában –

Úgy hiányzik...
Szerelmünk a titkos kis tóban,
s a kelő Nap sugarában
gyönyörű tested víztől csillogóan –

Úgy hiányzik...
Ahogy a parton egy pillanatra
eltakarod magad, de fordulván
szemeid emésztő tüze néz a Napba –

Úgy hiányzik...
Ahogy előtör megállíthatatlanul
Belóled Éva , az ősi vágy,
s hajadból a fehér liliom porbahull –

Úgy hiányzik...
Ahogy karod még utánakap,
de vad mámorodban levegőt markol,
S nékem egy életre emléket adsz
szerelemből, vágyból, romantikából...

Szerelem

Megsúgjam fülednek?
Vagy ajkaidnak mondjam,
melleidre csókoljam,
testedre simogassam?
Elmondjam szívednek?
Azt,
 hogy mennyire
 szeretlek...

Hogy hiányoddal
mily hosszúak a nappalok?
Hogy a tűző napon megfagyok,
hogyan az árnyékban meghalok?
Elmondjam szívednek?
Azt,
 hogyan nélkülöd
 nem vagyok...

S ha tested izzik,
s szívedben rekedt szerelem
vad erővel kitörni kész,
hát holnap mondd el
 Te – nekem...
Mondd el a szívemnek
 Kedvesem

Földi László (Lacoba):

Szeretem a mai estét

...Nem sírtam ma sem, vágyam sem könnyezett...
S - bár - a derű kikerülte bólintásom, mégis
magához intette a hónom alá csapott kacajt...
Puhára szántott tenyeremben percekig dédelgettem.
Örömszárnyára apró rózsákkal hímeztünk önfeledt
órákat, s - széljegyzetként - szívünk sem hagytuk le
a közös örömünk fogasáról. Mind. Hiszen nem
jegyezte számtan az adok, vagy kapok súlyát...

Esteledik. Már felrázta vánkosságát a
– nem volt hiábavaló – fáradtság...
Szeretem a mai estét... Már nyugodtan cserregnek az
elült napok, magukhoz ölelik a megannyi jót,
melyet tőletek kaptam - a csillogó arcokat...
Látjátok!? Miként kacsintanak a csillagok?
Lehet, összesúgtak hátunk mögött az istenekkel,
hogy tarisznyánk ne sírhasson pogácsa után.

Szeretem a mai estét... De... Nem is, mert a
holnap szürke reggelt ígér. Hanyagul.
Vasárnaptalan vasárnapot.

...Öreg az este. Fésűje égisz fáról
mereng, hová a lelkünk is felér. Andalít.
Egy apró álom hazatalált...

A cirkusz jön, s elmegy

Ablakomra függönyt hímzett a délután,
míves naplementét, s szorgos verebet,
mint éppen fészkére viszi a friss
szalmaszálat. Gondosan tekint délre
az imént metszett fák ezernyi rügye...
Nincs visszaút... Forog a kerék...
Ebből a hosszúkásból levecske,
erős ág, míg e kerekded labdacsból
virág, majd őszre alma duzzad...
Már azt gondolhatnám, már azt hihetném;
szokványos este keretezett mája jön,
amikor egy kondenzcsík kócot húz
az álarcát cserélő égre... Egy hülye csíkot.
Ordít, szagatja mindenem... Megjöttek
a cirkuszosok. Már ötven éve, hogy
megjöttek, magyaros gálaruhát,
lobogó szóke tincseket hoztak, s
lángoló gyermekszíveket... Miért?

Miért jönnek a cirkuszosok, ha aztán
elmennek? Miért ragyog az angylarcocska,
ha már nem csak a sok-sok év festi rá
az elmúlás homályát? Miért?...
...Egyszer, két apró forrás elindul a hegyoldalon.
Tiszták voltak mint a csermely vize, melyben
együtt futott homokórányit életük. Aztán
útjukba szálfa gördült, s hatalmas hegyek
haraptak határokat közéjük, s már nem is hitték,
hogy ismét eljönnek a cirkuszosok, viruló
öleléseket hoznak a lakószekerek közé.
Büszke tekintetekkel festenek családi képeket...
Két napig ismét együtt lelkendezett
néhány emlék... De. A cirkuszosok jönnek,
s mindig el is mennek. Kacagó pillanatokat
hoznak, és fakuló sóhajokat visznek...

A cirkusz jön, és elmegy. Mindig...
Szétszaggatja a kora est anzikszét egy
kondenzcsík, melyen már több mint tíz éve
sem ért oda a cirkusz. Üres a manézs...

Gyere! Ülj ide!

Hidd el! Nem ma kezdte ki a gyengeség,
de még csak nem is tegnap óta kántál,
s rágja, harapja a parti büszkeség
hullámverése önnön maga hátát.

Sőt! Szellőnkre is rég fáradt levegő,
ki tudja – tán' – már csak elvakít a szó,
s a tükrön sem most ült ráncot az idő,
hisz' réges-rég alszik a tárogató...

Gyere! Ülj ide kicsit mellém kedves,
Ne szólj! Nem kellenek már csengő hangok,
hogy maradhasson a téli ősz csendes.

Hagyd el a gondokat! Csak nézd a távot!
Fogd kezem – belé rejtettem lelkemet -
és örökösd még néhány közös álmot!

Emberhangok a múltból

...Nagyon lucskos a tavasz vége, mintha ősz lenne. Az ember velejéig hatol a köd. A várat és a hegyeket sem láttuk már hetek óta. Közeledik a Pünkösöd, a fiatalok készülnek a bálla, az idősebbek pedig díszítgetik a templomot az ünnepre és az áldozásra. Az iskolában már sokadik próbán vannak túl az elsőáldozók, illetve a énekkarosok. Próbálnak hatalmas izgalomban a felnőtt és ifjúsági zenekarok. Az emberek, asszonyok – a kisebb esőszünetekben – szaladnak a földre, mert már egész szépen megeredt a termés. Nehezebben halad a kinti munka, hiszen tengelyig áztatta a sorozatos eső a szántókra vezető földutakat. Sárutakat dagasztott a poros utak helyére. Mégis ki kell menni, mert kapálás nélkül nem lesz termés, hiszen ezekben a háborús időkben nem tudhatja az ember, hogy mikor vizzik el a családfőt vagy a legényeket a frontra. Már így is sokan vannak oda. Nem sokat tudunk róluk. Legtöbbször még azt sem tudni merre vannak, mert a levelek, üdvözlések talán egy év múlva jönnek. Ettől még az is gyorsabb hírforrás, amikor egy-egy sebesültön keresztül jön egy-egy fronti üzenet.

Nándor bá' még keresztet vet az Órhegy keresztnél, s elindul a nagy útra. Veszélyes útra. Már napok óta tervezte. A Bözsitől és a tanítótól kapott pénz nem volt teljesen elég az útra, ezért – éjjelente – járta a rokonokat, ismerősöket. Mindenki adott. Most itt van a zsebében 73 pengő. Ez nagyon sok pénz, még a tehénre is kitelne, ha éppen vásárra indulna, de most 1944. május 25-ét írunk. Klányi Pistáról is megjött a rossz hír; ottmaradt a fronton. Koónékat és Józsáékat elvitték a gyűjtőtáborba. Csak Bözsi maradt itthon, mert már régebben átkeresztelkedett. Koónékat – állítólag – már tovább is vitték munkaszolgálatra, valahová Németországba. Munkaszolgálatra, - de hát az a pici lány mit fog még ott dolgozni? A frányanépek már szét is húzták a vagyonukat... Ezek a gondolatok szaladgálnak Nándor bá' fejében, amikor Ponyi-pusztá elé érve - a köves út előtt - a kis patak kökényesébe dugja az irgalmatlan súlyúra hízott gumicsizmát. Visszahajtja a sötét öltöny lábán a hajtókát, és felveszi a Gyula bátyjától kapott új, bőrtalpú cipőt. Szökellve – a fűcsomókon – közelített a köves útra, hogy minél

kevesebb kárral ússza meg az átkelést. Az utolsó lépéseknél letép egy marék füvet – jó falusi szokás szerint – , és csillogóvá varázsolja a cipőt. Határozottan kopognak léptei a hajnali csendben, amikor a gyár faláról visszaverődik. Beleborzad. A Filmhíradó katonái jutnak eszébe, amint masíroznak. Hóna alatt - a nem annyira kopott – aktatáska, egy fél kenyér, a bicska, szalonna, kolbász és egy néhány szál új hagyma, mely nem is annyira új hagyma, hanem a pincében kicsírázott hagyma csírája, de így tavasszal ez is megteszi. Végigtapogatja zsebeit, a háromfelé dugott pénzt, a belsőzsebben iratait, s a rejtett zseb is dagad. Megnyújtja lépteit, hiszen nem akar találkozni a siktába készülőkkel...

Budapest Keleti Pályaudvar! - riad fel Nándor bá'. A szentségit. Ismét végigvizsgálja öltözkének értékeit, az aktatáskát. Minden megvan. Gyorsan ugrik le a vonatról. Alig lép kettőt:

- Iratokat, papírokat, bevonuló parancsot! - Pillanat töredéke a gondolatok cikázása. Bal belsőzseb. Nem lehet hibázni.

- Tessék!

- Hová tart?

- A fiamért megyek. A Sanyi fiamért.

- Aztán hol a maga Sanyi fia?

- Szegény a Gettóban. Tévedésből vitték oda - kár volt kimondania, hiszen így már tizedszer is átnézik papírjait.

- Hogy-hogy tévedésből?

- Nem beszél még rendesen az a gyerek, osztan azt hitték...

- Azt hitték? Nem szokták csak úgy azt hinni. Velünk jön a parancsnokságra!

- De nekem a fiamért kell mennem. Szegény gyerek! Jaj szegény gyerek! Az én Sanyi fiam!

-

Közrefogják a csendőrök, elől a karszalagos. Szinte rohan. Úgy érzi van keresnivalója. Hátha éppen egy újabb zsidót leplezhet le. Kopognak a lépések, aláfestve az ébredő várost. Senki sem szól, csak a járókelők vetnek rá egy-két szárnalmas pillantás, mintha egy utolsó imát szorítanának Nándor bá' kezére.

Már legalább 4 órája faggatják. Minden papírt ezerszer elvittek, és visszahoztak. „A végén még kicserélgetik” - ötlött fel Nándor bá' fáradó agyában.

- Ember! Az életével játszik, nem érti?

- De értse meg százados úr, a fiam! Az én Sanyi fiam. Jöttek, aztán darab-darab elvitték, mert azt a Józsa gyereket már haza sem hozták a szülei valahonnét a Dunántúlról. Az én fiam meg ott volt! Oszt elvitték.

- Ott volt, ott volt, de maga hol volt akkor?

- Mondom, hogy a rokonoknál. Mondom, hogy disznót vágtunk. Mondom, hogy csak három nap múlva értem haza. Mondom, hogy az asszony már fel sem tud kelni, mert belebetegedett.

Az ajtón belép egy újabb karszalagos. Sűrű bokázás, apró szidolozás hallatszik a háttérből.

- No idefigyeljen ember! Velem jön! - fordult Nándor bá' felé. - Adják vissza a papírjait, és most minden kiderül... - Az utolsó porcikája is beleremeg „Mi lesz, ha... Mi lesz... Mi lesz...?” - miközben végig vonulnak a folyosón. Igazít egyet az aktatáskán, meg a vállán: „Mi lesz? Mi lesz? Mi lenne? Sikerülnie kell.”

Egy tanteremszerűhöz érkeznek, amely előtt karszalagos őrök állnak, s az előjáró érkezésére olyan erősen bokáznak, hogy szinte az egész épület cseng belé. Kinyílik az ajtó. Döbbenetes. 10-15 toprongyos, koszos 3-6 év körüli gyerek áll a teremben. Ahogy belépnek döbbenetes csend támad, csak a sárga csillagok ordítanak mindegyikőjükön. Nándor bá' megáll velük szemben, és bizonytalanul pásztáz az apró, reménytől csillogó szemű ártatlan gyermektekinteteken. Folyamatosan imádkozik, hogy csak sikerüljön, sikerülnie kell, hiszen a kis Gyuszi ugyan nem beszélt még rendesen, de a rendszeres játszadozások során Nándor szomszédjukat papának szólította. Sikerülnie kell. Egyre cikázóbb keresésbe kezd, mígnem hátul megpillantja. Tekintetük összeakad. Gyuszika. Sűgná, sugallná, hogy mit is kell mondania... Szeretne megszólalni, de nem mer. Gyuszika elindul, előrefurakodik társai között, majd az utolsó lépéseket futva teszi meg, miközben kiabálja:

- Papa! Papa!

- Jól van apukám! Eljöttem érted – törli le a gyerek könnyeit, miközben öleli, csókolgatja...

- Látja parancsnok úr! Mondtam én, hogy tévedésből hozták ide az én fiamat! Az én Sanyi fiamat! - szorítja magához a kis Gyuszit, miközben leveszi róla a sárga csillagos kabátkát, és az aktatáskából elővesz egy pulóvert. Alig tudja ráadni, hiszen olyan erősen kapaszkodik, mintha sosem akarná elengedni.

1947-et írunk. Szeptember van. Már zömmel hazajöttek a frontról az életben maradottak. Már két éve vége a háborúnak. Indul az iskola. Az első tanítási nap. A tanító bácsi olvassa a névsort:

- Angyal Sándor.

- Jelen!

- Igen, itt vagyok - hallatszik a hátsó sorból is.

- Jaj! Gyuszi fiam, most már lehetsz Józsa Gyula!

/Az írás alapja megtörtént eset, melyet a szereplők elmondása alapján dolgoztam fel./

Geiger Erzsébet (siklosi):

téglagyári eldorádó

bokáig jártál téglaporban
bangétákhoz súrlódó
agyagbányákba döngölt

magányodban
(még ma is jelen)
- ez is egyfajta belső száműzetés -
bárhol vagy fent
vagy
lent
bár igazán fent soha
csak valami középvonalt
az is erődön túlmutató
de apád büszke lánya
(vagy büszke apád lánya)
voltál
már nem fejtetted meg soha
túl távoli mint a legendák
mik szóltak róla s ahogy
ereje kopott azok is úgy
fogytak a többi téglással
együtt
- égetik rakják kihordják -
majd betoltnak égi kemencékbe
s apád a miska
- többszörös sztahanovista -
a kemencenyílásból rád figyel
bár pillantása már idáig
nem jut el
érzed az elvárásokat
- ebben nőttél fel -
(meglehet nem tudta)
remegtél akkor is mikor
kezeiből a karót
réges-rég kidobta)

”a miska a miska
a sztahanovista
a szocialista hazáért
verejtékét adta -
hatvan fokos kemencében
csak úgy megy a munka
gyorsabban kell mozogni
jobban jár a levegő”
- így tanította -
már nem nyomaszt annyira
csak nem szereted ha rád hull
az emlékek zápora
- még most is szívlapát
alakú a tenyered -
(a jaj úgyszeretem
énastrandot helyett
szénlapátolás szalagra)
- nyakad vizes ronggyal
betekerve
gyönyörű nyári nap
sebhelye)
- lángoló pipacstenger a bányapart -
(fejed alá szalmazsákba gyűrve
ne tudják
valami szépet mentettél
emlékbe)
- akkor még voltak álmaid is -
néha még idáig hallatszík
a fizetésnapí tivornýák
káromkodások zaja
részeg férjeiket
talicskában hazatoló
asszonyok jaja
(ilyenkor bambit kaptunk
és krémest a lyukastorkú
varjúbácsi triciklin hordta)
szűk napokon paprikás-sós kenyér
a gyárudvaron termett papsajt
mennyei lakoma
a kert végéhez kapaszkodó kukoricás

hosszú didergések sóhaja
(nagykés balta elől esti meseként
anyánk sáros kötényéhez bújva)

reggel mintha mi sem történt volna
(csendben összeszedtük a falról
levert néprádió darabjait)
- békekölcsön jegyzés-húzás
3-5 éves tervek mentén
már jól beidomítva -
ment rendben a munka
épült szépült minden
lett nagyképernyős tévénk
alba régia
csak a lelkiünk rongyolódott
végleg valahova
épp úgy mint a miska
téglás - bocskora
erőből koptatva

Feldobtak egy labdát

az ember csak úgy él
elvan a Nap alatt
néha még keresgél
sandán
laposan
kutat

az ember csak úgy él
érzelmet nem mutat
(nem kifizetődő)
elavult
roskatag
egetverő cirkuszában
gyávaságban gyengeségben
találgat kiutat
s mire észrevenné
reménytelen látja

túl messze a part
talán átevickél
talán elmarad

a majdnem mindegy
látszatával mint
megkötözött állat
sarokba bújva
(leplezve nyomorát)
nyűszítve
marad
saját magányára
ujjal mutogat
s el sem tudná hinni
ha sütné rá a Nap

az ember csak úgy elvan
kicsit bizonytalan
legvégső magányában
utolsó útjában
úgyis egyedül van

feldobtak egy labdát
kapd el
ha tudod
ha mered
ott van
attól félsz leejted
szállj ki a játékból
nyöszörögj magadban
(másokat nem terhelve)
csak csendben
csak halkan

Gulyás Ilona (Nefelejccss):

Az anyák csak éjjel sírnak

Milyen jó, mikor először mondja ki: anya,
Közben hozzád bújik, és aranylik mosolya.
Büszkeség tölt el, mikor feláll és feléd lép,
Két karod kitárva vigyázod őt, míg eléd ér.
Elérzékenyülve nézed, kis lábai mit bírnak,
Könnyeid nyelve tudod jól,
hogy az anyák csak éjjel sírnak.

Aztán mikor az aprócska gyermeked beteg,
Idegességedben teljes tested-lelked remeg,
Lázás homlokát simogatva mesélsz őneki:
Ügyeled, ahogy a gyógyszereket beveszi,
Mosolyogsz, bár aggódva az orvost hívtad,
Könnyeid nyelve tudod jól,
hogy az anyák csak éjjel sírnak.

Aztán rohannak az évek, felnő a gyermek,
Jönnek a kamaszkori, lángoló szerelmek.
Előbb csillogó szemmel együtt áradoztok,
Nagy csalódás, vele kell szomorkodnod,
Tőled vár vigaszt, hisz tebenned bíznak.
Könnyeid nyelve tudod jól,
hogy az anyák csak éjjel sírnak.

Csak telnek az évek, és öreg, beteg leszel,
Tudod, hogy az orvosod mindhiába kezel.
Boldogságod már csak felnőtt gyermeked,
Könnyel szemében csókolja meg két kezed.
Ugrálsz körülöttük ahogy fájó lábaid bírnak,
Könnyeid nyelve tudod jól,
hogy az anyák csak éjjel sírnak.

Hanyecz István (stefanicus):

Kiáltás

Egek, Föld s nagy Világ
Itt most hozzátok kiáltok
Meddig tűrjük ezt az átkot
Hogy, kincsünket lopjátok

Ne gondold önmagadnak
Hiún tetszelgő újszarnok
Kik magabizton raboltok
Tiétek e világ s leigázzuk

Megálljt itten parancsolok
Szavaimmal e polgároknak
Ezennel hangosan szólok
Harcra fel bátran buzdítlak

Megannyi évszázadoknak
Gyümölcsét oda ne adjátok
Amit szabadságnak hívnak
Ily oltáron fel ne áldozzátok

Szent Szabadság,itt kiáltok
Légy mindenkié s igazi átok
Ki tudja mi az, reá nem átok
Nékem valóra váltak álmok

Szeresd őt, ne légy zsarnok
Adjál szabadságot másnak
Lásd gyémántjait a kútnak
amely vizébe arcod tükrözik

Szívében a viharok tombolnak
Szemébe könnyek csordulnak
Sietve ők egymásba fonódnak
Szorítók érzései szabadságnak

Szeretnek ők igazán,boldogok
Mert végre a kincsre rátaláltak
Amelyre az új évezredig vártak
S lám könnyei gyémánttá váltak

Kiáltok,ez az enyém zsarnokok
Ezt tőlem többé el nem lopjátok
Légy boldogan e szabadságnak
Repülj csúcsára a boldogságnak

Amikor szeretlek, boldog vagy
Mikor Rád gondolok távol vagy
S amikor elhagysz,visszavárlak
Mikor itt vagy én boldog vagyok

Isten a tudója e kerek bolygónak
Szolgáid csak ők, földi halandók
Vezesd hát ez megtévedt néped
kik most csak tett nélkül korholnak

Hisings-Kärre 2007-02 -26

Hardik László (ho):

ajtóban szótlan Pásztorok

oda érkeztem ahova
magokat mentek
felhőkbe szántva szemeket
magatok mentek

tiszteletlen ül valami ágán
színes szélesvásznú életem
sorozatosan nem adtam drágán
győzelmek nincsenek csak
víz alá nyomasztott kisbetűk
beragadt dzsojsztikok melyek
sose nem győzik le a főtetűt

papuskám az ellenfél
becsülni kénytelen
állam a padlón szőnyeg 'n
keleti kényelem
programjaim hekkelt vacakok
emlékeim műanyagszatyorban bomló hergelt
kacatok

ég velem született lyukam
a hit Bokáig ér
Füvészkertben hónaposretek után fut nyulam
fáklyavivők kezén csör'g a bilincs
einstand a tér
de ki szittya ma...?
nincs az az isten

ideérkeztem
itt semmi nincsen
a távolságot mint üveggolyót megkaptam
lázás párnám alatt érzem
pókhálósál száll a széllel
harangszó terül velem meg az alulmaradt éggel
kút ágasára tűz a nap
ajtóban szótlan Pásztorok

Marhagulyás

dönög a légy
a szürketrágya de gusztá
remeg a dél
nyár elején zöldben áll még a pusztá
netene hejj netene
hangomra gulyává vált a bamba barom
karomban bot karámban víz
irány csak arra merre én akarom
kövér legelő dagonya csüdig
combközépig érő mocsár bűdös
vörös hús feszül marhabőr alatt
szív szeret enni
élni hűvös
uralom
kávés poháralátét nagyság szemek
te jóisten milyen magányosak a városi emberek
tömegközlekedésükben
nélkületek
édes marháim
milyen egyedül voltam
oly régóta tartó közeledésünkben
legelni inni azért megtanultam
nem is kell több már
emberem úgy is elavult
amit olvastam amit írtam az vastagon csupán a múlt
állatok füvek rétek
hajnalok nappalok éjjek
dönög a légy
bőg a bika béke
hazaérkeztem
ittthon vagyok végre

Hárs István (bla):

Éjjél után...

Kik azt mondják nem hazudtak,
Ők hazudják a legnagyobbakat.
A legkönnyebb így megvezetni
A munkában megfáradtakat.

Ország érdekét ki nézi:
Kevés van belőle, emberek.
Ezek is jól manipuláltak,
Sok csak infók közt tévelyeg.

Eközben számos egyéni érdek
Spongya alatt is teljesül.
Közben a népek jókorát néznek,
Magyar a magyarral szembesül.

Mikor lesz végre tiszta hang e tájon,
mit kórus követhet rendesen?
Mikor válsz felnőtté végre,
S leszel győztessé nemzetem?

Mire ezt kimondom, megöregedtem
Kezemből szerszám már kihull.
Ki kapja fel és viszi véle messzebb
Nem csak holmi "játékosdiból"?

Elég már a múlt, s a marakodás,
Lépünk túl, a tegnap history.
Közös jövőnk a holnap tétje,
S nem kívánjuk eljátszani!

Hepp Béla (a_leb):

Kacat

*A fészker sarkában öreg láda ül.
Fedelét nyitva várom, hogy belül
mit rejthet, bár sejtem, mégis izgalom
fog el hogy mélyét láthatom.*

*Száját kitátó, némán suttogó
csőfogó, - idétlen alkatú,
összeszorított pofájú satu,
munkába rokkant kalapácsok,
egy véső, amely acélba vásott,
fűrészlap, régen fémbe szelő,
egy fényesre kopott vén reszelő,
egy tégely, amelyre én írtam,
ebben jó gépszír van,
s habár az egyik szétesett,
itt van még két ecset...
egy fényes nyárból a rozsdálló őszé lett
jövőbe emelő menetmetszőkészlet,
egy ár, egy rajztű, kopott vágótárcsa,
egy tasakban valami fém forgácsa,
sokféle villáskulcs, öttől negyvenig
(években mérve mily gyorsan eltelik)
Kerítéshuzal-feszítő szerkezet,
hasznos lehet még, ha én már nem leszek.
Suttog a vas: hallod? Sose halsz meg...
Megértőn csörren egy fémdoboz huzalszeg,
s rám hunyorít egy szétgyötört sındarab
(talán így, hogy egy kacatba írtalak)
és legvégül
egy fém fül,
fiókszár kulcs nélkül..*

*Halkan visszazárom.
Vigyé az enyészet.
Hagyom az egészet.*

Herczeg Zoltán (Prince60):

Süketen halló fülek

Te még hiszel a csodákban?
Talán ott ülsz a mesék tengere partján,
Vigyorogsz, vagy könnyeid hullajtod.
Függően attól, milyen a történet.

Hát, ha így van, hallgasd az enyémet!
Falum hagyva a por ette úton,
Bánatos kutyák ugatják a semmit
Elhagyott tanyákon, láncra verve
Már egy hete nem kaptak enni.
Fájdalmas vonításuk, bele, bele szőve
Ugatnak ki a parlagon hagyott üres legelőre,
Gazdáért kiáltoznak, és vízért
Száz kortyért, vagy legalább tízért.

Mélyen a kövestől senki sem hallja meg.
Mi lesz veletek elhagyott ebek?
A lánc erősen tart, kutyát, rabságot,
És kutya nyelven – fohászok - az eget
Nem ostromolhatjátok.
Óstobák szegények, mit sem törődve e ténnyel
Vakognak tovább, és zörögnek
Az üres pléh edénnyel.
Közben kamionok húznak légörvényt magukkal,
S a betonúton csattogó kerék
Reményt ad, itt az ember,
Itt az ebéd!
Tovább suhannak, és a hermetikus fülke, kizárja
Hogy beszűrődjön az éhesek könyörgő imája.

Turista csapat halad a nyárfás közötti úton,
Jószívű gyerekek, kiket nevelő kísér:
„-Az idegen kutyákkal vigyázzatok!”- üvölti
vöröslő arccal, ahogy csak a torkán kifér.
Megszeppeken az ifjak, firtatni nem is merik,

pedig most tehetnének egy kis jót, egy kis emberit.
Így, az éhezõ párák tovább csaholnak
Minden erejükkel, pedig már félig holtak.
Dzsip túrja a fövenyt, vadászok zötykölődnek rajta
Kétszövű lóg vállukon, zöld ponyva alá bújtak,
Ha mozgást látnak, kapásból lőnek
Halált osztva őznek, és nyúlnak.
Hallják ám a kitartó, keserves ugatást,
Két gyilkos söréttel torolják meg,
Hogy zajt csaptak az éhezõ ebek.
Egy kis időre el is kushadnak, meglapulnak csendbe
Elbújnak széldeszka házukba
Az egyetlen elérhető helyre.
Amazok tovább csorognak, újból csőre töltve
A fák között eltűntek, talán mindörökre.

Sokáig lapulnak, de a szomjuk és éhük kínzó,
Újra neki feszülnek a kitartó láncnak,
Hol előre, hol felfelé rángatva ugrálnak,
Esélyük semmi, csak erejük fogytán.
Hasztalan vesztik el, azt a keveset.
Elnyíttan a földre rogynak, fáradtan hevernek.
A hideg őszi föld hűti testüket,
Öli őket, és a bundájukban hemzsegtő nyüvet,
Várják türelemmel a végítéletet.

Mesém, hogy mégis teljes legyen,
az igazságot tárva fel.
Régi gazdájuk nem volt embertelen,
törődött Ó kedvenceivel.
Szerette őket, s amije lett, az a kevés
Szívesen osztotta meg, s az evés
nem csupán gondolat volt.
A tanyát nem önszántából hagyta el.
A harcot szíve adta fel
S a betegség könnyen végzett
A legyengült öreg szervezettel
A rohamkocsi is csendesen gurult ki a kapun
Hisz, a meszes vérmotor hirtelen megállt,
Nem indult újra, többet nem kalapált.
Így maradtak magukra, róluk többé szó sem esett,

S az idő múlásával, a láncosokról mindenki
megfeledkezett.

Nos hát, csodák, csak a mesében vannak
Még, ha aprók is azok,
A bokrok mögül jöttek
A bízató zajok.

Egy kopott batyus, szakadt ruhás ember
Szakállba bújt arca vérvörösre cserzve,
Apró élenken csillogó szemmel
A tüskés bokrokat kicselezte.

Úgy termett ott,
Nem hezitált az állatok láttán
A szütyő szája kinyílt
Azé, ami ott lógott a vállán.

Belenyúlt, s egy-egy olcsó kolbász darabot
A reménykedő tekintetű kutyák elédobott.
S az ágas kúthoz lépett

Vízet húzott, vödörnyit, a káváról leemelte,
Karcos hanggal nyugtatott,
Óvatosan a porba fordult tálakat
Egy öblítés után, vízzel telemerte.
„Igyatok csak!” – bízatta a mohókat,
Közösen örültek, minden lenyelt kortynak

A házatlan csavargó, a kunyhót méregette,
Már el is képzelte, hogyan rakja rendbe.
Lakna ő ott, míg el nem zavarják,
És munkára fogta, vékony, inas karját.
A költözködés nem tartott sokáig,
A kicsi ház nem lett holmijával tele,
Csak a rajta lévő ruha,
S az elnyűtt batyuja volt vele.

Maradt hát, kertet kanyarított,
A maradék szétszórt deszkákból
Két masszív kutyaólat ácsolt.
Rongyokkal bélelte a hideg ellen.
A láncokat, a sebes nyakakról levágta,
Farkcsóválva köszönte meg,
Két, újdonsült barátja.

Ezzel a mesém a végéhez is ért
Lezárom a befejezést, így kerek és boldog,
A tanulság remélem, beszél önmagáért,
Hogy ki oldotta meg, végül is a dolgot.

Újévi gondolatok

Egy pillanat lesz csupán csak
Egy egészen apró precíz pittyenés
S ha az, az év, az volt a vacak
Elmúlt már, -semmi- ártani kevés

Új jött, szépreményeket hordozó
Titkos fogadkozás halmazok
Petárdás, ropogós füstben illanó
Szemhunyorató nappalok

S eszembe jut nem is oly rég
Talán pont most lehet egy éve
Ugyanígy ugrott egyet a vég
Ezért tudom már jól mi lesz,- betéve

Beszürkült napok rongy papucsain
Vánszorgunk ismét az új óév felé
S mint, amikor melléfog bárgyún Aladin
Csodalámpánk nem más, mint egy besült relé

Mégis az utolsó napig gyúrjuk
S a múltba kívánjuk, hisz csalódást hozott
Bár segíthetne rajtunk egy biztos trükk,
Hogy legalább az eljövő év ne legyen átkozott

Hát szkepticizmusom, így adjon mindenkinek új erőt
Nehogy már rémeket lássunk jó előre
Gyűrött abroszunkon simítsunk ki minden kis redőt,
Hogy tiszta lappal kaphassunk ismét új erőre

Horváth Géza (hori):

Asszonyok kékben

Egy eltépett fényképen az égbolt kéksége,
egy tó vízének magnézium-csillogása,
egy kimondott szó, mely ezer súllyal
tiporja szét a napokat, elpusztítja őket.

Olyan vagyok, mint egy tékozló,
ki elherdálja az élet örömeit,
olyan, mint egy kihalt utca,
ahová ritkán tévednek emberek,
csak a tépázó szél, mikor a nők hajában kutat.
Ebben a világban élek, mint egy elfáradt szó,
mint léptek alatt széttiport falevél,
mint egy malomkő-őrölte búzaszem.

Zokogó asszonyok rohannak az utcán,
szívükben teherrel, bizonyára mind valaki felé siet.
Ruhájuk tovalibben, fejükön a kék fátyol
uszályként lebeg.
A szív megrezdül hirtelen,
élni akar hosszú idő után,
aztán kialvatlan éjszakák jönnek,
búcsúzások, az állomások reggeli csöndje.
Már nem hisz az ember, már nem is érez, csak vár.
Óh, gondolat! Mondd, hová vezetsz?

Kankalin-tarka tisztások,
legelőkön őszi kikericssek hada,
a fákon vidám madárének,
lefelé cikázó, megsárgult levelek.
Ezerarcú derengés, édes és bódító íze a csóknak,
így múlnak a hetek, az évek...
Talán nem is én vagyok már, talán valaki egészen más,
de ebben a napsütésben elszáradnak a virágok,
mind elszáradunk biztosan.

Egy templom faláról vakolat pereg,
gyertyák imbolygó, puha fénye,
a barnára festett padsorokban
egy nő alakja kék ruhában feldereng,
előtte régi imakönyv.
A mosoly talán más, mint rég,
de a kiábrándultság ködében már nem látszik,
amit látni szeretnék.

Előttem vannak a csókok,
amiket elégettek a nyári esték,
a mosolyok, amiket szárnyára kapott a szél.
A múlt nem akar meghalni,
fekete madarakat etet,
mindenfelé ezren keringenek,
az egész eget betöltik
eszeveszett, rikító vijjogással.

Pécs, 2007. szeptember 20.

Kajuk Gyula (trendo):

Egyszál egyedül

szürke zárkaajtó
meszes héjú kagyló
rozsdásan csikorgó
vasnehéz lakat
mindjárt rámcukódik
többé ki sem nyílik
elzárva tartja majd
a bánatomat

a vasajtó csattan
lakatja bekattan
ahogy célba ér már
a lomha retesz
kagylóhéj csukódik
homály ereszkedik
szemhéjam mögött
a magány körülvesz

túl vagyok a lázon
itt kívül házon
didergek most
az ereszem alatt
bemenni nem merek
félek bent rekedek
hallgatom hogy pereg
a vékony vakolat

Kamarás Klára (Si):

Fogyó utak

Lassan már elfogy alólunk az út.
Megyünk a pusztaságon át,
még visz a láb,
mert tart a lendület,
de már nem tudjuk, hogy hová, minek?

Forrást keresnénk, élő, bő vizet,
de lassan elfogy alólunk az út.
A nap tüzel,
cserzett bőrünk csak álca,
alatta ezer fájdalmas barázda.

Tán bosszúvágó volt, vagy csak félelem,
talán a lelkiismeret terelt? Hiába!
Lassan már elfogy alólunk az út.
Mindegy miért, és honnan érkezünk,
hisz' ok nélkül és céltalan megyünk...

Még szólnak hozzánk.
Kérdezik talán:
miért e vándorélet,
de lassan elfogy alólunk az út.
Csak bólogatunk: Más is idejut!

Letérni, félrenézni? Ó, miértetek!
Volt hitvallás meg zászló, büszke dal.
Már csak motyogva mondunk némi rímet.
Nem látunk otthont, nekünk-tárt kaput,
és lassan elfogy alólunk az út...

Naiv töprengés

Mindig a régi pör: Ádám vagy Éva.
Kinek a balgasága volt nagyobb?
Mért nem a kígyót úzték ki a kertből
lángpallossal a szorgos angyalok?!
Ki kérdezte a tudás almafáját,
kincseit kinek szánja ontani...?
Most minden tudás préda e világon,
így lettünk végül Isten barmai.

Lapozz! Gondolj az evolúcióra!
Lejött a fáról és követ fogott,
kókuszdiót tört, aztán koponyát is,
új volt e játék, s tán csodálkozott,
hogyminden szerszám egyben harci fegyver:
hatalmat ad, erőt, kincset talán...
Már vérbe, szennybe fullad szép világunk...
Ember, maradtál volna fenn a fán!

Hallgassam hát papok szavát, vagy inkább
olvassam bölcs tudósok könyveit?
Az élet így is, úgy is gyorsan elszáll,
és sem tudás, sem tömjén nem segít.
Itt gyűlölet hajt embert ember ellen,
s ha lángra gyúl a Föld s az égi tér,
- vesztes vagy győztes? - együtt semmisül meg,
s a komédia végleg véget ér.

Sapphot keresve

Hol az a táj, hol az a szép sziget,
mely boldog, édes álomba merít?
Sapphot keresnéd? Nem találod itt.
Csak könnyek árját, végtelen vizet.

Ébredj, meghaltak szép reményeid!
Minden vágy, kétség méltatlan fogyaszt,
minden bűvös szó csak kegyes malaszt,
mely elkábít, de már nem édesít.

Nem vagy Apollon, kinek lantja szent
szerelmes dallal áradón üzent,
szép délibáb csak, mely játszott velem.

Kereshetsz Sapphot, de csak álom az.
Itt hull a hó. Tán sosem lesz tavasz.
Nem kérem többé, hogy dalolj nekem...

Kamarás Klára (Si): Enteriőr

Álmok útján

****Szebeni Attilának****

Göröngyös úton járunk,
térdig poros lábunk,
de nap süt ránk, és szívünkben
egy szivárvány ragyog.

Pálmák szigete délen
vár rád, azt hiszem, értem...
Kell egy remény, egy álmkép
s az őrzőangyalod...

Ha majd a bukó nap festi a tengert,
s vérvörös habja ölel,
a parti homokban izzik a lábnyom
szellő se borzolja fel...
Mindegy, hogy álom,
mindegy, hogy ébren:
hallod a víz moraját...
Mindegy, hogy hol jársz,
e szürke világban,
éveid álmát
álmodod egyre tovább....

Káli László (Captmemo):

Anna

Úgy suttogom a neved, mint haldokló az Imát.
- Csak Benned hiszek, légy, ki engem megvált -
Úgy, ahogyan egy törékeny álomról suttoghat
az ember, félve, hogy a legkisebb neszre elszáll.
Úgy veszem számba a neved, mint a szent ostyát,
oly áhítattal, olyan alázattal, hittel, mint miképpen
- Hiszek az Egy Istenben, Mindenható Atyában! -
Mert hiszem, hogy Te vagy a lelkem tükörképe.
Ha csak hallok a neved, mintha Tündérek dalát
hallaná meg, ki eddig a hangokat sem ismerte,
olyan lesz e név, olyan zene, s úgy járja át a lelket,
mint orgonaszó csendül az éjjeli Istentiszteletbe.
Úgy suttogom a neved, mint Te suttogtad nekem
Holdfényes éjjen s Napfényben fürdő reggelen,
szerelmi csatáinktól fáradtan, mint halk sóhajt:
- Tied a testem, lelkem, mindig szeress engem -
Úgy suttogom a neved, mint ahogy az erdő fái
suttognak. Mert olyan vagy Te, mint égi manna,
s Te vagy nékem a Kánaán, boldogságom forrása
S neved, mint virágméz, olvad a számban: Anna

Látjátok

*„Látjátok, feleim, szem' tekkal mik vagyunk
Por és hamu vagyunk
Emlékeink szétesnek, mint a régi szövetek.
Össze tudod még rakni a Margitszigetet? ...”
(Máray Sándor: Halotti beszéd)*

Nem temetni jöttem, de feltámasztani.
(Meglehet, csak önmagamat)
Élni jöttem, s nem pedig előnek látszani.
Látni születtem, s nem, hogy
vakon bolyongjak két part között.
Nem porból vétettem, hogy aztán
porrá legyek, megbújva sziklák mögött.
Akarat s dac, mely nem fogy
el, nem porlik szét, ez köti össze testem
minden élő szövetét. Miként
az emlékek, sejtjeimbe ágyazva kötnek
a túlélésért múltat s jelent.
Mert most ez a tét! Ha térdünk meg is roggyant
most a kimondatlan
szavak súlya alatt, mégis emelt fővel mondhatom:
hagytam jelet
magunk után, amely Boldog Múltat egy más,
Boldog Jövőbe vezet.
És addig, minden nap, ha az kell, fűszálanként,
ha kell, akár minden
követ külön megmozgatva, de rakd össze magadban a
Margitszigetet!
Levelenként az ágat, ágakból a fákat, az erdőt,
és hidd el, mert hinned
kell! Én is ugyan így, ugyan ezt teszem!
Tudom, habár lassan haladva,
mezítláb a szó-parázson és tövisen,
meggyalázott régi perceken,
feltámadunk majd, meglátod!
És a szivárványporból erős hidat építünk
az égig, azon megyünk végig,
ölelve egymást, mint Duna a Margitszigetet.

Útszéli Krisztusok

Emlékek sorjáznak benned, akár útszéli fakeresztek bádog Krisztusai. Fejed felett az évek úgy múltak, ahogyan a vadlibák húznak össze, s éket ütöttek hatalmas lelken. Nagy részét megtetted az útnak, mit teremtőd kijelölt Neked. S mikor fönn az eget kémleled, nem ábrándokat kergetsz már! Csupán szeretnéd hinni, hogy ott lesz a helyed, ha egyszer véget ér számodra a lét, s elindulsz majd őseid után. Még tervezel, de már csak naphosszat, s nem jövőt. Még álmodsz ugyan, de inkább a régmúltat idézik az álmok, kihunyt a tűz is, mit egykorvolt ifjúságod táplált. És vajon akad-e még olyan, aki emlékszik, milyen volt szemed csillogása? S ében fekete hajad? Anyád már csak emlék, apád arcát- meglehet- csupán régi fénykép idézi. Gyermekeidet atyai büszkeséggel emlegeted, s ha betoppannak váratlanul, könnyű bujkál szemed sarkában az örömtől. Kis unokád a térdeden lovagol, mint egykor fiad, lányod. S miután hosszan integetsz a távolodó autó felé, ami már nem is látszik, beballagsz szobádba, leroskadsz kiszolgált fotelodba. Hosszan nézed a kandallón azt az aranykeretes képet, melyről rád mosolyog angyal arcú feleséged. Túl sok teher nyomja vállad, letennéd már, érzed. Lelked égbe vágyik. Nézni a Földre, mint azok az útszéli Krisztusok.

Igazság /Ez maradt.../

Mert mi egymásnak – jöllehet-, sohasem hazudtunk. Csupán az igazat hallgattuk el. Talán még hittük is, hogy így van rendben. Be a szőnyeg alá, mit soha nem hajtunk fel. És egyszer csak ideértünk, hol már nincs több menedékünk. Semmink nem maradt. Vagy ha mégis, hát csak ez a szürke színű eső utáni köpönyeg. Mert bár a záporokat túléljük, mindig elázott vásárra vitt bőrünk. Ez maradt. Ez a monoton, vágytalan dal, semmibe vesző, üres hangjaival. Tovatűnő régi szép gondolatok egy elillanó nyárban... Miként gyógyszert a beteg, úgy nyeltük mi a gondokat sorra. Aztán nagyokat ittunk rá szivárgó könnypatakokból. Tettük mind, miről azt hittük, hogy tenni kell. Így jutunk messzire. És tényleg... Milyen messzire is jutottunk! Míg saját hátunk mögé futottunk. Te csendbe bújtál, én meg a hunyó voltam. Aztán nem kerestél, és csak hunyorogtunk. Most szemed tükréből nézem a Te világot. - Amiről persze én hiszem, az AZ a Világ! - Hogy mitől van az, hogy Te másként látod? Vagy én! Miért nem azt látom, amit Te látsz? A megszokássá lett mondatok és kérdések: „Jó reggelt, hogy aludtál?” És ezzel akkor elaltattuk lelkiismeretünk, miszerint végtére érdekel a másik! Aztán hogy telt a napod? S a válaszban, hogy eltelt, már fel sem tűnt, hogy csak telnek a percek, átrobog felettünk a mindennapok közönye, tova, a semmibe.

Végül minden igaznak hitt dolgot eltemettünk.
És ha néha még kísért, némely bús éjjelen,
nem értjük, milyen igazságról van szó még itt?
Az enyém, vagy a Tiéd, vagy a miénk? Tán
a Mindenki Nagy Igazságáról lehetne beszélni?
Ez maradt nekünk. Ez a „majdnem szépvolt”
életünk. A szürke porként egymás szemébe
csapott igazi hazugságaink. Mert csak ennyi,
ami igaz. A vigasz hazugság volt, egyvégtében.

***Fetter Tímea
(Mindlevery): Holdfényben***

Kelényi Angelika (Angeli):

Szivárvány

A sétálóutca egyik kávézójának reklámernyője alatt gubbasztott a festő, az őszi eleji, meglepetésszerűen érkező zápor zavarta be alá. Olyan váratlanul tört ki a zivatar, hogy az eszközeit alig-alig tudta összedobálni, és a száraz területre menekíteni. Festődobozában egyébként sem uralkodott nagy rend, de most úgy hajigálta bele tubusait és ecseteit, hogy semmiféle rendszert nem lehetett már felfedezni benne. Pedig eleinte mennyire vigyázott minden egyes színre, minden egyes ecsetre, amit drága pénzen megvásárolt! De az idő telt, ő festett, a képeit azonban hiába próbálta eladni, nem volt nagy keletje...

- Talán, ha jobban hasonlítana a természetre – mondta neki az egyik galériás.

- Ha nem volna ennyire egyéni a látásmódja... - fintorgott a másik.

A festő nem tudott másképp festeni. Csak azt, ami a fejében a természettel keveredett, azt a furcsa, semmihez sem hasonlítható víziót. Nem hitte, hogy jó festő. Nem is bízta ezzel senki, aki látta a képeit. Furcsának találták.

- Jó, jó, nagyon érdekes... - mosolyogtak elnézően az ismerősei, ha valamelyik festményét eléjük tárta. De egyik sem akarta a falára, nem vágytak birtokolni az ő művésze által teremtet világot. Mert olyan más volt, mint a valóság, olyan megfoghatatlan, de leginkább nagyon szomorú.

- Egy nő kellene már melléd, édes fiam – mondogatta az anyja, amikor szánakozón nézett egyetlen gyermekére, aki harminckét évesen még mindig az álmait kergette.

-Tudom, hogy egyszer beüt, Anyókám, majd meglátod, egyszer olyan témát találok, ami megmozgatja a galériásokat... - válaszolta, amikor anyja a jövője miatt aggodalmaskodott.

Szeptember közepe volt, verőfényes napsütésre ébredt, és érezte, hogy ez a nap valami új örömet hoz az életébe. Tiszta, és hűvös volt a reggeli levegő, de tudta, hogy délben már nem kell a farmerdzseki, lesz annyi ereje a napnak, hogy átmelegítse.

Összeszedte eszközeit, és az apró, művészek által nagyon kedvelt városka főterén kipakolt. Felállította festőállványát, akvarell papírt feszített rá. Egy kávézó ragadta meg a figyelmét, melynek teraszán délelőtti kávéjukat fogyasztották az emberek, színes forgataguk elbűvölő volt... A férfi ceruzával felvázolta a látványt, csak pontokban, szinte emlékeztetőül, ha véletlenül megváltozna a kép. Nem dolgozta ki ceruzarajzát, tudott festeni anélkül is, hogy részletesen előrajzolt volna. Nem pepecselt sokat, hamar készen lett a vázlattal, mosolyogva nézegette, örült a jó témának. Emberek, jókedv, napsütés... igazán kellemes, kedves kép. Aztán kikeverte a festéket: szomorú szürkét, sáros barnát, mélylilát, borongós kéket. Festett, festett, szaporodtak a foltok a papíron, már nem hasonlított emberekre, már nem volt a képen a kávéház, eltűnt a tér macskaköve és a napsütés, nevetés, jókedv is. Félig volt készen az akvarell, amikor megérkezett a zápor. A festő nem volt elég gyors, a félkész művét elmosta az eső, a festék lecsorgott a papíron, világosabb foltokat hagyva a sötét foltok között.

-A fenébe! - ütött öklével a levegőbe, amikor a dolgait - alakuló festményét kivéve - bemenekítette az ernyő alá. - Pedig ez milyen jó téma volt...

Elkeseredetten ücsörgött még akkor is, amikor a felhők felszakadtak, és a résen kikandikáló napfény szivárványt húzott az égre. A fekete fellegek mellett a színes szivárvány úgy hatott, mintha valaki egy bolondos dallamot játszott volna bele a Sors szimfóniába. Ekkor látta meg a festő a két nőt. Az egyik tisztá sárgában volt, mint tavasszal a repcerét, a másik a lila és rózsaszín árnyalataiban, még az ernyőjük is a szivárvány színeit adta vissza. Úgy bámult rájuk, mintha épp akkor sétáltak volna le a fénytörés hídján...

- A szivárvány lányai... - gondolta, és mintha darázs csípte volna meg úgy pattant a festőállványához, hogy új papírt tegyen rá. A lilás rózsaszínes ruhájú lány felé fordult, és a festő számára úgy tűnt, mintha ránevetett volna. Olyan gyönyörűnek látta, mint még soha senkit, pedig csak egy pillanatra pihenhetett meg rajta a tekintete.

Villámgyorsan rajzolt. A két nő nevetgélve ácsorgott a még mindig csöpögő esőben, esernyőik gombákként borultak föléjük

védelmet nyújtva a víztől. Az esőcseppek megültek az ernyőkön, vidáman, ezer színben játszva tört meg rajtuk a napfény.

- Veri az ördög a feleségét! – kiáltotta az egyik kacagva, és megpördült. Az esernyőről szanaszét repültek a ragyogó, ezerszínű drágakövek, s a festő úgy érezte, hogy a szíve megtelik ezzel a színes ragyogással, a keze már nem is rajzolt, hanem festéket kevert, és futott az ecset a papíron, úgy, de úgy futott, mint még soha...

Fél óra alatt elkészült. A két nő már régen nem állt a téren, a kávéház teraszán ücsörögtek, és habos kávéjukat szürcsölgetve nézelődtek.

- Nézd azt a festőt! - mondta a lilásrózsaszín ruhás lány. - Milyen helyes fiú, és milyen lázasan fest... Vajon mit?

- Talán a teret. Minden festő azt festi itt - vonta meg a vállát a sárga ruhás, de ő is a festő felé fordult.

A festő belépett a galériába. Szigorú kontyba fésült hajú nő fogadta. Szigorú volt az arca is.

- Tisztára olyan, mintha karót nyelt volna - gondolta a festő, de azért mosolyogva bólintott a nő felé.

- Na mutassa, mit hozott? Remélem, hogy most már valami mutatósabb darabbal jött - vette fel nyakában láncon lógó aranykeretes szemüvegét az asszony.

A festő kivette mappájából a képet és elé tartotta.

- Nahát! - nézett meglepetten a festőre. - Micsoda színek! Maga ismeri a színeket? Eddig azt hittem, hogy csak a szürkét, meg a barnát veszi észre...

A kép színes volt. Szivárványszínű, két elmosott esernyős női alakkal.

- Rendben. Bár ez sem az, amit várok egy festőtől, de ezt már kiteszem. Ettől legalább senki nem akar a Dunának menni bánatában... - mondta mosolytalanul.

A kép már egy hete a kirakatban mosolygott. Élénk színei vonzották a tekinteteket, sokan megálltak megnézni, mégsem vette meg senki. A festő minden nap elsétált a kirakat előtt, és ő maga is megcsodálta saját művét. Szerette. Arra a vidám, nagyon színes lányra emlékeztette, arra a lilásrózsaszín ruhásra...

Aztán egy nap, amikor épp a kedves képe felé sétált meglátta őt. A lányt. A másikkal volt, akivel akkor, az esőben is látta. Épp az ő festményét nézték elmélyülten. Aztán a lány bement a galériába. A festő tétovázott, de tudta, hogy ez az alkalom soha többé nem tér vissza, hát utánament.

- Szeretném megvásárolni ezt a festményt. Annyira vidám, épp illene a szobámba. Mennyibe kerül? - kérdezte éppen, amikor a festő belépett.

A galériás meglepetten nézett a festőre, szinte kérdőn, bár az árat már akkor megbeszélték, amikor a festmény a kirakatba került. A galériás nő épp szólásra nyitotta a száját, amikor a festő odalépett.

- Ingyen van. Neked ingyen... - mondta, és szégyenlősen elmosolyodott. A lány szeme felragyogott, felismerte a festőt.

- Te festetted ezt a képet? - kérdezte lágyan. - Az eső után a téren? Te voltál?

A festő csak mosolygott, és olyan színes lett körülötte a világ, mint az eső utáni napfényben a szivárvány.

Nemes Gyula (noble): Kápolna - vázlat

Mennék

Ha volna pénzem, elutaznék.

Veled.

Oda, hol a tengerbe futó Duna ered,
ahol olyan hús a fenyőerdő nyáron,
mint a hajnali lég, ha az ablakot kitárom.

Ha volna pénzem, elutaznék.

Veled.

Oda, hol a Nap este a tengerbe szeret,
ahol fehér sziklák őrzik a partokat,
mint szellemek, a mennybe vezető utat.

Ha volna pénzem, elutaznék.

Veled.

Oda, hol a pálmafákon datolya nevet,
ahol az orchidea oly könnyen terem,
mint itt a búzavirág a búzatengeren.

Ha volna pénzem, elutaznék.

Veled.

Oda, hol az égbe nyúlnak a hegyek,
ahol imamalmot morzsol a szerzetes,
nem törődve sem velem, sem veled.

Keszthelyi Béla (102):

a zuhany alatt

lent a zuhany alatt két-három arasszal,
a fekete csőben, ahol a valóság
lenyomata csak egy fénykör. ott lent aszal
ezer múltdarabkát, sokszázezer órát

az ottrekedt idő. eltűnt másodpercek
zabálják fel lomhán a csapdába esett
fél pár kontaktlencsét, ledörzsölt hámsejtek
könnyel kevert pépjét, néma miérteket,

körömdarabkákat, örömdarabkákat,
ellopott félnapok néhány titkolt cseppjét,
eget, városokat, szobákat, fejfákat,
szétkent szemfestékek vonagló rosszkedvét.

aztán majd összeáll, öntudatra ébred,
megrázkódik végül, azt mormolja: gyerünk!
s kiszáll a homályból zuhanymaradékunk.
száj nyílik testén, hogy egyesüljön velünk.

önnek én...

önnek én senkije, semmije nem voltam.
higgye el, tudom, de el nem fogadhatom
mégsem semmim tényét. hiszen akkor holtan,
nem ily tetszhalálban, telne minden napom.

ne féljen, jól tudom. mégis ragaszkodnom
kell gyönyörű-semmi óráimhoz hűen.
ne bánja a percet, mikor vén homlokom
homlokához koppant. majd az esti fűben

szavakat szórtunk szét. fényes tűzmagokat
ültettünk parázsló cigarettavégből.
csodáltam tarkóját, ahogy járatokat
nyitott a sötétben. s a színpad tüzetől

életre kelt arca fényében megláttam,
mi is a végtelen. mily távol van ide.
ne bánja hát szétszórt rímeimet! vártam,
vártam úgy, hogy tudtam, nem vagyok senkije.

csomó csomó

bambán belenézni egy bamba világba.
meleg gyógyír olykor január havában.
lehajolok. fáj. de felveszem fonalam.
álom-izgalmaikkal kezelgetem magam.

csend.

csomó a fonálra. elvarratlan szálak.
emlegetem sokszor. egy csomóban várnak
megfeszült ujjakon körül-feszülésre.
ábrákat rajzolni légüres nem-térbe.

bent.

film most csak az idő. pörög bentfelejtve.
fonalak és szálak asztalokra ejtve
álmodnak. keresem már a szabásmintát
fiókokban. áll - hát meglököm a hintát.

leng.

Kiss Péter (kisssp):

Elmulás

Hideg bélyegét nyalta rám
éppen, amikor ablakát
rám nyitotta a vélt tavasz.
Láttam, hogy egy tengelic pár
kapkod fenn a nyírfaágon.
Most nem tél, ami behavaz.

Gondolatom az, mi ugrál
körben horpadt koponyámban.
Mint mézszínű lenge madár
az étket adó gallyakon
száll, s halovány árnyékokon
bizakodón társára vár.

Nem lesz többé talmi percem
napom csikos tarsolyában.
Magamhoz engedem nyomban,
ki engem immár megkeres
halványuló tompa hangon
éltem hátsó harmadában.

Ha megúszom, és nem látom
mindent elnyelő mély ölet,
ki tudja, meddig halasztom,
s bár nőni fog vele a tét,
némán fekszem majd előtte,
félretolva híg panaszom.

Addig is előre kúszok
ismételve, megbotolva.
Gyökerekbe kapaszkodom.
Álruháim félretéve,
Napot halkán elkerülöm,
arcom foltját eltakarom.

Ha majd egyszer eljön reggel
kitöltetlenül a napom,
ígérem, nem húzódozom.
Ruhám korcát elsímítom,
sötét mélybe lépek csendben,
fejemet vállára hajtom.

Csillagok

Esti csillag érte homlokom
téli égbolt éle rejtekén.
Megkarcolt egy halvány fájdalom
barna vérem alvadt felszínén.

Messze húzza fénylő ablakát,
megrakodva hosszú út előtt,
rádúdolja lomha dallamát
sápadt ívű csendes dombtetőn.

Holdra száll, majd lassan elmarad,
visszaintve hátra csendesén,
bámulom, amint tovább halad
csókját szórva lágyan kedvesen.

2007. január 19.

Kiss Péter (kisssp): Őszi hang

Könnyűt éjszakára

Átvette magát az ablakpárkányon. Láta, a külső ajtó becsukódik az érkező mögött, amint a függőfolyosó kövére hupant. Bosszantotta, hogy miért nem indult hamarabb el az asszonytól. Másfél órát szeretkeztek, most meg kerülni kell a másikat...

A lépcsőházban a korlátokat átugorva, hanyatt homlok igyekezett lelépni.

- Milyen pillekönnyűnek érzem magam. Biztosan a füves cigitől, amit együtt szívtunk el - gondolta ugrálás közben.

- Ūristen! Én már tíz éve nem is cigizek – döbbsent meg a férfi. Leért az utcára. Sétálókka volt tele a színes kockakövekből kirakott út. Főleg nők lépkedtek hatalmas kalapokban, tarka ruhákban. Aztán rájött, mi a furcsa bennük: finom, karcsú lábaikat egymás elé rakosgatták, mint a modellek a kifutón. Fázni kezdett. Rémsűtlen vette észre, hogy teljesen meztelen. A kezében lévő muszlinkendőt kapta ágyéka elé. Végtelen szégyenérzet fogta el, ami kezdett megszűnni, mikor látta, senki nem törődik vele. A járőkelők közömbösen mentek el mellette. Néhányan ránéztek, de semmi különösebb reakciójuk nem volt. Mégis, kellemtelen, fojtogató érzés kerűlgette csupaszága miatt.

Hatalmas üvegcsarnokba ért, belül több emelet magasan a galériákon üzletek. Végigrohant a földszinten, de ott csak éttermek, büfék, pizzériák voltak. Az emeletre igyekezett, szemben a mozgólépcsővel. Most is csodálkozott, milyen könnyedén mozog. Kezdett ideges lenni, pánikhangulat lett rajta úrrá. Végre talált egy üvegajtót, ami mögött állványokon tarka, könnyű ruhák voltak. Belépett. Örűlt, kissé megnyugodott, hogy a finom kelmék eltakarják. Még jól is esett simogatásuk hűvös bőrén. A boltban távol néhány hölgy válogatott. Női butikba tévedt. Nem sok idő telt el. Vele szemben, a ruhafogas túloldalán egy nő jelent meg, majd azt kikerűlve elé lépett. Tetőtől talpig végigmérte. Mosolygott. Biztosan érezte, ez az üzlet vezetője vagy a tulaj lehet.

- Segítsen rajtam asszonyom! Egy ruhát kérek, egy óra múlva visszahozom - hadarta halvány hangon a férfi. A nő, olyan negyven körűli, kedvesen, mosolyogva szólt hozzá.

- Látom, nagy bajba keveredett. Valamit teszünk minden-
képp - és kuncogva elsietett. Pár pillanat elteltével visszajött.
Egy szál fehér törölközőben! Csábosan mosolygott, leemelve
magáról a textíliát, kacagva megpördült tengelye körül, fejét kis-
sé félrehajtva igézőn nézett a dermedt férfira. A fiút a Dave rek-
lám egyik alakjára emlékeztette a sorból, akik a finom bőrüket
mutogatták.

- De asszonyom, én most onnan jöttem... én többre nem...
én nem tudok már... hiszen... - dadogott kétségbeesetten.

- Dehogynem! Én is nagyon ügyes vagyok... - mondta, és
hozzásimult, gyengéden a közeli próbafülkébe tuszkolta a húzó-
dozót. A férfiba enyhe bizsergés költözött. Férfiassága is emelke-
dett. A szokatlanul nagy és világos fülkében az asszony elébe tér-
depelt. Ő lenézett, meglátta a feléje mosolygó asszony húsos szá-
jában a tagját. A nőnek hatalmas vámpírfogai voltak! Eszelősen
felüvöltött, próbált hátralépni. Nem ment. Elsötétült minden
körülötte. Szürkeséget észlelt, majd egy kezet, amely kaparászott
a mellén. Mintha álmából ébredt volna, de azonnal elfogta a pá-
nik ismét, amikor a félsötétben egy fej tornyosult fölé. Jónéhány
másodperc kellett, míg rájött, felesége éjszakai pakolásos arcát
látja, hajában vastag csavarókkal... A hajcsavarók muszlinken-
dővel voltak bebugyolálva, amellyel szemérmét álmában elta-
karta...

- Rosszat álmodtál szívecském. Kiáltoztál. Hozzád bújjak? -
gurgulázta szerelmesen.

- Ne kicsim – sóhajtott a férfi – inkább visszaalszom egy
kevéskét - és ismét megborzongott.

2007. november 3.

Kobrehel Zsuzsanna (zsuzsuzsu):

Meglátod, jó lesz...

Veled beszélgetek, drága Kislányom... Annyi mindent szeretnék elmondani Neked, mintha férjhez mennél. Mintha már nagylány lennél, s készülnénk az esküvődre. Gyönyörű, hosszú fehér ruhában, aranszőke hajadat fátyol fogná fel, rózsaszínű koszorúslányok emelnék fel ruhád csücskét... S énekelnék Neked...Te lennél a legszebb menyasszony a Világon. Kis Tündér, s akkor elválnál tőlem, csak időközönként látnálak, de mindig kislányom maradnál...Mindig.

Most, tudod, egy kicsit hamarabb kell elválnunk. Már csak néhány hónap választ el, s nem hallok kedves hangocskádat, ahogy reggel éneksz. Nem húzogatsz a hajamat, más fog öltöztetni, etetni, mesélni Neked. Nem is tudod, mennyire fáj, mennyire sír bennem minden. S mintha mostanában éreznéd is, milyen érdekes, pedig még korai: úgy szeretném, hogy boldog légy. Nem tudod felfogni betegséged miatt csak a pillanatot, Neked nem létezik a jövő, csak a megszokott múlt és jelen. Kis beteg madaram...

Nem mondom most Neked, hogy jobb lesz, hogy csak így lesz jó Neked. Csupán szeretetemről szeretnék nap mint nap biztosítani, mondani, szóval is, hogy szeretlek, hogy mindig, mindig kislányom leszel! Arany kis hallgató közönségem... Milyen szépek azok a meghitt esték, mikor fürdés után elhelyezkedsz megszokott helyedre és várod, hogy énekeljek neked. Soha sem unod meg, időközönként fel-felállsz, megérintesz, jelezve, hogy szeretsz, hogy örülsz. S ahogy nézlek, kitekintek az ablakon, s mintha Ő is ott nézne minket.. Édesapád. Annyira élően, hogy jobban már nem is lehetne... Anna, Anna a szép Anna... mondogatja.

Ne félj, együtt maradunk. Most készíték Neked egy CD-t, hogy érezd jelenlétemet. Mindig együtt maradunk, mindig.

Meglátod!

(Szeretettel autista kislányomnak, aki valószínűleg nem sokára intézetbe kerül. Mert egyedül soha sem lenne képes ellátni magát...)

Kormann Zsolt (zsoloo):

Az utolsó part

Hát hogy is volt? Előre nézni immár fölösleges
Megállt, mély lett a víz, körben partszegély
Szétterült tóvá, nádasán rigó ring, vörösbegyes
Tövénél szél fodroz gyűrűket, s suttogón beszél

Mozdulatlan, elfeküdt a tájban, békén néz fölfele
Ajkán, mint halottnak tavirózsák, s tegnapok nyílnak
Csak elidőzik némán, figyelvén, hogy gólyák jönnek-e,
S a repülők felszántva az égre mily jeleket írnak?

Hajnallal kél; arcára hús köd csokol titkokat
Az első halászbárkák oldalát hullámmal paskolja
Szerencsés fogást ígér nekik, kövéret, biztosat
Felszínét cirógatja a reászálló hattyúinak tolla

Napkorongba bámul, forrósodik szerelmesen
Míg Ő mosolyog, s tükrében estig aranyhaját fonja
Mikor vörösbe fordul tűnve, súgja: kedvesem!
Gyönyörű álomba merül, s elismétli, mondja:

Kedvesem, kedvesem, neked teremtett az ég
Kicsiny forrás voltam, először Téged láttalak
S nem feledtem, mikor patak, csermely, folyó valék
Miert is hagysz el, utánad csillag pora marad!

Az éj nehéz nagyon, álmából egyedül ébred
Hullámain játszó messzi fényen hosszan elmereng
Mintha tudná, hová illant belőle a lélek
S a folyónak utolsó partra érni mit jelent

2007-02-28

Hétköznapi boldogság

Hogyha hazaérve ajtót nyit szeretet
Kandallón fa roppan, s parázssal csendben ég
Kancsómban jó bor van, s ettem kenyeret
Ha elmondhatom: ez jó, nékem épp elég

Ha otthonom zeg-zugos erdő-rengeteg
Gondjaim kinn maradtak elfeledve rég
S fotelek párnáin nyüzsög a sok gyerek
Ha elmondhatom: ez jó, nékem épp elég

Ha olyan azt est, hogy hull, leszáll a béke
Helyére gördül minden, mint álomkerék
Párommal őrködöm az éjt hajnalig féltve
Ha elmondhatom: ez jó, nékem épp elég

S mikor pille álom megszánva, betakar
Egymáshoz simulunk, ahogyan két veréb
Kezeiden érzem, még szorítana, akar
Ha elmondhatom: ez jó, nékem épp elég

2007-03-01

Kormos Franciska (taci):

Ha jön...

Ha jön a reggel, ha jön az este,
Ott futok némán az időbe rejtve.
Ha jönnek az órák és jönnek a percek,
Nagyot kiáltok; - hova siettek?
Ha jön a napfény, ha jön a kékség,
A hangulatukba beleborulnék.
Ha jön a zápor vagy hullnak a pelyhek.
Rongyom ledobva víg táncot lejte,
Ha látok egy pillét vagy egy kis cinkét,
Magasan szállni velük szeretnék.
Ha ugrik a mókus, vagy szökken a szarvas,
Úgy érzem, szilaj vágyam hatalmas.
Ha járok falukban vagy egy városban,
Az ember szemében más-más fény lobban.
Ha gyermekek sírnak, felnőttek félnek,
Dühösen kérdek; - mért fáj az élet?
Ha mindennek vége s leborulsz csendben,
Álmodj örökre emlékeiddel!
Elmúlt egy élet, jönnek más lelkek -
A francba minden, gáz ez a helyzet!

Kovács Anikó (mango):

Adagio sostenuto

Neked...

Engem szeptemberben vetett életbe az éjféli,
annak is az elején:
még csak harmadika volt;
...Uram, már annyiszor mutattál utat, és vezettél,
de lásd, *hiába*, -
minden, mi szakadni kényszerül, - az elszakítható.
[...]

Egykor még hittem,
tüköröm majd mutat öregnek, és vénnek, -
egyszer majd látom
sápadt birsfánk korhadását a régi ház mögött:
de a tükör még hazug,
és már nem áll a ház sem, a birs kivágva,
a kert szétdúlt, Százados utca sincsen,
- ott minden árva, -
csak a koppanó dió árnya emlékeztet
a debreceni,
ősz fénny-nyalábra.

[...]

Tudod, mostanában,
éjjelente
lehasítok magamból
sok apró gerezedet, és néha magam is hiszem,
hogyan vele együtt ki tudok hajítani
ezer és egy keservet, -
pedig sűg a józan ész: „*nem, ezt nem lehet...*”
...ilyenkor mindig azt érzem, valaki figyel,
talán azt is tudom, kérdéseimre mit felel,
és azt is, - a bölcs válasz soha nem fog el.
Hallom a hangot is, - jól ismerem, -
olykor szelíden korhol, - de tudom, szeret;
szeme sötétje bebarangolja minden sejtmetet,

és ha szól, szava akár estéli,
halk harangszó leng
a nyári, nedves föld felett.
Tudja, hogy úgy hívom: "*Szívem...*" -
és ha kimondom: élni jó. Ekkor elhiszem.

[...]

...Uram, szeptemberben, mikor a szőlőlevél rezzen,
tudom, ott vársz rám, az útféli, poros kőkereszten, -
most még maradnom kell, hogy a nyarat kivárjam,
de meg tudod-e mondani, merre vetül még árnyam...?

Budapest, 2007. június 15.

Egy mondat rólad

Neked...

Vasárnap. Most régi és új emlékeket keretezgetek,
leveleidet olvasom megint, - *mindegyiket és újra*, -
halkan, tagolva, mert jóízű a szó - rólad - kimondva;
... igen,...ez régi, ekkor még nem töltöttem meg
a nevedet veled, a *tartalommal*, - előveszem most
egy fényképedet, látom mögötted a télies, haragvó
eget, te fekete kabátban állsz, álmos félmosollyal
nézel a gépbe, - szeretem a tekintetedet -, és itt egy
újabb kép, ráhajolsz az íróasztalomra, kékkockás
az ing rajtad: megnyugtat, ha a sejtelmesen puha
félhomályban árnyékkodat látom a falra rajzolódva...
...nézem a képeket, leveleidet, - és tudom, enyém
az élet egyik legszebb ajándéka. Így van megírva.

Budapest, 2007. március 18.

Nyári óda

Neked...

1.

Mesélnem kell, figyelj rám kicsit...
Ma az újra visszatért nyárral
a békétlenség bennem végre konokan hallgat:
és a júliusi, könnyed, tarka pillanatban
ismét megtaláltam
a bűvös-édes, egykor-volt nyugalmat.
Szeretni - bátran - mondd, hogyan tanítsalak...?
Álmodom: szabadok vagyunk és
sehol, senki, semmi sem áll az útba,
vagyunk, mint két egymásba hajló líra,
s látom, ajkadon miképp olvad át a szó
egy röpke, kedves, lázító mosolyra.
Igen, te folyton pörölsz az illanó Idővel,
mikor nekem a nyár
maga a *rögzített Csoda*,
míg te visszavágysz a tűnt időkbe, őszbe;
én egyre csak félek: jaj, a Chopin-noktürnös éj
- lehetséges? - vissza nem tér már soha...
De nem, az nem lehet, -
tiltakozik lényem minden íze-része,
egy percre befed a vad rémület maga;
dólt hajótestbe áradhat így a víz a léken,
majd végképp elsüllyed,
és birtokába veszi ott lent a hús moha.

2.

Mert nincs hatalom, mi ezt a lázat kioltsa,
ilyen vagyok, így vagyok érzéseimnek foglya:
a Fenyves lejtőn, nézd, összerezzen a
tegnapról ittmaradt, csillogó szemű tócsa, -
és sose hidd,
hogymindez csak tűnő délibáb volna...
Minden napért, percért hálásnak kell lennem,
még annak is, hogy a mai füledtségben
a Káplár utca ötben

veled együtt álltam a szürke ház előtt,
hol József Attila élete fájtt lüktetve
a sötét ablakkeretben,
utolsó napjait várva betegen és tétlen.
Ismerem jól ezt az érzést:
a gyökértelen ember két üres kezébe
csöppenként hull
az éj
fekete vére.

3.
Nézd el porszemnyi vétkem:
- belátom, balga önzés szülte, -
igen, szeretem a nevedet kimondani.
Kimondani becézve.
Mondd meg...
Hogyan tanítsalak téged
félelem nélküli, önfeledt érzésre...?
Olykor tilalomfák sorfala előtt
lépdél a mohó gondolat,
és hiába, hogy a szív tervez, -
bizony, néha a perc meghíúsul,
belőle semmi sem marad,
csak a tépett akarat-pehely:
de te semmit se félj:
minket mindig befogad a Civitas Dei,
hol a hangsúlyos mondatokat
mind vers-igába hajtjuk,
de a csupasz és rideg valóságot
mindet, - hangsúlytalannak halljuk.

4.
Ma már forr a napfény sűrű méze,
örömében csöppenni akar a zöld levélre, -
hát adj nekem nyugalmat, kérlek,
légy velem, szeress, mint eddig,
tudjak még élni, megköszönni az égnek,
hogy kínzó látomások most nem gyötörnek,
és beléd kapaszkodhatom,
létezésedbe és szavaidba,
erős kezedbe,

akit a madonnaarcú Anya
csakis nekem szült meg...
Még adj időt, és maradj velem, kérlek.

5.
Most nesze kél a sápadt, nyári estnek,
karcsú szilvafák közt halk sóhaj a vágyás,
ablakokból dőlnek halvány, vékony pászmák,
s mindenfelé apró fény-ösvények lebegnek...
Többé ne aggódj, mi történhet velünk.
Mi ketten úgyis újraszületünk.
Nézd csak, - a júliusi éjszaka
csillag-csigolyái
mind világolnak nekünk...

Budapest, 2007. július 15.

Kovács János (greenapple): Csónak

Appassionato

(Túl szép lett megint...?)

Neked...

Egy okot mondj, miért ne mondjam el,
milyen erővel viharzik bennem a harag,
egy okot mondj, miért ne akarjam,
és kitől kell kérnem,
hogy lélekben is mindig enyém maradj...?
Igen, tudom,
úrrá kell lennem az emésztő gondon
mellyel a mai napot is ízeire bontom
melyből hiányzol, és nincsen békességem,
nincs, és nem is lesz,
míg kezed hűvösét újra arcomon nem érzem.

Ami dér még tegnap volt a fákon,
holnap már a márciusi fénnel lecsorog,
én már tudom, én már előre látom:
magadban az én örömömet is hordozod.
Várlak, jössz majd a reggeli vonattal
és veled izmaimba költözik az életető erő, -
így nem törődöm hát a kora hajnali faggyal,
mely a megújuló föld méhéből tör elő.
Tudom, nem kellene szép szavakat írnom,
lenne versem bár nyersebb,
de nem lenne tőle igazabb,
próbáltam, de nem tudlak másként igazolni,
csak ha ennyire őszintén kiadom magamat.
Csupán türelem kell,
és a tökéletes perc majd ideér,
így hát várlak, - míg bibliát ír rólad a szenvedély;
...ennyit tehetek: várni kell, magunkban hinnem,
és tudom, érzem, úgyis ránk tekint az Isten.
Egy okot mondj ellenem, - ugye nincsen...?

Budapest, 2007. február 28.

Kovács János (greenapple):

kell egy meleg szó ma

a csodák országában.
kell egy –
köszönöm,
hogyan eljött.
megvizsgált, szelektált –
osztályozott.
kell hogy rend
legyen minden
házban:
mi jött be ma,
mi ment ki az ajtón.
ha nem gondozod a házadat-
egy nap beomol,
s rád esik.
fontosak az emberek,
fontos a megértés,
fontos a fegyelem.
kell egy
meleg szó ma,
kell egy
csendes szeretlek,
hogyan átvészelnem
ez az
esztelen
ember-rengeteget...

Lenni

egy lenni
azzal mi körülvesz
beszélgetni
kitárni
átölelni
lebegni a víz felszínén
engedni a folyamnak
hogy magával vigyen
térdepelni a többi között
csodálni azt
ki saját lábán
saját útjain jár
lenni...

Nagy János (Jega): Vihar

Kováts Péter (Skorpió):

Ha csak azért...

Ha csak azért
Jöttél, hogy megmutasd,
Milyen a könnyű-vérű nyár,

Ha csak azért
Öleltél, mert hiányzott,
E néhány percnyi vágy,

Ha csak azért
Szóltál hozzám, mert
Elviselhető, nem volt kívülem

Ha csak azért
Csókoltál szenvedéllyel
Hogy lásd, vajon elhiszem,

Ha csak azért
Engedtél közeledbe jutni,
Mert már nem volt erőd tiltani,

Ha csak azért
Volt ágyad az ágyam, mert
Így könnyű megbolondítani,

Ha csak azért
Nem mondtál végleg búcsút
Mert mégsem akartál megbántani,

Hát szólj!
Hogy nem te voltál,
Csak esendő, játékos önmagad,
És felébredni már nélkülem,
egyedül akarsz.

Kun Magdolna (lena1):

Ne haragudj mama

*Ma elnéztem anyám ráncait az arcán,
ahogy kergetőzve siklottak végig
ajka szegletéig, s ahogy a fájdalmat
elrejtette benne.*

*Elnéztem reszkető kezén a megduzzadt
ereket, ahogy az évek hosszú sora alatt
az örökös munka, a tenni akarás,
mélyen megedzette.*

*Láttam ősz haján a tarka színű kendőt, mit
a sors már régen foltosra koptatott,
s láttam szemében egy eltévedt
könnycseppet, ami ott, akkor, abban
a percben, valódi gyémántként izzott,
csillogott.*

*Láttam a szemrehányást, mi szeme fényét
homályossá tette, s a mellette szunnyadó
bánatot, ahogy szomorkásan kézen fogva,
némán elvezette,
mert mikor szemembe nézett és könnyeink
tükrében, a régi gyermekmosolyt látta,
már tudta, hogy a szeretet itt ül vele szemben,
akkor is, ha csak néha hozza errefelé
útja, de ha odaér, mindörökre ott is marad
szerény otthonába.*

2007. 12. 25

Szerelmes nyárutó

*Sárguló levél leszek a vén tölgyfa ágán,
megbújok ritkuló, száraz lombja között,
hogy ha arra jársz, mikor már nem leszek,
vigyázhassam lépteid, míg ott örökösök.*

*S ha tombol a vihar szívedben értem,
csak simulj a fához, hajolj közelebb,
érezd, ha megfogod kezéd bársonyával,
az elárvult levelet, mely érted kesereg.*

*Leszek én kósza szellő, hajnali fénnnyel
szobád ablakából figyelem létedet,
ezüstcsillagból szőtt álmot hintek rád,
hogy szép legyen az egész életed.*

*Nem hagylak el soha, mindig veled leszek,
kísérlek végig utadon bármerre is jársz,
tudnod kell, ha nem is látsz majd engem,
követlek akkor is, és a lelkem rád vigyáz.*

Csak egy falevél

Egy értéktelen falevél ma minden kincsem,
sárguló doboz mélyén rejti emlékeidet,
s ha kinyitom néha egy egy könnyes percre,
ott vagyok a múltban, ott álmodom Veled.

Elszáradt falevélen ragyog egy könnycsepp,
Te hagytad itt nekem. Emlékszel kedvesem?
Azóta is árnyként üldöz, körbe zár, nem enged,
kísérti majd sorsom, míg élek szüntelen.

Azt mondtad a fán a levél mindig újra zöldül,
de amit letéptél veled együtt meghalt,
s csak akkor éled újra, izzó szenvedéllyel,
ha eldúdolom néki azt a régi kis dalt,

mit eldaloltál szerelmesen egy nyári éjszakán,
mikor az akácfán kinyílt a sok virág,
és te forró vággal szorítottad kezem,
míg remegő ajkad ezer csókot kínált.

Azt ígérted nem hagysz el, mégis messze mentél,
oda hová nem jut sem ember, sem madár,
csak a szívem szárnyalhat a gondolatok útján,
Téged visszasírva, egyszer csak Rád talál.

Pillangó

Álmomban ma boldog voltam,
egy patak partján álltam,
a víz felett lepkék szálltak,
a sűrű félhomályban.
Színes szárnyuk mesésnek tűnt,
ahogy röpködtek a szélben,
s ezer apró csillagfény gyúlt,
mely ragyogott az éjben.
Néztem ahogy párosával lepketáncot
jártak, suhanva az éjszakában,
csak egymásra vágytak.
Nem számított jelen, sem múltó pillanat,
az sem számított, ha jött a pirkadat.
Élvezték életük röpke perceit,
s nem kérték számon múltjuk éveit.
Tudták, hogy a varázs nem tarthat soká
és repülni kell, amíg van hová,
mert ma kell élni, holnap lehet késő,
a sors nem lesz mindig oly elnéző,
hogy megadja az érzést mire sokszor
vágytunk, hát éljünk csak a mának,
hogy ne tűnjön az álmunk.
Szeretnék Én is lepkéként élni,
gonosz világ helyett egy másikat nézni,
s megtalálni benne mindazt a szépet,
mit, tudom nem találok, mert
elvesztettem végleg.

Lakatos Jánosné (Zsuka49):

Félelmek

Elmúlt az ifjúság - pedig de szép volt! -
rózsaszín felhők úsztak fent az égen,
szívem repült és szerelmesen dalolt,
kinyílt a világ, maga volt az éden.

Elmúltak az évek – fénytelen a fény,
a zsongás elmaradt, minden csak álom,
megkopott, mint egy poros ponyvaregény,
ám emléke él, ma is forrón lángol.

Lesznek-e még röpke, vidám kis szelek,
lesz-e majd még merülés a fény felé,
létezik-e számomra egy kis rejtek,
mely repít a gyönyör és a vágy elé?

Vagy sóvár lelkem, ledőlt falak mögött
tovább álmodozik a ráncos múltton,
amíg égre festett csillagok fölött,
kezem a semmibe - hasztalan nyújtom.

2007. augusztus 25.

Magányom szigete

*Csendes a part magányom szigetén,
bár éjszakánként még kínoz a vágy,
versenyt fut vele a szelíd remény,
míg a kikötőben hajóra vár.*

*Lassan telik az éjszaka, s nappal
reám a magány sűrű fátyla hull,
sebemre csókot lehel a hajnal,
ajkam üvölt - ahogy sóhajba fúl.*

*Csendes a part magányom szigetén,
könnyek mögé néz a fehér homok,
nap elbújik, nem süt szürke egén,
magány a bánattal - versenyt zokog.*

2007. augusztus 21.

A vers

*Magával hív bársonyos, szép hangján,
búvöl, bár néha fagyos a csókja,
mikor magamon érzem hús ajkát,
fut vele idő, rohan az óra.*

*Megfertőzte agyam, s minden tagom,
vele szalad ereimben a vér,
hogya kényeztet, nevetve hagyom,
szürke világomban - igazi fény.*

*Szenvedélyem benne öltött testet,
velem van, csak ritkán hagy egyedül,
fájdalmat még nem okozott nekem,
ölelése fűt - éltet legbelül.*

*Amikor nincs itt, akkor hiányzik,
nélküle minden olyan furán más,
néha botladozik, és hibázik,
mégis örömet ad - ez nem vitás.*

*Olyan, mint a mindennapi kenyér,
mohón éhezem, hogya nincs velem,
gondolatok közt nevetve megfér,
nekem ő az örök - nagy szerelem.*

2007. november 04.

Ligeti Éva (LEKA):

Közeleg az ünnep

Ahogy közeleg az ünnep,
és a gyertyák sorra gyúlnak,
Advent fényei kísérnek,
némán lelkedre simulnak.

Aranykontúrjuk körbeleng,
És táncot járnak a fények
Angyalharsonák szólalnak
S felélednek a remények.

Míg esti imád mormolod,
közben felcsendül az ének:
”kis karácsony, nagy karácsony”
s hatalma lesz a zenének.

Kinyitja szíved kapuját,
a szeretet hídján halad,
betér hozzád a boldogság,
ünnepnapon már veled marad.

2007-12-15

A szó kevés

a
szó
kevés
elmondani
mi az, mi fáj
a szó elszáll
akár egy
suhanó
sirály
ma
akár egy
búgócsiga is
lehetnék, kit élet
keze forgat, pedig szeretnék
megállni saját lábamon, botladozva
de a magam útját járni, omladozva, mint egy
kapkodva összetákolt épület, inog a lábam is, fejemben
révület, mégis, sorsomról dönthessek saját magam, kábaságom
megtántorít, szédelegve tévelygek, hova még lehetne menekülni
magam elől, s előletek, félek, minden nap ígérem, erős leszek
kihívás minden probléma, reménytelen helyzetben is van
kiút, s ha kemény velem az élet, hát, legyen! majd
megmutatom, hogy elbírok minden terhet, nem
kutatom okát a bajnak, cipelem a keresztem
de kallódó álmaimat nem ereszttem
hit, remény és szeretet vezérel
érezem minden mozdulat
fáj, ezer sebből
vérzek
a szó
kevés
elmondani
mi az, mi fáj
a szó elszáll
akár egy
suhanó
sirály

2007-01-19

Holdba-sápadt arccal

*Mikor a november ködkabátot hordoz
Vihar tépte úton, jégbakancsot foltoz
Szürke komorságát világ elé tárja
Fakó fényű napot felhők mögé zárja*

*Varjú-feketében az elhagyott ágak
Deres karjaikkal intenek a mának
Hajnal harmatcseppjét váltja zúzmarára
Télbe temetkezik minden nemsokára*

*Meghajol az égbolt, talán ma, vagy holnap
Fagyos napok között botorkál a hónap
Holdba-sápadt arccal a Nap felé fordul
Bágyadt mosolyával, szeretet koldul*

2007-11-03

Újhegyi Csaba (neucsaba): Titkok tudója

Távol

Baktat az idő lassú szekere
Forog a földön rogyant kereke
Vánszorgok én is, szüntelen megyek
Amerre járok, völgyek és hegyek

Vándormadarak röpülnek messze
Vajon felhőtlen tavaszuk lesz-e?
Megyek, megyek, de nem lelek utat
Lelkem utánad, távolban kutat

Percek léptei porködben úsznak
Kopott emlékek a mélybe csúsznak
Röpke pillanat pillangó röpte
Elszáll a vágy, talán örökre

Napok és órák üresen telnek
Hulló levelek, ma sem felelnek
Fáj, hogy sohasem kérdész felőlem
Harminc éve, hogy távol vagy tőlem

2007-08-22

Loló Judit (Tupir):

Hiányzol

kémlelő napokon, nehéz
hosszú éjszakákon át
gyűrött, könnyű takaróm alatt
szerelemmel várok rád

mint mézes virág fürdök
várva enyhülést adó csókod,
de nem jössz, mást láttam
csak csalóka fényed volt ott

fáradt magányomban ülök,
gyötrő képzeletem nálad
békétlenné tetted már
az addig nyugodt ágyat

nedves párnám is felsóhajt
paplanom vizét issza
szűk lett a szoba nélküled
kérelek, gyere hamar vissza

Merengő

messze szállnak a régi dalok
nyugodtak a hétköznapok,
miken esetlen folyómba lépve
tova tűnnek a fájó sebek
és csak merengek...
üres lapok hullnak alá
zsebemben apró fény-remény
párnám alatt titkos vágy
lámpafény citálta lepkék
csak merengek...
szelet akartam fogni
szoros hálót vetni köré
hold udvarán táncolni
felérni a nagyok közé
most csak merengek...
hála imát zsong a szó
mint betűkirakó...játszik
ezernyi tett értelmet kap
utat vág az önző szándék
merengek...
ma ígéretet hozott a hajnal
szépen csillogó üvegdísz
mosolygó varázst, álmokat
szeretnék hinni...mindegy, hogy mit...

Lőrinczi L. Anna (Anna1955):

Szeretlek

Szeretlek
- csak így egyszerűen...
Oly természetes szerelemmel,
ahogy a hóvirág szirmait
kacéran bontogatja a februári nap,
s a telet elzavarja a tavasz.

Ki kényszeríthetné a sejteket arra,
hogy ne osztódjanak,
s többé ne érezzem érintésed
nyomán a dallamot, melyet
bennem játszanak?
Elmondhatnám, ha volnának szavak,
hogy ölelő két karodban
olyan a csend, hogy
csak a gondolataink sutognak.
Kiálthatnám, hogy mindenki hallja meg,
milyen az, mikor röpít egy érzés,
mint tollpíhét elragadó fergeteg,
milyen az, mikor melletted ébredek,
s végtelen kékség tölti be a lelkem...
Két szemem íriszedben fürdik,
s veled zuhan a csillogó mélybe.
Szeretlek
- csak így egyszerűen...

Résnyi boldogság

Kőszavak omlottak a Napra,
eltakarva a fényt!
Hiába sikoltottam zokogva,
nem segítettél!
Befalazott ablakod, zárt ajtód mögé
nem hallatszott el a jaj, mert
kirekesztettél.
Kőszavak omlottak az éjre is,
eltemetve a csodát.
Sötét börtönömbbe nem jutott,
csak "Résnyi boldogság"

Csendes magányomba zártan,
képekben száguld a múlt:
mámorító hajnalok suhannak...
-akkor még szerelmet kuncogtunk-
Voltak csillagos egű nappalok,
és szikrázó fényű estek...
Egy harmatcseppekben fürdő reggelen
a zene is megszólalt bennem.
Toccata, tremolo, fortissimo...
És a karmester nem kegyelmez!
A finálé következik most,
tudom: a függönyt leereszted.

Dobhártyámban lüktet a hangod,
szívemben ott remeg a félsz:
vajon milyen lesz a fény után
az őrzítő sötét?

2007. 08. 12.

Akkor ott

Akkor ott
A rám boruló alkony rózsaszín ege alatt
Hittem a sohában, hittem az örökkét,
Kölcsön kapott szárnyaimmal röptültem...
- Az ismeretlen magasság felé!

Akkor ott
Még arany sugár világította utam,
Esti szellő simogatta a fákat
S ők susogva daloltak, és daloltam én is,
- Mert nem tudtam!

Akkor ott
Még hittem a sohában, hittem az örökkét
Mert nem tudtam, hogy amit az útra adtál
Az „A sírós játék”^{*}
Nem tudtam, hogy
„Először csókok vannak, azután sóhajok vannak
Azután mielőtt tudnád, hogy te hol vagy
Istenhózzád vagy”^{*}

Akkor ott
Csillagtalan éjjé váltak a napok
Sikoltó csönddé lett a hangod nélküli holnap
Akkor ott
Közös egünk ketté szakadt!

*/ * Boy George: The Crying Game /*

Tegnap volt

Hiszen csak tegnap volt - vagy épp az előtt?
Mikor még úgy kelt fel a nap a Sziget fölött,
Hogy ölelő karomban elfért a világ,
S szemeim tükrözték a nap sugarát.
Akkor, ott rólunk susogtak az erdőben a fák,
Mert karodba izzó szerelemmel röpített a vágy.
Takarónak csillagokat hintett a nevetgélő hold,
Arcomra az álmok írtak boldogabb mosolyt.

Hiszen csak tegnap volt - vagy épp az előtt?
Mikor még kacagva lebegtünk a város fölött.
Alattunk csak keskeny csíknak láttuk a Dunát,
Akkor, ott ég és föld között, csodáról suttogtál.
Nevettem, hisz tudtam, a csoda csak Te vagy,
Ha nem számítjuk Ámort, a huncut kis nyilast.
Gondolatainkkal versenyt száguldott az idő,
- Hiszen csak tegnap volt - vagy épp az előtt.

Lyza Zsolcai (Lyza1):

Rabul ejtve

Elhagyatva járom a magányos utat,
szívemben a félelem rajtam mulat,
mint gímszarvas a csapdában
reszketek kivetett hálójában.
Minden érzés mi bennem fakad,
örök emlékként mementó marad.
Reménytelen a szabadulás,
mert a csapda béklyója csattan,
tépném, futnék, szaggatnám, de
a félelem újra úrrá lesz rajtam.

Horváth Csaba (maninblack): Tánc a sötétben

Maszung József (Samway):

Pergő víz...

A hold feljött, aludni küldte a napot,
a víz ezüstösen csillog bőrödön ,
a táncra kelt fény gyöngyruhába öltözött,
csak a pergő víz muzsikál szerelmes ,
hol lány, hol meg vad dallamot,
az utca zaja most oly távolinak tűnik,
száműzők mindent magamból,
belsőm veled töltöttem fel,
Te bennem, én benned,
miközben siklik a test,
táncolj, simulj,bűvölj,
mint a szerelmes kígyó,
az izom pattanásig feszült,
ölelj, kényeztess,- akarom
mert örült vagyok
érted,- tudod?

egy nap
egy érzés
egy este
!

2007.05.19.

Perzselj meg

*Perzselj, szüntess meg engem - falj fel !
Felszított, szunnyadó lángok égessenek,
Hogy ne kínozzon tovább a vágy utánad,
Mert szerelmem fájdalmas éber álom!*

*Vagy legyek a részed megsemmisülve,
És ne fájjon ennyire a nemléted!
Az élet bár szépséges, de nélküled -
A minden is - maga a semmi!*

*Ne vágyódjam többé lenni csillag
Vagy hold, mely ragyogja az utad!
Legyek ki vagyok - kóborló lélek -
Ékes szóval követel magának téged!*

2007.01.20.

Végtelen pillanat

A köd felszáll a kikötő fölött
vijjogó sirályok szállnak körözve
szántják szárnyukkal a szürkéséget.

A horizonton egy hajó bukdácsol
küzdve az elemekkel eresztéke ropog
repíti a hullám, lent s fenn a taréj hátán.

A vad tajtékozó tömeg partot érve
sűrű nedves permetködöt terít szét, de
semmi, a sok átvirrasztott éjszakáért.

A csüggedt ébred eljött a pillanat
partról kémleli a végtelen határt
halott reménye újra éled vele

2007.03.28

Csak ne fájna

esteledik szürkét öltött az udvar
várom a percet mikor bekopog,
ki el sem ment s meg sem jött
léte a végtelen kacagó széllé lett,
csak ne fájna hiányod annyira.

a gondolatok borúsak gyötrők
mert hirtelen jött szürkére a sötét,
peregnek a kimondatlan szavak
mint fákról hull ősszel a falevél,
csak ne fájna hiányod annyira.

mert voltál s vagy az élet az életben
az éj csillogó egének csillaga,
felkelő nap tündöklő korongja
kísérőm az idők végtelen útján
csak ne fájna hiányod annyira.

ha nem vagy búsan pereg az idő
csak kóválygok magam a nemlétnben
a mosoly nem szántja barázdáját
ezer lenyomatán arcomon az időnek
csak ne fájna hiányod annyira.

mikor megjöttél ragyogni, mint
nyári záporral az égre a délibáb,
végzetes és végletes szerelemben
az ég végtelenében rád találtam,
s nem fáj a hiányod annyira.

2007.02.05.

Markovics Anita (Emeraude):

Végül...

A vénámban még cikáznak a tovatűnt álmok,
ezer kikristályosodott képként lüktet a fájdalom,
nem csillapítja sem drog, sem gyógyszer,
még a tömény alkohol sem oldja fel,
álom és éber lét állandósult mezsgyéje ez,
áttétes rák,
műthetetlen nyirokrendszer szállítja a vég vonatát
ezen a rúgott falú kis állomáson
éjbe puffant, véletlen csillagok sem világítanak
arcomra vagy ütemvesztett mellkasomra,
hiszen ott csak zokogás, kín és elcsigázottság próbál
egyre szűkülő hörgőkkel levegő után kapkodni,
de csak a csend ver döbbent visszhangot fülemben,
ijesztő kék színe görbül a számra,
üveghangon csilingelő kacajok fortissimója futja be a fakó
tereket,
ujjaim sikoltó akkordokat fedezek fel
a szemétre dobott, hangjanincs zongorán,
s míg rémült rímromok indulnak alá a löszfalak legmélyére,
jól tudom, a szeizmográfok mind üzemen kívül,
ezért katatón hallgatásba burkolózok,
ezt az egyet már senki sem veheti el tőlem,
feldübörgő szerelvényként közelít a végső stáció,
amikor végre én is épp olyan üres lehetek, mint a világ,
ami tovább forog majd nélkülem,
sárgán suttognak majd ezután is a villamosok,
és a vén járművek elfelejtik egymáshoz érő ujjlenyomataink,
a parkok rég lehullott levelei sem őrzik tekintetünk,
míg én végre emlékeimmel együtt
tisztá, könnyű hópehelyként hullhatok a fortyogó időbe,
mert végül egy fatális pillanatban sűrűsödik majd össze egész
életem,
vidám színű vértócsa gyűlik
kettényíló ereim alá,

fölötte röhögő penge,
de felhorkannak majd az angyalok,
majd üdvralgás tör ki a pokol kapui mögül,
tudom, akkor fogsz majd keresni...
oly különös lesz a táj sűrű, enciánkék csendje,
oly mélabús fényt szítálnak köddé majd az alkonyi cirrusok,
hogyan talán megállsz majd egy kósza pillanatra
és elgondolkozol
milyen színű is volt a szemem...?

Keszthelyi Béla (102): Inverz

Mayer Edit Julianna (Julianna):

Egy igaz szerelem története

1964. Egy hideg decemberi reggelen történt. Bőven havazott. Az emberek nem győzték eltakarítani a havat. Mindenki sietett valahová, ki az iskolába, ki a munkahelyére. Óvatosan kellett lépkedni, mert a járda is nagyon síkos volt. Egy fiatalasszony a kislányával át akart menni a túloldalra. Lelépett a járdáról és máris nagyot zuhant, magával rántva a kislányt is. A kislány felállt és próbálta felállítani az anyját is, de az csak jajgatott. Felnőttek is kísérleteztek ezzel, de láthatóan az asszonynak komoly fájdalmai voltak, legkisebb elmozdításra is felsírt. A kislány állt mellette és zokogott. Valaki már telefonált mentőért. Egy idős néni próbálta vigasztalni a kislányt, de az csak hangosan sírt és mondogatta: "Anyu, állj fel, menjünk!" És meglátott egy 10 év körüli kislányt, aki közeledett feléje. A fiúnak hullámos sötét haja, nagy és barna szemei voltak, azokból mély együttérzés sugárzott. A kislány láthatóan megrázta az eset, odament a kislányhoz, megfogta a kis hideg kezét. "Ne sírjál, kislány". Az abba is hagyta a sírást. "Add ide a másik kezedet is, megmelegítem." A kislány szófogadóan átnyújtotta a másik kezét is. És megérezte azt a melegséget, amely sugárzott a fiúcska szemeiből, kezeiből. Nem sokáig tartott ez, mert jött a mentőautó és a balesetet szenvedő asszonyt a kislányával együtt kórházba szállították. A kislány még egy pillantást vetett a fiúcskára, aki távozott a helyszínről egy felnőttel. A kislány emlékezetébe örökre bevésozott a legényke varázslatos szempárjának tekintete. Később többször is felidézte ezt, és ahogy időben távolodott az esettől, annál több mesés tulajdonsággal ruházta fel az ismeretlen ifjút.

Évek teltek el, de Mártika nem felejtette el a fiatalembert, akinek arcvonásait ismeretlen emberekben próbálta felfedezni. 8. osztály elvégzése után egy másik városban lett középiskolás. Egyszer a barátnőivel klubdelutánra készültek menni. Útközben vidáman csevegtek, hangosan nevetgéltek. Előttük két fiatalember lépkedett, az egyik hátranézett a lányok hangos nevetésére,

és ... Márti szíve nagyot dobbant: ez Ő volt! Megismerte. Ugyan-
az az arc, nézés, csak rövidebb hullámos haj. Régebben a sapka
alól lógott ki a hosszú haja, most sapka nélkül volt a fiatalember.
A két fiú szintén a Művelődési Központba tartott. A gazdag
program között táncmulatság is szerepelt. Mikor kihírdették a
"hölgyválaszt", Mártika habozás nélkül cselekedett. Miklós nem
ismerte meg őt, de arra az esetre emlékezett, mikor egy asszony
az utcán balesetet szenvedett, és az anyuka mellett zokogott egy
szép kislány, akit akkor megsajnált. A klubdelután után Miklós
hazakísérte Mártit. Volt miről beszélgetniük, örültek egymás-
nak, a találkozásnak. Később is sokat találkoztak. Lassan, lassan
érzelmeik is elmélyültek.

Telt az idő, és Miklós mind gyakrabban kérte Mártit, hogy
pihenjenek a padon. A sportolást a fiú idővel abbahagyta. Egy-
szer megbotlott, és csak Márti segítségével bírt felállni. Járása
esetlenné vált. A séták elmaradtak, Miklós hamarosan kere-
kesszékbe került. A kezeit is nehezen tudta mozgatni. A diagnó-
zis ijesztő volt: izomsorvadás. Márti szeme előtt zajlott le a roha-
mos mozgásképtelenné válás. Gyötrelmes időszak volt ez. A szü-
lői ellenzés ellenére Márti abbahagyta az iskolai tanulmányait,
feleségül ment Miklóshoz, hozzáköltözött és a férje utolsó lehe-
letéig ápolta, gondozta a beteget. Akkor is fogta Miklós erőtlen
kezeit, mikor utolsó jeleit közvetítették felé nagy sötét szemei,
mert beszélni már nem tudott. Márti úgy fogta kezeit, mint Mik-
lós valamikor fogta ott az utcán a kétségbeesett kislány hideg ke-
zecskeit.

Máté László (winner):

Tanár úr

Ülök a padon, és élvezem a napsütést. Nem jószántamból teszem. A tárgyalás végeztével - visszaérve a kocsimhoz - látom, hogy kerékbilincs van rajta. Tény, hogy megszegtem a szabályt, és jóval tovább parkoltam, mint amit kifizettem. De egy tárgyalás közepén nem lehet felugrani, hogy bocsánat leszaladok befizetni még egy órát. Még az se illik, hogy telefonon rendezem a további befizetést, igaz nem is tudnám, mert fogalmam sincs, milyen számot kell felhívni. A lényeg a kerékbilincs. Taxival elmentem a parkoló társasághoz, a pótdíjat befizettem, majd vissza az autóhoz. Most itt várom, hogy jöjjenek, és levegyék azt a fránya kerékbilincset. Egy nem túl fontos találkozóm lett volna, amit lemondtam. Mást nem tudtok tenni, élvezem, hogy csak ülök a padon, és süttettem magam a kora tavaszi napon. Elmerülök az újságba, és csak kis idő múltán veszem észre, hogy figyelnek. Valahol periférikusan érzékeltem, hogy valaki jön az úton, de csak miután a lassú haladás megszakadt és ott áll tőlem öt méterre. "Engem néz" - figyeltem fel az idős férfire. Alacsony, jóval a nyolcvan felett lévő férfi. A ruhája és egész megjelenése furcsa, valami hiányról árulkodik. Nem tudom mi ez a hiány, hiszen tiszta ápoltnak tűnik, és mégis valami furcsa. Nem az,

- Szervusz fiam. Nem ismeresz meg, igaz? - szól hozzám a férfi.

- Nem! - dadogom, és kutatom az arcát, amiben valahogy ismerős vonásokat vélek felfedezni. A férfi megindul felém, és leül a padra. Figyelem a mozgását, ismerős az is. Nehézkesen mozog. Látszik rajta, hogy nehezére esik a menés. Biztos, hogy ismerjük egymást, ő tudja is ki vagyok, de nekem nem ugrik be.

- Látod, megöregedtem László fiam - mintegy jelezve, hogy a nevem is tudja.

- Bocsásson meg, de nem tudom, hogy ki is tulajdonképpen!

- Ne szabadkozz, több mint 30 éve nem találkoztunk. Utoljára talán az érettségim. Milos Péter vagyok, vagy ahogy ti hívtatok a hátam mögött; a „Törpe krampusz”.

- Tanár úr? - kérdezem egyszerre zavartan és meglepődve.

- Igen én - mosolyog rám hiányos fogsorával. - Látom igen komoly ember vált belőled, a magadfajta mindig szalad. Nem is értem, hogy csak itt üldögélsz. Nem jellemző a mostani középkorúakra. Vagy munka nélkül lebzselnek, és töménytelen idejük van, vagy pedig rohannak, mert két ember feladatát kell ellátniuk.

Nézem a férfit. Egykori középiskolai tanáromat. Mennyire tiszteltem nagy tudása, igazságossága, és amit akkor nem értettem csak éreztem, kiváló pedagógiai érzéke miatt. Szerettem, ahogy tanított. Egy matematika, fizika szakos tanárt szeretni nem könnyű, de őt még azok a diákok is szerették, akik bukásra álltak nála. Aki nála megbukott az valóban reménytelen volt. Képes volt kihozni a diákokból a maximumot. Ezt a minden diák által utált két tantárgyat képes volt közérthetően, élvezetesen tanítani. Volt valami megmagyarázhatatlan benne. Mindig mindenkiel szemben jóindulatú volt, s mégis érezte a diák, de még a tanár kollégái is, hogy felettük áll. Egy megmagyarázhatatlan szellemi fölény birtokában volt, amivel soha nem élt vissza. Én, aki az általános iskolában utáltam mindkét tárgyat, nála négyes - olykor ötös - tanuló voltam. Élveztem az óráit.

És most itt ül mellettem. Megöregedve, de ez a szellemi fölény és a jóságos kisugárzás most is benne van.

- Hogy van tanár úr? - teszem fel a bugyuta, közhelyszerű kérdést.

- Hogy lehet egy magamfajta öreg csont? Élem a nyugdíjasok szürke életét, rozoga egészségi állapotban egyedül, de nem tudok mit csinálni, ez van.

- A kedves felesége? - kérdezem bátorítalanul. Legendásan példás házasságot élt. Ezt mi diákok is éreztük. Pedig egy diák mit törődik a tanára családi életével, pláne, ha matematika-fizika szakos tanár.

- Két éve meghalt - mondja halkan. - Nekem kellett volna elmennem, és erre az asszony hagyott itt. Kaptam egy súlyos infarktust, a fél oldalamra lebénultam, és mire összeszedtem magam szegény Klárimat, elvitte a szíve. Nem bírta az izgalmakat.

Nézem a töpörödött kis öreget, és beugrik mi az, amit első látásra hiányoltam. Az asszonykéz az hiányzik szegény öreg öltözékén. Minden kifogástalan tiszta, túl azon, hogy kopott és elhasznált. A nadrág éle félrevasalva, és az ing is a vasalási tu-

dás hiánya kiabál. A kardigán egyik gombja más színű cérnával van felvarrva.

- De, te mesélj László fiam. Mi van veled? - És én elmesélem mi történt velem mire jutottam az életben. A kisőreg láthatóan élvezettel hallgatja, néha kérdez csak közbe.

- Örülök, hogy sokra vitted, tudtam én ezt, éreztem már akkor is. Nem véletlenül tusoltam el azt a buta stiklidet, amit érettségi előtt két hónappal csináltál az osztálynaplóval.

- Tanár úr tudta, hogy én voltam? - kérdezem rákvörösen.

- Persze, hogy tudtam. Ha akkor felfedem a kilétedet nem engednek érettségire, és egészen másképpen alakult volna az életed. Valószínűleg elkallódtál volna. Na, ezt nem akartam, fiam. De a többiek hasonló dolgaira is rendszerint rájöttem. Gondolod, nem tudtam, hogy a Faragó Tomival, hogyan puskáztok? De azt is tudtam, ha egy diák puskázik, és azt nem a könyvből teszi, hanem a puskát előre elkészíti, akkor azzal is készül.

Gépkocsi fékez az autóm mellett, overálos férfi száll ki az autóból, és leveszi kocsimról a kerékbilincset. A kisőreg figyelmét nem kerüli el ez sem.

- Csodálkoztam is, hogy ennyire ráérsz. Már látom kényszer szülte ráérés volt ez. Nem is tartalak fel, biztosan sok a dolgod.

- Már lemondtam a programomat, ráérek. A tanár úr nem siet?

- A nyugdíjas klubból jövök. Tudod, oda járok ebédelni. Utána sakkozunk, kártyázunk vagy a politikai hovatartozás szerint vitatkozunk. A magunkfajtának rengeteg ideje van. A legfontosabb, hogy időben bevegym a gyógyszereket, és már az is öröm, ha nem fáj a lábam, vagy nem hasogat a derekam.

- Tanár úr! És a gyerekei?

- Azok is rohannak nap mint nap. Hétvégeken eljönnek, vagy ők, vagy az unokák. Négy felnőtt unokám van és két dédunokám. Szegény Klárim nem élhette meg a dédunokáit, pedig biztos nagyon boldog lett volna. Nézem a kis őreget, hallgatom, ahogy a családjáról mesél, és szégyen ide, szégyen oda, szemem megtelik könnyel. Beszélgetünk régi iskolai élményekről, amit mi így, ő úgy élt meg. Már a parkolóórát sem kell nézni, hiszen elmúlt hat óra. Kérdegeti kiről mit tudok, és szoktunk-e összejönni legalább az érettségi találkozókön.

- Tanár úr! Jövőre lesz érettségi találkozós, adja meg a címét és meghívjuk magát is! - kérlelem az öreget, de csak a fejét ingatja.

- Nincs ott semmi keresni valóm. Tudod fiam, nem tervezek már egy évre előre, de sokszor egy hétre sem. Nagyon örülök, hogy a sors összehozott veled, és láttam milyen derék ember lett belőled. Hidd el nekem ennyi elég! Azzal feláll kezet nyújt, majd lassú nehézkes léptekkel elindul. Nézem apró vézna alakját, míg csak a sarkon be nem fordul.

Egy óra múlva is ott ülök a padon, magamba mélyedve. Az ég lassan ólmos szürkére vált, én pedig gyönyörködöm az előbukkanó holdban. A telefon csörgése riaszt fel. A feleségem hív. Először kinyomom a telefont, majd rájövök, hogy biztos ideges ezért visszahívom.

- Szervusz édesem, hol vagy? Csak nincs valami baj? - hallok a feleségem aggódó hangját. - Nincs semmi baj, minden a legnagyobb rendben, mindjárt indulok haza. Felkészülök a padról, és lassan megindulok az autó felé.

Budapest, 2007. január 21.

Lépteim súlya

Lépteim kopognak az utca kövezetén,
Utam végcélja te vagy, s néked meg én.
Mikor hozzád megyek, a boldogság vár,
Kint vihar tombol, de a szívemben nyár.

Szavak sem kellenek, csupán egy pillantás,
Elég egy mozdulat, egy szemvillanás.
Köszönöm a sorsnak, hogy nékem adott,
Köszönöm néked, hogy boldog vagyok.

Nem kérek egyebet, én már többé soha,
Legyél eztán is, a szívem gondnoka.
S kezemben egy bottal majd sok év múlva,
Megfáradt lépteimnek nem lesz súlya.

Budapest, 2007. december 13.

Halott liliomkert

Hatalmas kőkerítéssel körbezárt birodalom,
Mesés rózsakert, de az is lehet, hogy liliom.
Vágytam rá, hogy beléphessek, e mesés kertbe,
Egy más, egy szebb világnak legyek a részese.

De szürke falak, tornyosultak, s védték a kertet,
Őrizték a titkot, közel senkit nem engedtek.
E szigor csak növelte a legendák értékét,
Mit meg nem adnék, ha egyszer beléphetnék.

De nem, nem engednek közel a csodához,
Legendás óriássá nőt liliomkert országhoz.
Ám kegyes a sors, jó egy vad vihar, egy tornádó,
Ledönti a falat, végre szabaddá válik az átjáró.

Belépek, körbenézek és megdermedek,
Kihalt táj, és az elmúlás szele lengedez.
Kerítéssel védett haldokló hazug birodalom,
Tegnap volt szépség, mára halott kert, s borzalom.

A halál liliomkertje melyben ma is milliók élnek,
Rothadó bűzös haldokló kertben tengetett létek.
Te is, én is, itt vagyunk, s észre sem vettük,
Egy hazug birodalom polgárai lettünk.

Mekler Éva (meva):

Tavaszhozó

Foszladozó felhők futnak,
vetkőzik az ég.
Fagyos lábú, ködös múltat
kerget már a szél.

Tavaszharmat friss illatát
sóhajtja a föld,
erdők hátát, bokrok alját
simítja a zöld.

Szellőléptű szirmát bontja
a cseresznyeág,
újából szól a cinke-nóta.
Serdül a világ!

Mezei Katalin (kismezei):

Kimegyünk a temetőbe

Légyszíves vidd le a kutyát vidd le
mert én fáradt vagyok megint egész
nap dolgoztam rohangáltam egyik
helyről a másikra nem nem főzők
ma vacsorát ne dühöngj jó lesz most
a pizza tegnap még szeretted én
is megunnám de rohadtul érzem
magam szeretnék most egy kicsit itt
a gép előtt ülni játszani nem
gondolni semmire majd szombaton
főzők ebédet vagy vasárnap ha
lesz kedvem ha meg nem elmegyünk egy
étterembe ebédelni nekem
is jár a pihenés meg a húgod
megint új cipőt akar magának.
Igen kislányom majd a hétvégén
most nem érek rá ti megértitek
ti olyan jó gyerekek vagytok a
múltkor is elvittétek a macskát
orvoshoz mikor nem voltam itthon
elutaztam a szeretőmhöz mert
ti tudjátok hogy még egy anyunak
is lehet magánélete és nem
tudtuk még akkor hogy már haldoklik
és meg is halt két hét múlva pedig
nagyon szép volt az nem igazság hogy
a szépeknek is meg kell halni még
nekem is mondd meg a barátnődnek
hogy neked is lesz farmerszoknyád és
mintás tornacipőd gumicsizmát
azt nem veszek mert az egy baromság
tizenkét éves kislányok még ne
öltözzenek bohócnak majd ráérsz
négy év múlva akkor én már úgyse

tehetek semmit ellene mert te
is olyan önjáró leszel mint a
nővéred akinek még mindig nincs
gyereke de legalább szeretne
már egyet ha kész lesz a lakása
majd szombaton vagy talán vasárnap
ha kipihentem magam megvesszük
azt a nyüves szoknyát sétálunk a
bevásárlóközpontban órákig
biztosan eszünk sütit is és ha
nem fáradok el nagyon utána majd
kimegyünk apádhoz a temetőbe.

Szabadon élni

Megállok saját lábamon
– ez másnak tán olykor fájhat –
meghajlok, ha a sors ítél,
s nem veszem el koronámat.

Életet adok életért,
és hiszem, túlél a lélek,
arcomat mosollyal takarom,
s nincs ember, akitől félek.

Magamat bátran vállalom,
tudom, hogy mennyit érek,
elnézést – igen, ha van miért –
de kegyelmet sohasem kérek.

Töredékek a múltból

Anyám

Integettél, és elvitt a vonat,
én drága, fekete anyám,
emlékszem ma is arra a napra,
régen volt, nyár volt,
délután.

A felnőttek azt mondták, nem vagy, hogy
belőled semmi sem maradt,
csak néhány fénykép, egy marék hamu,
s valahol, otthon egy
fürt hajad.

Anyám, én tudom, te több vagy ennél,
te hang vagy, arc és nevetés,
anyám, én tudom, te nem haltál meg,
amíg én élek, te
bennem élsz.

Anyám arcképehez

Nekem már mindig
ilyen maradsz
mint itt a képen
húszévesen
fölöttem lassan
elszállnak az évek
de te nem halsz meg
már többé sohasem.

Vádolom

Vádolom
a modern időket
hogy ellenségünk lett
minden, ami szép
a rút, a torz, az ocsmány
a győztes
és nem kell az ég sem
ha véletlen kék.

Vádolom
az ízlésdiktálókat
kik mondják: máglyára
Petőfi, Arany!
Kik nem látják, a tavon fodrot
vet a víz
csak azt, hogy a parton
sok a varangy.

Vádolom
az újfajta embert
ki hirdeti: versben
a rím ellenség
csak ír sort-sor alá vakon
araszolva
Ady és Radnóti?
Ódon semmiség!

Nekem nem kell
ez az új mód, vallom:
csak úgy szól hozzánk
vers, ha szép
a ritmus, a dallam hiánya
nagyon fáj!
Attila, jöjj vissza,
és mondj új mesét!

Molnár Ákos (ovobacsi):

az én sivatagom

lassan falja talpam az utamat,
nem sietek sehová,
mégis
megérkezem mindenhová,
hová kell,
hol sorsom apró farostonként
keretezi be az életemet,
oda, mindenhová megérkezek,
s a többi,
az végtelen véges énnekem,
az mind csak egy-egy porszem
a sivatagban,
csupán egy-egy lehet,
melyekből mindegy,
hoggy több lesz-e, vagy kevesebb,
mert, amit most
tenyerembe sodor
közülük a szél,
az oltja testem-lelkem
szomjúságát,
itt megpihenhetek,
nem sietek sehová,
úgyis
megérkezem mindenhová,
s ha rohannék,
sem lehetne ennél teljesebb,
csupán nagyobb ez a sivatag...

összekeveredve fény és árnyék között

ha hinnék Pokolban és Mennyben,
úgy, náluk gyakori vendég lennék,
vagy Ők lennének bennem,
mint ma is, mikor mennék,
de nélküled négy fal közt rekedtem,
nyitva, Föld és Ég között.
minden mozdulatlan a csendben:
asztal, szekrény, ágy... s itt a lélegzetem eltörött,
ott, mintha valaki feküdne.
az ágyat mégis üresen találok,
csak egy árnyék erőlködik, felülne.
megfagy bennem valami, s a félhomály egy lábnym,
mi a szobát majdnem eltaposta,
jött, és nem kérdezett,
bennem mégis itt hagyott valamit,
bár azt hitte, csak elvett,
s így igaz, mert elvett belőlem valakit:
egy félelmet, egy idegent, egy ördögöt.
de belém égetett egy kérdést: „Ki vagyok?”
mert lehetek mindenki, vagy senki, úgy egyre megy,
de mikor leszek én mindazok?!

fogtam, s földhöz vágтам azt, ki még vagyok: „Eredj!”
de nem mozdult, míg nem mozdultam,
magában az árnyék is csak egy halott,
mint én is egy... életért csak koldultam,
mikor a magány órái tornyosultak fölém,
nem ismertem sem Poklot, sem Mennyet,
csak elringattam magam a földi élet semmi ölén...
mára ismerőseimmé váltak a színek:
fekete, fehér, és mind, mi köztük létezik,
melyeket mozgatok, melyekkel józant részegítek,
melyekkel éjre, nappal érkezik.
de nélküled mindez csak az élet unalmas
egymásutánisága,
mert szemedből visszatükröződő fény vagyok csupán,
melyet életre Te keltesz, szíved dobbanása.

szeretni jöttem

szeretni jöttem,
karddal és falevéllal,
az ősz hozott magával,
hogy megvívhassem saját szélmalomharcomat.
sebzett életek zörögnek köröttem,
lejtik halotti táncukat,
én letenném a kardomat!
szeretni jöttem csupán,
elmúlni.
feloldhatatlan ellentmondás
az élet:
búcsúzás, vagy érkezés.
most hagyom,
hogy a szél összekavarjon Veled,
karjaid között feloldozást nyerek,
háborúban békét,
elbírok egy egész életet.
csak az bánt,
hogy lesz még!
mikor már nem leszel,
s majd bátornak kell lennem,
hogy porba hullhassak,
mert nem bolyonghatok az élők nyomorában
holtként.
majd alá kell merülnöm,
hogy üvöltsek a fájdalomtól,
mígnem felemészt,
és már üvölt ő is,
majd elvész önmagában,
megsemmisül,
hogy újjászülethessek.
másként.
megint tisztán,
levetkezve múltam gátlásait.
s szeretni jövök majd,
akkor is.
mást.

másképp.
miközben az élet körberajzol,
ugyanúgy, mint ma,
vagy tegnap,
mikor az érzések,
úgy mutattak bennem,
mint a gyertya lángja a szemedben,
miután egybeforrtunk.
szeretni jöttem.
és jaj, tudom!
jól tudom, hogy véges,
mégis hiszem az örököt,
hogy így csak Veled érezhetek!

***Újhegyi Csaba (neucsaba):
Ártatlanság***

Nagy János (Jega):

Kiáltás

*győzz le engem
az első angyalok tisztaságával
légy vakmerő
sötét és kegyetlen
szeress
halottját itt hagyottan
vagy hagyd a csillagot
magányosság közt vacogni*

*alkonyodik
múlnak az évek
céltalan kavicsdobálás
várakozom
szemközt törődött ez a csend
a szoba
az ágy csatakos
csak hétköznapiak ölelkeznek
s mozdulatlan a vesztőhely is*

Tegnap 1.

tél fújja be a „kedves” arcát, alszanak a földre szállt angyalok,
csönd ül a fogak között, s betakarnak harminc év rongyai,
most bontalak szavaim rigói közül, mint minden reggelen az
idő áll a túlsó parton, hogy hajnalodik, a szél szétvert ajtók
közt csikordul, sebzett galamb hull a szirmok közé, áldozati
meztelen válladon alszik el, ez a föld, szerelmemet az éjszakába
ásom, ablakokban, függönyök mögött, tél-bőröndjeimbe
hullanak szobáim, hólepte kabátom átölel, tócsává olvad a
mosoly, ahogy hajnalodik, halkulunk szerelemig, rigóink
virrasztanak csak titkaink felett, szavaink mint a vastag,
csonkig égett gyertyák,
mint a megszenvedett kín,
tollam koppan a papírlap előtt -
te távol,
én tétován
a végtelenbe dübörögnek el a vonatok

Tegnap 2.

most téged énekellek, itt megül a csend, porba hullanak a néma
harangok - s álomban valaki belenevetett, valaki elindult,
hatalmasan ünneplőbe öltözötten, kihullanak az éjszakáim, ez
a szélben gyúrt arc, kísétált körutak városszerte, a házakfölkött
angyalok, ez az elátkozott föld az, az idő amelyben élek, s rád
találok, mert nem maradt más, ha kérdezik, rád zuhanva
lépkedek át számtalan sínközt, hisz többféle szobám van,
ahová beléptem, puszta életem átszállóhelyei, arcomra
reggelente kiül az álom, a megvakult csillagok, öregszem
ennek a világnak a szemétdombján, sorsomat bámulom,
arcomat ahogy évek faragják meg melletted férfiarccá,
állandó túlélő vagyok, kutatom magamban egyenlőségedet, s
madarak zuhannak az újult úrbe, raknak szeretőm csontjába
fészket, add gyűrűidet az éjnek, s engedd elképzelt
gyermekünket e vershez, hogy szemében ne özvegyüljön meg a
fájdalom

Mindenszentek előtt

*emlékeire omlik s összeáll megint, a születés, a halál, napkelte,
napnyugta a föld s az úr törvényei szerint... vége a nyárnak,
lehullanak a szárnyak bilincsei, lassan lélegzetté válik a kín, a
hiány, védtelen a föld, emlékeziünk mozdulatonként, újra
szüljük a világot... minden ház falán lobogjon a gyertya
lángja, anyáink, apáink szétfolyó arcára, virágok zuhannak
szemünkbe, hisz itt élünk, ma... utolsót kiáltunk, tudjuk az őszi
nap színét, hányszor s hányféleképpen meghalunk, mert nem
szövetségesünk a szerelem, a szeretet... takarjuk be
szívverésünkkel, az örök csendeseket, az út végén is túl, a fény
forrása felé, hisz rácsok vannak már közöttünk, a
megerőszakolt föld a süllyedő temetők előtt... lábunkat benövi
a moha, átölel a közös szomorúság, mert semmi halál sem bír
velünk, mert helye van a megszokásnak, a gyermekkornak
éppen úgy otthona, mint minden hiánynak... megszüliünk
minden emlékező mozdulatot, újra és újra, megszüljük, hogy
legalább mi ne féljünk ebben a száműzetésben*

Tímár Zoltán (Tizo): Kos

Nagy Márton (enigma):

Pillanatkép

én szeretek az ilyen nagy pillanatokban
összemenni egész kicsire:
mint falon egy repedés, egy
hulló falevél, vagy az eső
első pontja a betonon.

te elmész és én már nem látszok a hátadon.
egy lány, aki befordul a sarkon
és azzal a süllyedő vitorlás
járással elúszik az utcákon.

én maradok és te még látszol az arcomon.
egy fiú áll mozdulatlan, körülötte
az ősz, és a repedés a falon;
már ott az első csepp a betonon.

te míg elmúlsz addig én is megszűnök létezni,
összemegyek egész kicsire:
szétmállok, lehullok, ponttá zsugorodok,
és nézem hogy múlnak el nélkülem
az ilyen nagy pillanatok.

tudod, én még álmodom

két hét súlya a hátamon:
te ott maradtál -
de itt alszol a vállamon,
úgy álmodom.

a távolság tart engem
hidegen és épen;
miközben észbontóan szépen
halványodsz bennem,

ahogy a nap csúszik el az égen.
hiányod bongva csendesedik,
mint a harangok ott fent,
amikor már esteledik.

mert már úgy vagy szép
ahogy ők szeretnék;
de ha én mondanám
csak félreértenéd.

s rossz a kérdés,
vagy rossz a válasz?
megmagyaráznám,
de máris bántasz:

és indul a mókuserék.
jobb ha most csendben marad
ami még bennem maradt,
úgyis csak kaparnak a szavak.

de az érzés rólad
a szemembe matat.
miért csobog az,
ami már egyszer elapadt?

most a világon
semmi sem áztat.
elfogytak a
katalógus vágyak;

néha indulnék utánad.
de a megérkezéseim
már úgy elfáradtak.
és azt éreznéd hogy támadnak

az öleléseim.
csak törnek-zúznak az érzéseim.
és neked is, nekem is
hazudnak az emlékeim.

hanem az elmúlás közepette
még gúnyosan kérdik, már érted-e?;
te mégis itt alszol a vállamon.
tudod, én még álmodom.

Nagy Norbert (norbert):

Az idők végén

Bánatában falnak fordult az Úr.
Kis párnáját feje alá gyúrte.
Szemérmesen fődte a kék azúr,
Láng volt az arca, láng volt a könnye.

Úgy zokogott akár egy kisgyerek.
A bánat sóhajtvá ágyára ült.
Kis szívében óriás rettenet
-Anyá!-sírta.-Nem sikerült!

Bánat

Formátlan tükör a tócsa a földön,
rá apró cseppekben szitál az eső.
Összerezdül ahol kis szűrés éri
s csendes lesz megint, akár a temető.

Vágányok mentén illannak álmain
oly sebesen, engem is hátrahagynak.
A holnap homályos ruhában bujkál,
velem csak bukott tegnapok maradnak.

Fölém acélszürke felhő tornyosul,
mint életem fölé az óvó bánat,
Fáradt, barna ősz fekszik a szívembe,
s mint ismerősnek veti meg az ágyat.

Lekonyuló falevél a kedvem.
Kezdeném újra! Legyek megint gyerek!
Így semmit ér, hogy én megszülettem,
És semmit, mit éveim rejtene.

Öntudat

Nekem nincsen nemzetem.
"Csak" a világ a hazám.

Sikamlós olaj vagyok
Az eszméknek asztalán.

Nincs hitem, én kétkedem.
A Krisztus így kacsint rám,
Az Isten így egy velem,
Ember így vagyok:
A magam okán.

Füú

- Ma a mindenség úgy zsibong!
Ma úgy csábít minden illat!
Apám, a lány a domb alatt
őrzője lett vágyaimnak!

Anyám, fésüld ki kóc hajam,
simítsd meg borús homlokom.
Ma hűtlen leszek magamhoz.
Azt a lányt ma megcsókolom!

Nézd a kis házat, s a tavat!
Oly szép lenne ott egy gyermek!
Apám várj! Még nem mondtam el...
Nem akarom a kereszted!

Papp Laura (királylány):

Lány a hídon

„... mert ők együtt lesznek majd egy napon, de összes fájdalmuk nem lesz akkora, mint az enyém, ki miatt sírni fognak. Mert én egyenként leszek őbennük, talán egy kis gonosszággal, de ők egyszerre fognak majd ezer felé szaggatni engem tiszta fájdalmukkal...” - gondolta Felisa és ugrott.

A híd fényes volt és sima. Úgy kúszott észrevétlen a lábai alá, mint egy öreg, barátkozó márványkígyó. Egy Angyal már várta a túloldalon. Mikor közelebb ért hozzá, rácsodálkozott: Nagy? Aztán legyintett. Rájött, hogy bármit, bármit képzelhet már magának. A földön is működött ez, csak kicsit lassabban. Az Angyal egyre türelemtelenebbül integetett, és a kezét nyújtogatta. „El akarom érni” - gondolta Felisa, és elérte az Angyal kezét.

- Várj, még nem búcsúztam el mindenkitől!

- De elbúcsúztál - tiltakozott az Angyal.

- Éééés még azt sem döntöttem el, hogy öngyilkosság volt, vagy löktek! - húzta az időt Felisa, aztán legyintett - Mindegy. A lényeg, hogy vissza kell mennem.

- Nem lehet – szólt az Angyal.

- Dehogynem. Nézd!

És a kislány eltűnt a hídról.

- Gyerekek! - sóhajtott az Angyal, miközben törökülésbe helyezkedett a híd lábánál.

A szomjas főveny mohón nyelte magába az esőt. Az őszi komor színeket festett az emberek ruhájára. Főleg feketét, barnát. A temető kapuja – örökké éhes, tátongó száj, mely elnyeli a világot – beleásított az őszi alkonyatba. Mintha érezte volna, hogy aznap sem marad éhesen. Csak sírnak és mennek, sírnak és mennek. Valaki elájul, megfogják, s viszik tovább. A szóke asszony némán mered a kicsi koporsóra mely elszorította barna hajú lányát a világból. „Nézd anya, milyen csúnya a bőröm!” „Elmúlik kincsem, csak ne piszkáld.” „Soha nem fog elmúlni. Csúnya maradok!” „Elmúlik. Ígérem!” - És valóban elmúlt... „Anyám, mért csomagoltad magzatod bőrébe a kétségbeesése-

det?” „Mit mondasz kincsem?” „A felnőttek gyermekeik bőrébe csomagolják összes kétségbeesésüket. Te nagyon kétségbe lehetél esve. Nézd, nézd, milyen csúnya a bőröm! Ez már nem fog elmúlni soha!”

A kendős öregasszony érezte, ahogy megint kicsúszik a lába alól a talaj. Már harmadszor vesztette el az eszméletét. Öntudatlansága kiragadta őt a gyászoló tömegből és már csak a régi házat látta, az ösvényt, melyen annyiszor jártak azelőtt. Egy ideges, kicsi kéz kapaszkodik erősen, ráncos, sokat élt kezébe, és a füle visszhangzik Felisa butuska énekétől, amit egész álló nap dudorászik magában. „Nagy, igaz, hogy a szüleim sosem voltak igazi házasok?” „Igaz lelkem.” „Akkor ki van azon a fényképen, amelyiken anya olyan sok szép virágot szorongat a kezébe, és mosolyog?” „Az a férfi nem a te apád, csak a nővéredé. Ez az igazság.” „És hol van az én apám nagy?” „Elment.” „Akkor utána megyek” „Nem mehetsz utána, mert nagyon messzire ment. Senki sem mehet utána aki él!” „Ne mondd, hogy senki! Én igenis utána mehetek! És meg is teszem!” - azzal előreszaladt, azt a buta kis dalocskát énekelve, hogy egy csokor virágot szedjen az apjának a réten.

A magas, szőke lány azt hitte senki sem látja mikor a kabátja ujjába törölte az orrát. Aztán kezei egy ösztönös mozdulattal lecsusszantak gömbölyödő pocakjára, és nem értette miért hozta el azt a kicsi életet ide a halál kapujába, hogy elsirasson valakit, akit nem is ismert igazán. Könnyei fényes patakokban szántották az arcát. Sosem gondolta, hogy létezik fájdalom, amit akkor érzünk, ha elveszítjük az akit gyűlöltünk. Látnia kellett volna, hogy valami nincs rendben a másikkal! Neki tudnia kellett volna! Ahogy ott feküdt a konyhában, és ahogy nézett a lázas szemével! És ahogy utójára megszólította! Már nem volt harag a hangjában. „Gyere ide, és csókolj meg!” „Felisa, te beteg vagy!” „Utoljára mondom. El kell vinnem magammal testvéri csókot, különben örökké gyűlölni fogsz!” Reszkető lábakkal állt meg az ágy mellett, és ráhajolt a kislány lázas homlokára. „Most jó?” „Nem akartam, hogy az adósom maradj. Most már szabad ember vagy. Legalább is azt hiszed.” „Talán most az egyszer beszélhetnél úgy, hogy én is megértsem mit akarsz mondani!” „Jó. Látnok egy Angyalt a bal válladnál.” „Igazán? És mit csinál?” „Egy csecsemőt tart a karjában. És neked fogja adni.”

Az orvos szuszogva álldogált az esőben. Húzta a pocakja a föld felé, majd beborult a sírgödörbe. „Menni kéne” - gondolta, de moccanni nem mert. „Megmondtam az öreganyjának, hogy vigye el orvoshoz ezt a gyereket. Márhoggy valami *rendes* orvoshoz. És most itt van ni. A kis szaros, hát nem megtette! Méghogy elmegy az apja után! Baromság!” - és behajította a szegfűjét a sírgödörbe. „Doktorbácsi, milyen a halál?” „Nem tudom. Még nem voltam.” „Magának tudni kell, hogy milyen! Hiszen midig ott áll maga mellett, amikor gyógyíthatatlan beteget vizsgál! Egyszer igazán felnézhetne, és egyenesen bele az arcába! Hogy lássa!” „Hát, most már neki is tudnia kell, hogy milyen” - gondolta. Aztán tekintetével megkereste a papot. „Csak azt az ájtatos pofádat ne kéne bámulnom még itt is!” - folytatta a zsörtölődést magában az orvos.

A pap végigvitte tekintetét az egybegyűlteken. Látta a holt-ra vált nagymamát, az értetlenül álló anyát, a dühös testvért, a közömbös nagypapát, és a türelmetlenül toporgó orvost. És látta azt a fekete ruhás idegent is, akit a többiek nem vettek észre a fák árnyékában. Aztán, mikor eloszlott a tömeg, a feketeruhás előmerészkedett a fák közül, és egy kicsinyke sárga mezei virágot tett a sírra.

- Ki maga? - kérdezte a pap.
- Egy átutazó - felelte az idegen.
- Ismerte? - kérdezte a pap.
- Egyszer találkoztunk - felelte az idegen. - Akkor azt játszottam, hogy én egy kígyó vagyok aki meg fogja marni.
- És megmarta?
- Megpróbáltam, de elszaladt. Aztán arra kért, tanítsam meg repülni! Erre már azt kellett mondanom, hogy magam járnai is alig tudok, hogyan taníthatnám hát meg repülni!
- Erre ő?
- Azt mondta, hogy akkor majd ő tanít meg engem. Adott egy puszt az arcomra, mert azt hitte én vagyok az apja, aztán leugrott a hídról.

A híd fényes volt és sima. Úgy kúszott észrevétlen a lábai alá, mint egy öreg, barátkozó márványkígyó. Az Angyal már várta a túloldalon. Mikor közelebb ért hozzá, rácsodálkozott: Te még mindig itt vagy?

- Itt - felelte az Angyal.

- Sosem adod fel, ugye? – kérdezte Felisa.
- Ahogyan te sem. De most már igazán mennünk kell!
- Várj! Még nem mondtam el az apámnak, hogy tudok repülni!
- Az apád már tudja. Gyere! - Az Angyal fényes keze körülzárt a kislány ideges kis kezét.
- De... de... – szípogetta kétségbeesetten Felisa – mi lesz a világaimmal? Ki fogja megöntözni őket?
- Azt hiszem, erre korábban kellett volna gondolnod.
- Én csak meg akartam tudni, hogy milyen – védekezett a kislány.
- Hát, ilyen – sóhajtott a Angyal, és elindultak előre a fénylő márványhídon.

Szemedben

szemedben hullok szét
gyermekre s asszonyra
két kezem ringatom
hajnalból alkonyba

gyermeked vagyok-e
kihez álmot hajtasz
asszonyod vagyok-e
kihez vággal hajlasz

ha gyermeked vagyok
játszani tanítlak,
ha asszonyod vagyok
fájdalomba hívlak

Péter Erika (Eroica):

Késői dal

Ma újra későn alszom el,
a vers, mit hozzád írtam,
letérdepel eléd: olvass!

Jön már a hűvösebb holnap,
s a hárs szerelmes illatát
nem szívják be buzgó
betonfalak. Nem gyötörnek
szívégető szavak.
Nem olvad forró gyertya teste,
nem bánt majd a füledt este,
a flaszter cuppogó dalát,
a híg szurok puha szagát
megváltja egy friss eső.
A rekkenő hó megszűnik,
a Föld szuszog, s feltűnik
a bujdosó hársfaillat.
Versem illatkertbe ringat.

(2007-07-14)

A magány

Leütött hang,
mit nem hall meg senki,
egy borsószem,
mit nem tudtak megenni,
egy falevél,
mit nem vert le az orkán,
egy gyertyaszál
néhány tortamorzsán.

(2007-08-19)

Il Silenció

Az est vörös alkony-vére
alvadtan hűl sötétkékre.
Tűz libben a hantokon.
Láng táncol az arcokon.
Hallgatóznak ma a sírok.
Sorvadnak a krizantémok.
Csontvázház ez, vak hodály.
Föld alatti ispotály.
S a gyökerek alatt - hallod?
Korhadnak a belső hangok.
Cseng bennem a rémület.
Lelkem hideg nélküled.
A fonál végleg megszakadt.
Csak *isa por s hamu* maradt.

(2007-11-01)

Simogató

Simogass úgy, kérve kérlek,
hogy testedhez ne is érjek,
ha rajtam a nagykabát,
s hallgatásba hull a vágy.

Mozdulatom
maradványát
érzi majd a tenyered,
pilleszárnnyú
porcelántárgy
kagylóhéj-könnyű kezed.

Simogasd még kezem, kérlek,
s ha titokban hozzád érek,
tisztán távozik a fény.
Szemeddel hatolsz belém.

(2007-10-29)

Poroszlay Gabriella (gabiga):

a legszebb kincsek

tudod, azok a legszebb kincsek,
azok az apró, egyszerű álmok -
mint folyó görgette, gömbölyű kavicsok,
eltéve régi cipősdobozba, fiók mélyire,
ők őrzik a folyó minden álmát,
túnt idők sodrását,
többet érnek, mint hiú csillagok,
kik fényüket csak lopják,
s ha megfogod - ócska kiégett salakok.

tudod, azok a legszebb kincsek,
azok az apró, egyszerű álmok -
hogy majd egyszer elmegyünk
a nagymamádhoz,
viszünk virágot, köszönünk -
ő megigazítja shultz-kötényén a felhőfodrot,
ránk mosolyog, és a nappal ölel,
törölve szemét szellő kezivel.

hogy majd egyszer elviszel a régi helyekre,
s horgászunk keszegre,
sétálunk a Tisza-parton,
kéz a kézben, míg ráncdől az alkony.

hogy valahol lesz egy kis ház, virágos kert,
otthon színű csendből nevelt...

tudod, nekem nem kellenek
hatalmas álmok, drágagyöngyök,
sem hamis csillagok,
csak tenyérbesimuló apró,
gömbölyű kavicsok.

tudod -
azok a legszebb kincsek...

magammal viszem...

magammal viszem
ölelésed melegét
- puha kendőjébe bújok -
már hűvös az őszi éj,
sóhajomra dermed hidege,
s fehér párája száll -
mintha én is füstölnék,
ahogy te szoktál...

magammal viszem
ámbra illatod,
tenyerembe szorítom
- arcodat becézte nemrég -
s ha belélegzem,
hiszek az illó-aromáknak -
mintha itt lennél,
lehunyt szemmel látlak...

magammal viszem
búcsúpillantásod
- szikrája retinámra égett -
út menti fák sorfalából
villannak csillagfények,
felizzó ábránd-szemek -
mintha követnél,
kísér tekinteted...

magammal viszem
bábu testemet,
érzéseim ottmaradtak,
álmodnak veled -
mit vonszolok,
csak csont, hús, vér, erek -
mintha szétszakadnék,
minél messzebb megyek...

Valósághatáron

Kiömlött az égre a fekete tinta,
csillagbuborékok pattannak szét rajta,
szobámban a sötét számolgatja nyáját,
kandallópárkányról lógatja a lábát.

Takarómba bújva kergetem magányom,
testem lét-súlyával gödröt váj az ágyon,
rebbenő pillámon játszik már az álom,
öntudatom lebeg valósághatáron.

Függönyön imbolyog árnybalettkar tánca,
-ahogyan a szél a kinti lámpát rázza-
szellemformát ölt a sápadt fényre ránca,
szemem akaratlan alakodat látja.

Éj zenekara húz altatót fülembe,
ezernyi apró zaj egy-egy hangszer benne,
lámpavas xilofon, szélnek hegedűje,
a te hangod suttog minden hangjegyébe.

Hallgatlak és nézlek, testem egyre könnyebb,
boldog táncot járva szállunk egyre följebb,
végtelen úr inti csillagjait csendre-
rám zuhan az álom, derekad ölelve.

Ne kérdezd...

Szeretlek...
Ne kérdezd mióta -
tán örök időktől fogva,
mióta állnak a hegyek
és partot mosnak
végtelen tengerek -
őket se kérdezed.

Szeretlek...
Ne kérdezd meddig -
nem tudom, mikor
száll el utolsó sóhajom,
hisz felkel a Nap minden
reggel és éjjel ezer
csillag ragyog -
a Földet se kérdezed
meddig forog.

Szeretlek...
Ne kérdezd miért -
csak magadért, magamért,
amiért a virág
szirmot bont tavasszal,
és szerelmes madárdal
az égig ér -
ne kérdezd miért -
csak szeress
magamért!

Piro M. Péter (piroman):

40km

Ködből lehel hajnalt a föld,
sóhajt bágyadt, lapos napot,
fenyőnk alig-kincsén a zöld,
a langytelünk sok színt lopott.

De szél simít most fűzhajat,
a tó felett madár lebeg,
sirály szítál, fog küsz-halat,
s egy kék virág reám nevet.

Erőt merít ciróka fény,
borús kedvem fütyösbe csap,
ez már tavasz, ravas, az tény:
lányként kacag, ismét becsap...

Harang korog délben időt,
került az út, innom ad kút,
vadsóska kínál ízlelőt,
kakukkfűvön ellép a múlt...

Eddig még szép..., fájón csodás,
- féltávon túl járok talán -,
de minden kincs: rám rótt csalás,
nyúlt árnyék lesz..., egy kő falán.

Ej! Most ez sem igen zavar!
Tarkán, köntöst akar a táj,
világ a szín, madár a dal,
szabad vagyok, minek határ?

Fáradt hegyen: lábam pihen.
A két kezem fejem alatt,
finom a fű, s lágyan hiszem:
a pillanat... most így marad...

A koldus szerencséje

Fakó időm szürkén dalolt,
pernyét kavart bennem a múlt,
nem számoltam, mi hátra volt,
futott mögém, futott az út.

Bűvös holdat vontam köréd,
tükrök régvolt fényes tüzét,
csípőd ívén rajzolt sötét
varázslatból fűztem füzért.

S egy kocsmapult mellett talált
mobil rezgés csendes szaván
a visszatért, döbbent *talán*,
hogy még van szín: szemed taván.

Borostyán lett ismét a fény,
mert újra szólt az én egem,
mert lám, üres tenyér, ha kér,
van száanalom, van még nekem.

Elkésett szonett IV.

Lehunyvá néz reád sötét szemem,
befordulok nagy álmaim felé,
ahol megállt időm neked terem,
mikor csak úgy: Te volt az Én elé.

Az illatod befonta sóhajom,
s a nap veled szaladt kacagva át,
mosolygok én, ahogy kivallatom
hiányod éjbe révedő hadát.

Hogyan lehetne múlt, mi itt maradt?
Amíg a vers sorára sort talál,
amíg a szó ölelhet árnyakat?

Hisz' ez leverte sereg, de talpon áll,
- ha már a szép jeled belém szakadt -,
bevésve itt, a tollamon: "Bogár"...

Emlékkék

Bukfencet dob kinn is a fény,
lázrózsákat nyit ki a nap,
repkényen csalt zöld maradék,
szétfolyt tintás tükre a lap.

Hordom horzsolts pillanatom,
rázártam már rég tenyerem,
kínnal hurcolt kincs, hatalom,
mert azt nem, rég nem feledem.

Már morajlik, tompul a csend...
Egy kék emlékéig kiragyog,
bórdzsekimmal indul a rend,
én még... egy kicsit maradok.

Pogonyi Pál (Paulus):

Válaszúton

Mintha egy forgószínpadon állnék
a Világ Színházában:
teljes körben nézőtér,
a széksorok közötti lejárókban
megritkul a tér,
s ahogy elfordul alattam a színpad,
a nézőtér átalakul:
a szürkeségből utcák fakadnak,
mélyükben ritkás köd szitál, hull:
a lehetséges jövő.
Mintha egy vajúdo és elvetélt nő
kifordult méhe lenne a mélye...
Tehát ez egy útkereszteződés.
Innen kell elindulnom valamerre.
De még hiányzik egy lökés,
az elhatározás még kevés.
Hiányzik a túlcsordult pohár
utolsó cseppje.
Én is egy csepp vagyok már.
Velem telik be a pohár.
Nem tudom, mire várok.
Utolsó csepp vagyok egy pohárban.
Érzem, most túlcsordulok;
a túlcsordulás is én vagyok.
Indulok vagy maradok,
nem tudom, mit akarok.
Nem tudom, merre menjek,
hogy kerüljem el az emlékeket;
minden utca egy rossz emlék,
mert emlékekkel töltődnek fel az utcák,
ahogy felhőkkel az ég.
Túl rég élek itt, túl rég.
Most vagyok egy túlcsordulás:
maradás vagy indulás,
tétova toporgás, tipródás.

S elősorjázik sok jó- kifogás:
ha arra indulok, ott a proszektúra,
apósom onnan indult a "túl"-ra.
Ha meg erre kéne indulnom,
egy régi-régi pofon
sajogna újra arcomon.
Emerre meg van egy sarokház:
akasztott ember volt ott egyszer,
amitől most is a hideg ráz.
Amarra, a kórház ablakában
egy kamasz fiú áll egymagában:
sápadt fény hull sápadt arcára.
Merre induljak, merre menjek,
nálad-veled hogy lehessek?
Indítana már el a vágyam,
de egyhelyben jár, jár a lábam.
Minden lehet, de megfoghatatlan.
Mélyedést dörzsöl talpam a porban,
mélyedésből gödör lesz,
gödörből mély kút és zuhanás,
zuhanás, lebegés, túlcordulás,
indulás, maradás, elmúlás,
sajgás, iszony, vágyódás,
állás, menés, toporgás
eljutás, ott-levés, visszaérkezés
hazudozás, vetkezés, vétkezés...
Ez itt egy útkeresztvező.
Mondhatnám úgy is: válaszút.
Egy pohár, ami kicsordult,
egy múlt, ami soha nem múlt,
hárman három hideg- ágyban,
vágyó-vágytalan páros magányban.

Rácsai Róbert (alcar):

Eső után

Megdördül komoran az ég,
és átmenet nélkül ma még
lezúdul a zápor;
részegen issza majd az út,
a tér, a park s a szökőkút
- eső adta mámor.
Felnézek: lesz-e szivárvány,
varázslatos híd akárhány!
Néhány csepp már koppan,
hús ital a szomjas földnek,
pettyes utcák tükröződnek
a zárt ablakokban.

Felgyorsul minden hirtelen,
táska és ing a fejeken,
bújnak fedezékbe;
itt még pislognak félvakon,
de már kitisztult nyugaton,
pár perc alatt vége.

Orromban állott por szaga,
ez a szag, ez kísér haza,
és amerre járok,
szanaszétázva a járdán
hevernek elhagyott-árván
az akácvirágok.

2007-08-16

Ricza István (tavinarcisz):

Mea culpa

Éjszakánként néha bejárom újra,
gondolatban csendesen a Nagyerdőt.
Régi séták színhelye, lomha árnyak
hullnak az útra.

Dalba fognak, földet – eget betöltő,
lüktető dallammal a fák, a bokrok,
mintha Tóth Árpád sorokat szavalna
maga, a költő.

Mérhetetlen távol a külvilág, itt
nem zsibong úgy Debrecen, és a vén park
titkot őrző lombjain át alig pár
lámpa világít.

Arra téved majd, aki régen, egyszer
már kilépett végleg az életemből.
Vádol engem rettenetes szavakkal:
Úgyse feledsz el,

Úgyse tudsz, bárhogy menekülsz is innen.
Menj hajóval tengereken át, hiába!
Elvihet sok gyorsvonalat is mitőlünk
messze a sínen.

Mégis itt vagy éjszaka gondolatban,
és csak úgy, mert vissza sosem jöhetsz már.
Gyáva voltál mindig, az is maradsz és
szófogadatlan.

Sic transit

Elmúlt már öt évvel több, mint negyven,
itt vagyok, akárcsak hatvanegyben,
és bevallom, számomra Mohács a
vándorútnak fontos állomása.

Emlékszem az utcákra, a parkra,
templomokra és a Duna partra,
Lánycsókra, az első randevúra...
Istenem, de átélném ma újra!

Álmodom a szeptemberi nyárról,
kétforintos görögdinnye árról,
zord busókról, meg a jankelékről,
tűzlobogós Május Elsejéről.

Jó volna, ha az lenne a gondom,
magyar órán Ady versét mondom,
mit jelenthet angolul, hogy „hold up”,
felelek-e fizikából holnap?

Jut eszembe még valamiképpen,
hogy ki tetszett a harmadik B-ben,
s míg ettem a kiflit margarinnal,
szálltam én is Jurij Gagarinnal.

Persze mindez mára már csak emlék,
mint az érettségi vizsga nemrég.
Annyi álom elszállt, semmivé lett...
Így múlik el hirtelen az élet.

Rovni Emese (sete):

Halkan mondd

Így írnád Te! :)

Halkan mondd, hogy igen, halkan,
Dalolhassalak a dalban,
Ölelhessem minden csókod,
Csitt, ne szólj, már nem kell szólnod!

Hisz itt égsz bennem, te örök,
Mint mosolyban az örömök.
A tél dermedt, csodára vár,
Röppen a gondolat; a nyár.

Egymásba búj fázó kezünk,
Hihető, hogy így szeretünk?
Halkan mondd, hogy igen, halkan,
S téged dalol minden dallam.

Sárhelyi Erika (Netelka):

Foto-gráf

Elmém sötétkameráját magamra zártam,
nem nyithat rám, csak a kósza gondolat.
Mint fotós, ki vár a bíbor félhomályban,
úgy ülök a törtfehér lámpafény alatt.

Szavak a papíron - lélek a tükörben.
Az ihlet apránként zárt sorokba szédül.
Ezernyi összegyűrt negatív köröttem -
s csak pár kép marad, mi versbe szárad végül.

Mécses

Ők sírba - én magamba temettelek,
hogyan tested ne zúzza se márvány, se kő.
Csak szeretetem omlik el feletted,
s emlékezetem rajtad a szemfedő.

A szívemben lobogó mécses lángját
csupán saját halálom olthatja ki,
s ha majd találkozunk egyszer odaát,
talán értem is gyújt gyertyát valaki.

Eltékozolt órák

Ahogy múlnak fölöttem az évek,
s lassan tonnányi emléket vonszol
magával a szívem, egyre többször
keresem az eltékozolt órák,
bénult évek porlepte nyomait.
Mint ki elvesztett valamit, s csak a
hiányt érzi, fülében a semmi
őrzítő hangja szól – rezzenetlen
fogadom, hogy a mogorva idő
sután, karját széttárva válaszol.
Pedig de jó lenne kézen fogni
várakozások süket perceit,
mikor a vágy gondolatban messze
vitt, mikor annyi volt még bennem a
hit, hogy nem számított a "meddig", ha
a "miért" megválthatta álmait.
De jó lenne visszahívni minden
ki nem mondott szót, meg nem írt verset...
Vagy inkább játszani a vakot, és
fittyet hányni arra, ahogy reszket
a hiába-napok kínkeserve,
s falhoz vágni valamit a múltból –
aztán nézni, ahogy a feledés
durván rátapos a cserepekre.

Sillingi Julianna (Vigi):

Ideológia

Miféle rettenetes erő a kétség
E belső lélek-kertekben növekvő gyom
Ha él a fény, miből csillapítja éhét?
Tökéletes e terv! - Most Te vagy soron...

Éltetett királya az erőszak országának
Alantas tervet szőtt egykoron
Nem kopogtat, úgy veszi szabadságod
Nincs háború, csak könnyek és rom

Mind mélyebbre és mélyebbre kúszik,
S te vele süllyedsz a rideg mélybe
Országá a kimondott szavak súlya,
S a megcselekedett tettek mezeje

Nem törődik veled, mire vágyik lelked,
lassan felemészt a szörnyű kín,
Harcolatlan múltadban, s jelenedben
Tragédiába torkolló gyászos hír

Statisztika vagy a hatalom palettáján
Múlt és jelen ócska, igaztalan hazugsága
sajgó éned vesztett seregében,
Csak egy kényszer posztot betöltő strázsa:

Az emberség vágyott ideológiája...?

Somogyi Ottó (soman):

Egy kép a falon

Egyszer, egy csendes délutánon,
mikor hullámszórt a rádióból a kánon,
több szájból egyszerre, mert a sávok,
összezavarodtak,
mint a karmester nélküli zenekari árok.
Lekapcsoltam hát, s gondolkodóba estem.
Vajon miért lett oly izgága addig nyugodt testem?
Viszketett kezem, ecset után néztem,
élénk arcod ragyogását zsigerből idéztem,
mert hiába kértelek, időd nem volt soha,
modellt ülni pedig nem plázacica, ostoba
tevékenységnek tűnik, elvégre nem mindennapos
az ilyen esemény, ez is alapos (?)
megfontolás után buggyant ki belőlem,
a belső, kalapos kényszer nem mondatta; ő nem...
Így aztán előkerült aznap az ecset, és a tempera,
és hiába villogott csábítón
egy fényképről tested tompora,
én fejed választottam inkább megfesteni,
hisz e torzó önmagában is isteni...
s gömbölyded idomaid póreségét
más napra hagyva ittam be hajad szőkeségét...
míg megelevenedett, mint vad fenevad
kezemben az ecset (nyugi koma, a téma már fejedben
benne van),
a papír gyorsan változott – általad alakult,
gyengéd mozdulattól a pasztell megfakult,
tobzódtak az élénk, s tompább színek,
(ettől másznának falra az irigy hímek!)

S láss csodát; elkészült a műremek,
minden a helyére került, húú...kerek
orcád fitos pofija mily tündöklő lett!

Kusza vonásokból – nő lett! Hő tett!
Mikor hazaértél, fáradt mosolyod
már nem szürke felhőként gomolyog,
legalábbis beleképzeltem én a képbe
örömöd, mely koronaként került az egészre,
lehet, csak látomás volt, félreértett mozdulat,
hisz ott rejlett már benned a szakító indulat,
csak én remegtem tőled, kis naiv lélek,
kibe beleszorultak a délutáni fények,
hogy aztán becsapott hülyének érezzem,
majd később ecsetmozdulataim fékezzem
minden további absztrakt képemben,
hiába érezlek mindenhol, még a lépemben
is te mozdulsz, pedig már öt év is eltelt,
szívemben minden szabad hely rég elkelt,
akkor, ott...
azon a délutánon megörökítettelek örök fiatalon,
de már nem vagy más, csak egy kép a falon.

Addig álmodj!

Ne gondolj túl mélyre,
tudod, ahogy hajolsz,
ezer másik személyre
vetsz hiú árnyat,
míg szíveddel hangosan zakatolsz.
Tiszteleted az ősök álma,
de szárnyat
növeszt benned a kétségbeesés;
lesz-e húst adó pálma,
vagy pokoli sorsot hoz a bűnbeesés?
Ne gondolj túl mélyre,
tudod, ahogy hajolsz,
gondolj a fertőre, kéjre,
ahogy fénytelen másnapokat habzsolsz,
míg homlokod nem koppan a küszöbön.

Kábé így lesz, vagy nem lesz,
talán hamleti kérdés a köbön,
öntudott lényed tesz-vesz,
és elfeled majd egy árva tegnap.
Megkaparint a jövő jeges lehelete,
talán-talán felfedeznek egy nap.
Akkor a dicsműfényben megkérdézheted:
EZ kellett-e?

Addig álmodj csak szabadságról,
vad kalandok keresztezzék utad,
ágról szakadtan otthontól légy távol,
ne legyen múltad, csak a jelen, a jelen
pusztítson vagy emeljen magasra.
Éljen-éljen! Vagy dögöljön! Zúg a tömeg.
Ess hasra! Hiszed-nem, meg kell, hogy öljön
a posványcsöndzavaró lélek,
ha túl mélyre hasítasz,
monoton torkú emberlöveg
lő szerte szét, vagy ken fel.
Ne kiáltsd, hogy félek!

Kelj fel, menj csak most el.
El. Tovább. Előtted minden.
A holtak nem ítélnek.
Élők esküjét fessd az égre.
Bölcsességed porszem innen.
Érezze, kit csókolsz!

Ne gondolj túl mélyre,
tudod, ahogy hajolsz.
Erekben tocskol mocskosul az ember-galopp.
Csak a lélek andalog gyalog.
Vigyázz, ne ess nagyot,
ha épp szabadságra mennek az angyalok.

2007.04.26.

Hajnali szóharmat

Félve ölelnek át a szavak,
jóleső melegükbe bújok,
az éj a hajnalba szakad,
pirkadat parázssal hunyok.

Láz bugyraimban fetrengve,
vagy az ég üstökén szállva,
vad üvöltéssel merengve
kirakatba bújt világra.

Megszállott szemem tűzfényén
őrület szikrákat lesel,
álmodozó szívem mélyén
fogódzni valót keresel.

Míg önmagam levetkezem,
pörén tartva lelkem súlyát,
magányom öledbe teszem,
jót, rosszat, szépet, a csúnyát.

Néha emészthetetlenül
rágódsz csak gyöngé húsomon,
szemedben értetlen vágy ül,
összebb rántod béklyócsomóm.

Nekem az alkotás öröm,
neked a benne gyúlt fények,
míg páncéljaimat töröm,
holnapok múltra ítélnék.

Hétköznapiasságukat
vedli reménylét cafatom,
hiába győzködsz már sokat,
szótt sóhajom el nem adom.

Írok. Írni fogok holnap,
maradok magamnak inkább,
míg a szavak el nem kopnak,
és az üres percek ritkák.

Kelyhedből égis lebegőn
lelked szépségét merem én,
mártózom harmat levegőn,
várok rád felhőnk peremén.

2006.12.27.

Persze

Hiába préselgetem,
lelkem nedvéből facsart
ízeim rendre keserűk,
kóstolgatnak csak
ezek a zselatinszerű légbe
mártott ciróka-maróka seprűk.
Mint hűrtalan hegedűk
vinnyogó lételemnélküliségének
értelmetlen faléte.
Persze – persze – persze,
kinek lenne mersze

hunyorlás nélkül
tükrébe nézni,
lázalmas lidérc démonokat
révülden idézni,
míg a másik szobában
aranyos emberek
vasalt ruhájukban
teszik a dolgukat,
persze a házörző kutyájuk
ahogy kell, úgy ugat.
Fösvény az idő is,
persze elbálik veled,
előbb-utóbb úgy látod,
mindig szikkadt a te kenyered.
Tenyered sem jóssasszonyok
turbékoló vágya,
hol a boldogság csürhe
garadája omlik
vetetlen ágyra.
És kérded persze,
hogyl végül nyersz-e?
Kilátástalanságaidból
vetett fekhelyeden döglesz,
célalanságba sorjázott
hited remegve nyög. Lesz,
ami lesz alapon dobod
magasra naponta az egyarcú érmét,
tudva, itt nincs választás, esély,
hol a rossz mellé jó is fér még.
Persze, mondom; élj még. Még,
még egy kicsit, hogyl hátha, hátha,
nemcsak az orrfacsaró nátha rímel,
és a holnapokba zsúfolt közhelyek
mímelt asztal-, ágy-, szék-rekedése
bútorozatlanul bérelt lélek-szobácskáid
egykébe engedi majd a remény
gúzsba kötött csókját.
Persze; előbb ki kellene érdemelned
legalább a bókját.
2007-03-06

Standovár Ágota (stando):

az én csendem

az én csendem az üresség csendje
kezem hasamra téved ébredvezve
még nem fogja föl az agy mi is változott
kúszik a gondolat az élő már halott

az én csendem a fájdalom csendje
őrültként kóválygok teremről teremre
fölkutat a szem minden sötét sarkot
hiszi még a fül most csak félre hallott

az én csendem a válaszok csendje
önmagam helyezem a tárgylemezre
cseppentek ebből majd abból egy kicsit
figyelem a nőt összerándul dac-homorít

az én csendem a múltó idő csendje
pulzál körülöttem megbújhatok benne
fehér tonett székben vén szű araszol
hüppög a belső-gyermek elveszett valahol

Ma szabadságon vagyunk

Ma szabadságon vagyunk,
mert reggelre valaki ellopta
papi köpenyét, poharából
a kék fogkefét. - Az a ribanc! -
hajtogatja mami - Megölöm!
Én meg csak mondom, hogy
inkább menjünk le a boltba,
vegyünk másikat, akkor papi
észre sem veszi, ha hazajön
majd, nem kiabálja újra, hogy
Jutka, te sosem fogsz tudni
senkit és semmit megtartani!

fehér vásznamról

álmomban
mindenki alszik
eszmélek
lassított lépteim
tompítják
a hajnal neszeit
nem szeretnék
felzavarni senkit
kulcs harap a zárba
kilépek egy más világba
partjáról csodálom
ahogy kiflivé görbül
és szunnyad a tenger
védtelen mint én
most kileshetem
egy-egy mélyedésben
gondolatok cikáznak
azt képzelik magukról
aprócska halak
színesek
de rák-olló villan
elvágja a csendet
morranva ébredünk
nyújtózik a tenger
visszaköveteli övéit
negatívon
a pillanatvarázs
halott
míg én
fehér vásznamról
verem vissza
vetített képeit

Fohász

Uram! Segíts! Hagyd,
hogy tovább lépjek!
Üldözőim elől
mutass menedéket!

Borgózós álmok
falkában követnek,
lábaimra béklyót
hazugságból vetnek.

Elveim dicstelen
hullanak a porba,
pikkely-ösvény vezet
ábránd-pokolba.

Uram! Könyörgöm!
Tedd süketté fülem!
Változtasd pörölylé
gyöngé női kezem!

Segíts nekem kérlek,
meglelni utamat,
ahol már nincs helyem,
hízélgés marasztalt!

Fájdalom-páncéllal
borítsd be most testem,
ne engedd, hogy vágyam
martalékul vessen!

Adj Uram új hitet
fényben és színekben,
illatban, szélben,
őszinte emberben!

Szebeni Attila (cupi):

lélektutajok

Hol feltörnek a földből a fák,
csermely csörgeti hús dalát,
Hol madárindulóra fúj a szél,
ritmusára rebben a levél,
Hol smaragd lombok között
hárfázik a napsugár,
Hol végtelen búzamező
aranylik, míg a szem ellát,
... - fodra alatt ring a tó.

Itt bánatfának szomorúfűz a gyermeke.
Mosolyt karcol a hullámokra, látod-e?
Tükre az égnek és tenéked, ha akarod.
Nézz bele kérlek, ha ujjaiddal kavarod.

mert kell egy hely

Most aztán nem akarok semmit, de azt nagyon.
Elpihenek hol gondolkodhatom arról ami nincs.
Hol párabárányokat az égen én futtathatok,
Hisz egyszer úgyis megtalálom azt ami kincs.

Már nem izgat a siker. Nincsenek bűsz terveim.
Réveteg szem nem kutat kapaszkodó után.
Égi kékre nézve látásom tölti ki a semmi,
a múlt visszerei téphetik dobhártyám.

Vágytalan ágy. Hol akárhányszor húzol is lepedőt
mint új lapot. Paplanod sem lesz más,
mint szemfedő. Hol örökké félkész tervek
sírfái között törölhet pofán a puszta valóság.

Most kell egy hely. Jaj! Kell nagyon.
Hol járhat az agyam ezer évig a plafonon.

Szemendei Ágnes (agnes):

Őszi naplemente

Mikor megbántássá lett a szó,
úgy éreztem most meghalok.
Bánatommal vörösre festettem,
az égbolt szélén toporgó napot.

Még egyszer visszanézett,
mosolyát elküldte nekem.
Hirtelen felhőbe burkolózott,
és fekete lett a végtelen.

Halvány, csöppnyi sugárka
kapaszkodott az ég peremén.
Nem mehetett búcsú nélkül,
így megsimogatott a fény.

Nesztelen léptekkel érkezett
az éjszaka. A téren sötétben
bólogattak a fák. Hallgattam az
eső, leveleken zokogó sóhaját.

Búcsúztak. Szél ringatta őket,
de ódát énekeltek, ...nekem.
Lassan leperegtek a levelek,
Mint órán a homokszemek.

Az őszt vigasztalni próbált,
egyre körülöttem lépkedett.
Rám nézett, megcsóválta fejét,
Csókjával törölte könnyemet.

Éjjel és nappal

Már aludni tért az éjszaka,
De itt hagyta ringató szavát,
Mikor megérkezett a reggel
Csak annyit mondott,
- Én őriztem álmát,
Könnyének kalárisa kezemen ragyog,
Mikor ébred,
Ne vess rá, csillogj szemében,
Úgy nevethessen,
Mint az angyalok.
Reggel hallgatott szavára,
Ajkára csókot lehelt,
Őszi harmat megízésítette,
De miért pont a málnát,..
Erre nem felelt,....
Ezernyi apró csínnyel őrizte mosolyát,
A napfény felhők mögé bújva
kacsingatott és nevetett,
Hullott még a könnye is,
Volt amelyik az orrára esett.
A szellő nyakába bújtt,
Addig csiklandozta a kis pimasz,
Míg meg nem jelent arcán a mosoly,
érni kezdett lelkén a vigasz.
Délután a szél felhőjátékot tervezett,
Úgy szaladgáltak az égen,
Mint gyerekek a játszótéren.
Ámulva nézte már már feledve,
lelkének palástja,
Csak egy szakadozott kelme.
Nappal ha vidám volt
Csilingelve nevetett,
Volt mikor könnye hullt,
A nap mégis látta,
Benne ragyog a kikelet.
Estére elfáradt,
s mikor megérkezett az éj,
Álmosan simult ölelő karjába,
Nappalának csodáiról mesélt.

Mire megszületik az emlék

Hajadba beletúr az ősz,
megremegsz,
mintha vágya volna.
Mikor csukott szemhéjadra
csókot küld a szél,
egy pillanatra úgy érzed,
karjába zárt a múlt,
és neked mesél.
Ringatja viselő's lelkedet,
melyben ott fejlődik
a szeplőtelen fogantatású emlékezet.
Még fájdalom,
megalázott lelked őrzi bánatod,
még magzatként rejtőzik utódja,
de emlékként megmarad a holnapokra.
Mikor megszületik,
ragaszkodik hozzád,
nyakad köré fonja két kezét,
te ringatod,
talán altatót dúdolsz,
és néha könnyed hullatod.
Múlik az idő, nő az emlék-gyermek,
már nem csimpaszkodik rajtad,
külön utakon jár, de vissza-visszatér.
Ilyenkor örülni fogsz majd neki,
megsimogatod arcát,
megkóstolod a régi csókokat,
bőrödön, mint mező érett kalásza,
még bizseregni fog a múlt karátja,.
Mikor lejár majd az időd, és menni kell,
Már nem fogsz emlékezni semmi másra,

Csak az első édes csóktól
az utolsó búcsúszavára.

Harangszóra született...

Harangszóra született sóhajok ölén fogantál.
Szedercsíra korodban nem is gondoltál arra,
életfonaladból mennyit szőnek köréd a párkák,
mire megismerheted az igaz szerelem jóságát.

Szeretsz és szeretlek
a vágy ünnepe,
mint mikor a napfény,
óceán vizébe rejti sugarát,
utolsó LEDjével is,
téged fest a mélység falára.

Szeretsz és szeretlek
a test ünnepe,
mint mikor a napfény,
szirmokba rejtheti arcát,
utolsó pillantásával is,
téged ültet a kinyílt virágra.

Szeretsz és szeretlek
a lélek ünnepe,
mint mikor a napfény,
fellegeken töri át magát,
utolsó sugarával is,
téged ölel át reszkető árnya.

Haragszóra született sóhajok ölén fogantál.
Megszülettél, és te, már nem is gondolsz arra,
életfonaladból mennyit szőttek köréd a párkák,
mire megismerhetted az igaz szerelem jóságát.

Sztolár Miklós (Mz_per_X):

Féltékenység

Tekintete folyamatosan a lányt követte, az egyetlen zavaró tényező a körülötte levő, egyre hangosabbá váló társaság volt. Nem szeretem ezeket az embereket! Nem ismerek itt senkit, igaz, nem is vagyok rájuk kíváncsi. Mikor idehozott engem, azt ígérte, hogy nem hagy egyedül, és jól fogom magam érezni. Hát, alaposan becsapott! Már percek óta rám sem néz. Azt hiszem, a legjobb, ha elvonulok a sarokba, talán akkor észreveszi magát. Telt-múlt az idő, de senki nem vette észre, senki nem fordult felé. Természetesen, még jobban magába zárkózott, megadva magát a sorsnak rá kellett döbbsennie fölöslegességére. Egyszer csak pipacsvörösre festett szájú, gyors mozgású fiatal nő lépett elé, és negédesen rámosolygott.

-Hát, te mit csinálsz itt? - kérdezte kedvesen.

A választ azonban nem várta meg, a pillanat varázsától vezérelve gyorsan továbblépett. Ennyire rondán néztem volna? Igaz, menjen csak, engem úgyis csak ő érdekel. Mégiscsak meg kéne keresni, oda kéne menni hozzá. Körülnézett a vendégseregben, és újra meglátta, de bár ne vette volna észre! Egy soha nem látott emberrel beszélgetett, ráadásul kedves volt hozzá! Nevetett rá, és még ki tudja, miket gondolt magában. Nekem ugyan mondhat ezután, amit akar. Nem hiszek neki.

Újra nézegetni kezdte a beszélgetőket. Ezt most már nem lehet túrni tovább. Véletlenül odamegyek hozzá. Elhatározását tett követte. Megállt a viháncoló lány mellett, aki egy gyors, kedves pillantást vetett rá, majd rátette a kezét, és magához húzta.

- Őt szeretem a legjobban a világon - mondta az idegennek. „Hogy lehet ekkorát hazudni?! Ez már mindennek a teteje” - villant át rajta, miközben elhúzódott a lánytól, és távolodni kezdett tőle. „Hát még most sem veszi észre magát?” Legszívesebben világgá ment volna, de egy láthatatlan erő most is visszatartotta. Mit lehet ilyenkor csinálni? Kocsmába azért mégsem mehetett, így aztán, maradt az evés. Újra elvonult. Mindig is szerette a ha-

sát, és mivel érkezésükkor bőségesen ellátták ennivalóval, most már csak meg kellett keresni azokat a finom falatokat.

Messzire sodródott a lánytól, egy pillanatra azonban meg-ingott. Hiszen így meg sem talál, ha keresni kezd ! Késérősége gyorsan legyőzte reménykedését, és most már vissza sem nézett. Enni kezdett. Evett, és evett, és evett... Életében nem evett még ennyit egyfolytában. Mindenki csodálkozva nézte, ő azonban senkivel nem törődött. Már semmi nem érdekelte, elveszítette azt, aki számára a legfontosabb volt, és ezek után ugyan mit tehetett? A megszólaló zene hangrobbanásként érte. Most már csak az ennivaló maradt neki, ám azt előzékenyen elvitték előle. Hát ez meg micsoda! Be sem fejeztem! Más esetekben biztosan reklamált volna, most azonban kisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy ilyen dolgokkal foglalkozzon.

Várt. Hiába teltek azonban a percek, a lány csak nem lépett oda hozzá. Egyszer csak nagyon megijedt. Hol lehet? Már jó ideje nem látta, lehet, hogy már itt is hagyta, vagy magával vitte egy idegen. Ezt ő nem viselné el! Újra pásztázni kezdte a tömeget, de a lány nem volt sehol. Egyszer csak váratlanul elhallgatott a zene, és nemsokára magára maradt a teremben. Kiment az utcára, kíváncsian követve a távozókat, akiket szinte pillanatok alatt magába szívott a késő nyári este. Mindenki másfelé indult, csak néhányan maradtak a bejáratnál. Ilyennek még soha nem látta őket, többségük ide-oda rohangált, a bokrokat, a távoli padokat fürkészte, és egyre távolodott a bejáratától. Kíváncsian felállt a kőkerítés mellől, és elindult feléjük, amikor egyikük észrevette, és elkiáltotta magát.

- Gyertek ide! Itt van.

A társaság egy emberként megindult felé. Már majdnem meghátrált, amikor meglátta a feléje rohanó lányt. Először nem akart hinni a szemének, majd ő is futni kezdett felé. Mikor elérték egymást szabályosan egymás nyakába ugrottak.

- Hát, itt vagy? – könnyebbült meg a lány, és sírva fakadt.

„Mit lehetett erre válaszolni?” Nem kérdezett vissza, inkább odasimult gazdájához. Most már csak egymással foglalkoztak, és hogyhogy nem, a gyűlölt társasággal is pillanatok alatt megbarátkozott.

Takács Tímea (minilány):

Kőfalak

Valahonnan mélyről törnek fel a szavak,
Térdre hullnak előtte vastag kőfalak.
Miket a szívek húztak önmaguk köré,
Soha ne törhesse át senki ellenség.

Szavak napfényt hoznak a kőfalak közé,
Hosszú évek után elmúlik a sötét.
Örömtáncot jár a fény a kőhalmokon,
Szellemek járnak itt csendes hajnalokon.

Pislákoló csillagok világítanak,
A szellemeknek igaz utat mutatnak.
S a romok mellett a hajnali ködben,
A még ki nem mondott szavak keringőznek.

Ellejtik titkos táncukat, hogy ne lássák,
Kilétüket soha el ne árulhassák.
S ha egy vándor véletlenül épp arra jár,
Bíztatják, hogy mondja ki mit szíve diktál.

S mint akik jól végezték a dolgukat,
Ismét hazafelé veszik az útjukat.
S mikor felragyognak a napsugarak,
A kőfalaknak csak a hült helye marad.

2006.09.30.

Tarcainé Ötvös Anikó (zanzaa):

légy hálás...

Minden tenger
minden cseppje,
minden hulláma,
habja, árja,
amit látsz,
amibe lépsz,
mind Te vagy!
Istened
akihez szólsz,
az ördög,
akiből nem kérsz,
ő is benned van,
ne tagadd,
fogadd el:
Te vagy!
És, ha majd
úgy érzed,
egyszer...
hogy túlcsordul rajtad
a Hála,
légy hálás
azért is,
mert dönthetsz:
hófehér, gyönyörű lelked
rabláncon tartod,
vagy tisztább
és szabadabb lesz...

Tárnok Mihály (Tamiska):

Várok valamit

Mindig várok valamit...
Talán, hogy megelevenedjenek az álmok...
Itt holt virágok integetnek,
Csalogatnak csillogó világok.
Hány éve megyünk egymás felé,
Hány léptünk nesze ülhetett a partra,
Szép ligetünkbe hány szív bomlott,
S a „szeretlek-szó” lélekbe hatolt.
Nem akartalak a legkívánatosabb
Csókban sem téged,
Nem akartam adni egy nagy merést,
S mert hitedben reszketni kezdtem,
Nem érhettem meg a felismerést.

Valakit nem szeretni most tanulok.
Szemében láttam minden virágot,
S most pusztítva, irtva zokogom,
Hol vagytok gyönyörű álmok,
Kik hoztatok elibém új sétányokat,
Hol bújó asszonyokkal meg-megálltam,
És cseréltünk hamis csókokat.

Ti, kik nyitjátok majd a síromat,
Holt csontjaimat mind kiássátok,
S fagyos szájjal visszaemlékezve,
Mégis csak újra, és újra megkívántok.

Játékból írtam szép melódiákat,
Megríkattam a könnyű híveket,
Bennem kajánkodások indultak
Azért, hogy válasszak közületek.
Felkarmoltak hazug vágyak,
Finom rezdüléshez nem adtak erőt!
Halált hozó ketyegések
Számlálgatták az elmúló időt.
Láttad télen mily árnyéktalanok a fák?

A miérettel kit ébresztenék, ha elmondanám.
Szaladásba fognák sétájukat a szüzek,
Kérdeznék, mért görbül sírásra a szám.
/Szemedben úgy égtek a napok,
Ahogy üvegszilánkokban égnek,
Ezer és ezer önmagát kínáló,t
Vöröslő alkonyatok.../

Vak énekel oly átéléssel, mint én.
Véli, hogy mással ő is láttat.
Őrt állok magamban, szemlesütve,
Torkomból kinyögöm, hogy várlak!
Dacosan morgom, – mint a fogott vad–
Versemben szabadság vágyamat!

Nincs nagy visszhangjuk, tudom,
Bennem mégis dübörög valahol...
Írok néha csodás szavakat,
Velük magyarázom a kapott csókokat.
És mégis... hazudni tudom a szépet!
Mi engem is leránt a mélybe,
Elnézem magam, mint megkötöttet,
- Kit szánok-, ha látom
A vergődőt, az összetörtet.

Utálkozom... halott verssel a zsebembe,
Felérek a kócos Budapestre.
Fényességébe beleköltözöm,
Csatangolok széles utakon,
Várom, hogy szembe jöjjön az Öröm,
Miben a kis nőket karomba rántom,
S pezsgős mámorral szememben
Eltáncolom utolsó táncom.

Már idegennek érzem a lelkem.
Akkor, ott, nem én öleltem!
Úgy adtam, hogy nem akartam adni,
De bennem ős gerincek hajoltak,
Unszoltak, ne tudjak megfutamodni.

Valaki velem nagy útra indult,
Talán az első Éva lehetett. Kérem,
Ne hagyjon egyedül, bárki legyen,
Nem baj ha nem, vagy csak épp hogy
Ismerjen, hallja meg könnyörgésemet.
Kövekbe botlok, mint zsenge fákat
Hajlítanak a testetlen szelek,
Tagadom, de mindig érzem
A simogató érintéseket.
Tömegbe bújok, hogy elveszítselek,
Így kínálom magam, tépett ingben.
A megalázottba is beleérezik a:
Lehet, hogy már senkim sincsen!

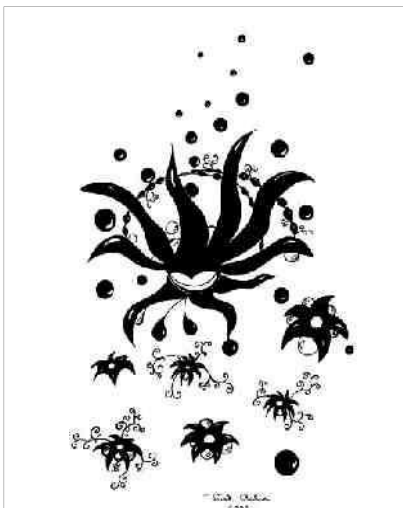
Egy száj, óh uram, egy száj még
Legyen, aki kimondja nevem,
Kiáltás értem is hangozzék,
Megnyugvást érezzek szívemen!
Eltaposnak, mint a csigaházak,
Nem jajdulok, már arra sincs erőm,
De egyszer még fájón felsóhajtok:
Hol vagytok társak, hol, ti szeretők!?
Érted menekülök tőled,
Holdarcú fényben meg-megállok,
Továbbmész, s ahogy halványulsz,
Rádermednek arcomra az álmok.

Karácsony

Gyöngy betűim, ti asszonyi, szépek,
Fessetek ma is egemre kéket,
Szívemnek vörös vérébe mártva,
Sugalljátok, hogy nem vagyok árva.

Örökké élnek, őriznek engem,
Anyáim ők, fiuknak születtem.
Szavak, mondatok, lírai versek,
Tanítanak, hogy mindig szeressek.

Hull a hó, a jó, itt a ka-rá-csony!
Minden fénye a legjobb ba-rá-tom!
Mert szeretni kell, szeretni jó,
Ezt súgja az E, ezt az I, az Ó.

Török Otília (Otília) : virágbuborékok

Tóth János (fényesi):

Lélekben és igazságban

Lesznek majd, ahogy
voltak is hívetlenek, kik
alamizsnát osztanak, de
csalárd mind, nem úgy él!
Ahogy voltak, lesznek majd
hívatlanok is, kik mennek
lakomára, de csupán az ételt látják.
Lesznek majd új pásztorok,
akik a fényt követik, mert
hiszik, ahogy mondva volt,
mert ahogy lesz úgy van mindig.
Talán ellett az egyik jószág, s
hálát is adtak ezért, lesz majd
húsvétra áldozat, oltár körül vér,
Lesz-e majd egy apa végül,
aki fiát küldi, az példával tanít,
csodává hírlik szava, megverik,
megfeszül, de fejet nem hajt?
Lesz-e majd valaki, ki még halálán
is, de kéri a vigyázót, nézné meg,
vajon üres-e még az a jászol?

Asszonyok dicsérete

Mert elindulnak az asszonyok, és
mosolyok közé rejtik a fájdalmat,
tenyerükbe zárják az élettől kapott
aprót. Koldust remél fáradt lelkük.
Minden könnyük megannyi védtelen
pillanat! Csak tudnám, hogy tehetném,
hogyan tehetném jóvá, ha értem sírtak!
Mert elindulnak, karjukat gavallér szél
öleli, ráncot kacag szemükre az Idő.
Minden szavuk rendíthetetlen remény:
Kinek nincs, az adja a legtöbbet!
Nyughatatlan, békétlen törvény! Csak
tudnám, mit adhatnék még! Egekig
kiált tengernyi meg nem hallott kérés!
Amikor elindulnak, s aprót sóhajt
a kabát, hogy mekkora terhet visel,
illathoz simul az alkonyuló pillanat,
ezüstöt fodroz a késői fény! Mert
megőszül a szándék! Meg nem kapott
dalokat ismételve lépteik után az utca,
a lépcső. Ajkaikhoz kóbor szerelem tapad,
aranyba tördeli remegő szavaikat, aki
megérti, és térden állva könyörög, csak
megmaradjon, megmaradjon még! Mert
elindulnak az asszonyok, s adomány
válluk, ahogy mozdul, karjuk, ahogy véd,
megköszönni csak időm lenne elég!

Mindenen túl és innen

Amikor már a fák tövéig
bukik a nap, és lelkedben
sem melegít a nyárszínű
vágyálom, mert túl vagy
mindenen , de még innen!
Mert beteg vagy, mint útra
készülődő csonkaszárnnyú
madár, és gubbaszt benned
valami értelmezhetetlenül,
és kegyetlenül magányos
dallam a világtalanságról, s
nem akarod már befogadni
az üres utakra rátörő hajnalt,
jelent-kergető zajok sükettségét,
mert már mindenen túl vagy,
de még innen. Amikor szélben
hajlongó kabátszárnnyakhoz
kivetettként igazodik lépted,
és templomok lépcsőí felé
tekintesz, mert harcolni hajt
minden veledszületett vagy
megtanult érzés és hiszed a jövőt,
mert mindenen túl vagy, de
még innen, akkor keresd minden
archan, amit benne látsz, hallgasd
minden szóban, amit tőle hallhatsz,
és sírj, hiszen bizonyosság már a neve,
mert nincs, nincs senki olyan más, mint Ő.

Egy lélek miatt - Csepelen

Ma rozsdált kapuk előtt álltam, ahol
lánc őrzi a valamikori dolgos éveket,
amikor nevetve húzott köpenyt az óvónő,
sapkáját homlokán igazítva lépett gépe
mögé az ember, és az anyag hitében
forgatott egy újabb darab vasat a fénybe.

Elszáradt bokrok alatt nyugszik arrafelé
milliónyi leírt szó. Megfeketült vaspóznákról
már nem leng lobogót a jelszó. Ki egykor
címeres szobában ült, mára vasalt ingek
közé rejtett mondatokat emleget, de ki
hallgatja már elvtelen, és nem társ.

Ahol jártam, nem mér hasznót az idő.
Kerekesszékekbe zsúfolva vicsorog a
kín, már hazug mosolyra sem futja.
Meggérgesedett arrafelé a lélek, mint
elhagyott ember után bezárt ajtón
a szabad szombaton felmázolt festék.

Ahol ma jártam, reggel meghalt egy ember.
Sohasem láttam, sohasem hallottam, nem
tudom milyen volt mosolya, nem tudom
miben hitt. Elmentem hozzá, mert adni
akartam. Most itt vagyok születésnapomon
egyedül, az át nem adott szavakkal.

Török József (Benjoe):

Letisztult fájdalom

A végtelen ünnepi csendje tapad
a kilincsre zárt homályra,
karom a párnád, szabálytalan alakban
nyújtóznak az árnyak, a tapétában
valami pattog, a fülemben
táncoló vér agyamba szédíti illatod,
az őrült vágta lósörény lobogtató visszhangja
a puszták talajába takarja melled,
milói torzót rejt a félhomály
márványán erek és ereklyék erednek.

Odakinn elül a zaj,
a kifulladt motor utolsót köhög,
és belerándul a csendes esti kékbe,
egy pizsmogó madár súlya a csendemre,
mint időbe vert lékre,
hajlítja az ágat, karcolva ablakom,
a felkavart redők közt
újabb emléket szül
a letisztult fájdalom.

Vetés 2007 08 17

Urbán Annamária (Anne20):

Fal vagy kerítés

Felépítettem magam köré valamit
Nehéz téglákból emeltem, így most stabil
Falban vagyok, de levegőt még kapok
Ha elmegyek, még emléket sem hagyok.
Ha leemelte egy téglát a falamról
Kettőt raktam vissza rá helyette dachból.

Sokáig rendben ment így az építés
De jöttél és csúnyán ledőlt az egész
A régi fal kártyavárként összeomlott
Maga után jókora porfelhőt hagyott.
A téglákból kihúztad a legalsót
Álltam és kerestem a kapaszkodót.

Nyújtottam feléd a kezem a homályban
Tisztult a szürkeség, végre tisztán láttam
Hogy csak nevetsz rajtam és játszol velem
S kezeddél épp gyors búcsút intesz nekem.

Most ismét kezdek a téglát hordani
Nem hagyhatom lelkem lecsupaszítani
De már nem falat, kerítést emelek
Lesz kapu, mert valakit beengedek
Hogy ne kelljen neki magas falat mászni
És ha nem zúzni jön, nem fogja megbánni.

2007. január 18.

dr. Varga Imre (Emericus)

Hajad bársonyán

Hajad bársonyán ha végigfut az álmom
Kezed kezem ha simítja reszketeg
Elmúlt, nincsen többé szép világom
Halódik az éj s a nappal is beteg

Fáradt a szív, az ütő ver vértelen
Szemed fényét sötétben nem találom
Bolondok között bolond az értelem
Elmúlt örökre régi szép világom

Törött a tükör, benne mély szarkaláb
Késként hasít a gunyoros mosoly
Csak szeress még, bűnnek ha nem tartanád
Csak szeress még, te szépséges, komoly

Mindig-szeretőm, örökké égő vágy
Bánom is én, hol ér a halálom
Utolsó dobbanás, végső vetett ágy
Ha Veled múlik gyönyörű szép világom.

Búcsúzás

Amikor a kert fölött nagyot nyújtózik az este
Amikor el-elkapnak bográcsból szökött illatok
S a nap vöröse, mintha oda lenne festve
Az ég aljára, pihentetón ég, nem ragyog
Fázósan húzódunk egymás mellé a padon
S én átölellek, szorosan, ahogy illik
És igyekszem bajokra nem gondolni nagyon
És veled lenni ugyanúgy, mint mindig.
Szemed hunyását, arcod rezdülését mintha érteném
És mintha érteném az almafa bólintását
Mintha életünk, a folytatásos regény
Nem tervezné további folytatását.
S a feltámadt szélben a rút idő visít csak
Gúnyosan, mert jaj a legyőzötteknek
Engedd kissé, hajadba hadd simítsak
Hadd legyen karom még egyszer köröttem
A távolság: elmúlás. Ha majdan elrabol,
Vírradjon új nap, ragyogjon újra Néked
S én ha élek és leszek még valahol
Messziről kísérem majd könnyű lépted.

Emlékszel?

Emlékszel?
Még magasan járt a nap
Még könnyedén léptünk nagyokat
És elmondtunk egymásnak elégszer:
Mindent, de mindent másképp csinálunk
A bánat még vendég se lesz minálunk.

Emlékszel?
Hogy csapkodta a szellő
A vonat függönyét s az erdő
Hogy vágtatott mellettünk el
S hogy aludtunk nyolcan is négy helyen
És én Rólad álmodtam: légy velem.

Nem emlékszel,
Hisz az a vonat hol van már
Azt az erdőt elnyelte rég a láthatár
S a sátor sem vár magadfőzte ebéddel
Napfényes emlékből is elég az talán
Mi magától megmarad az idő asztalán

Emlékszel?
Hajad copfba fontad
Kézem kezedre odavontad
Szemed csillogott, mint a legszebb ékszer
Azt gondoltuk: minden, de minden
Előttünk még, s elrontva semmi sincsen.

Emlékszel?
Dús, sötét, rakoncátlan hajamra
És amit sosem vettem többé magamra:
Az érettségi öltöny hol penészel?
És hol van a kék kartonruhád?
Minden csak lehunytt szemem előtt fut át.

Emlékszem,
Az első házibulin ültem
Először csak magamba merültem
Majd kissé imbolyogva, merészen
Derekad remegve átkaroltam
Ó istenem, de boldog voltam...

És emlékszem,
Ahogy sok évünk elviharzott
S az az ölelés csak pár pillanatra tartott
Hogy lett mégis örökre részem?
Ez titok. Megtudni mindent rövid az élet
Mire kimondtam, látod, semmivé lett...

Szavak

Mint az öröktől való csendbe
Betörő első rezdülés
Mint végesből a végtelenbe
Utat hasító pengevés
Sötétre ítélt éjszakának
Vakító szikra, villanás
Szavak, akik ha nem találhatnak
Erőtlen minden vallomás

Egy pillanat, ha elvarázsol
Érzed az élet áramát
A kapun mit az idő ácsol
A végtelenség árad át
Keresd a szót és élj a mának
Se múlt, se jövő nem hibás
Igaz szavak ha nem találhatnak
Hiába minden vallomás.

dr. Varga Lajos (apu-s):

Játék

Mit látsz szememben, ha megriadt
Tekintetem rendezem eléd
Igényes sorba, akár a rab:
„Ez itt a párna, az ott a pléd...”?

Tagadva, mi fájhat gondosan
Szemhéjam alatt cseppben rejtve!
Tavaszt, teremtest ábrándosan,
Hanyagul pupillámra ejtve.

Megismersz? Rég-arcommal? Mókás,
Bátor ifjú, hófehér vétek:
Őrzött gyermek-tiszta valóság,
Első szerelmet nyíló Élet,

Kétes türelem, takart féltés,
Ölelés, düh, esetlen bókók,
Bujkáló tétova kísértés,
Azok a majdnem-majdnem csókók,

Végtelenben tündöklő játék:
Felhős égen keresett csillag,
Dús hajnal, harmat-ajándék,
Ízes izzadság, parfüm illat,

Odakacsintó tanú-ablak
Lisztfehér arcú malom falán,
Kérdés: „Vajon itt megláthatnak?”,
Mohóságban-halk válasz: ”Talán.”,

Vágy-éhség, a kimondhatatlan
Hiány percek éveknek tűnve,
Fojtó szomj kiszáradt ajakban
Rajongó érzésekbe gyűlve,

Be nem vallott pajkos-alázat...
Az én Álmom, jaj, a Te Álmod:
Titkomban, hisz' örök vigyázat!
Nézz rám! Felismersz? Úgy: találod!

Érzések vallatása

Ahogy nekem, csak bennem,
Lelkemnél is mélyebben,
Soha el nem felejtve,
Világ elől elrejtve!

Simításban megérzem,
Sebzésében én vérzem!
Feketében, fehérben,
Ami tőlem, úgy értem!

Tükrök mögött virágzik,
Belül csillan: nem látszik,
Dobbanása pillanat
Örök-éber hant alatt.

Lázban forró ígéret
Hús árny alatt eléget,
Kétes látszat a jóság:
Menekülő valóság.

Álom ébreszt izzadást,
Vég nélküli rohanást
Oda, hol még tán' maradt
Az életből egy falat.

Csuromvizes ébredés,
Ezer párna-szenvedés
Lepi el a falakat:
Ábrándból a vakolat.

Ahogy nekem, csak bennem,
Lelkemnél is mélyebben,
Feketében, fehérben,
Ami tőlem, úgy értem!

Rózsagról illatok,
Belélegzem mind: vagyok,
Szeretetre ítélve!
Átok tűnik, míg érne!

Nézz szemembe

Nézz szemembe, ott láss meg engem,
Végtelen árkú tengeremben,
Vessz oda, két pillantás között,
Légy figyelésemben Üldözött!

Nézz szemembe! Milyennek látod?
Tapintottad már rajta Álmod?
Érzel belőle vigyázatot,
Ölelő tenger-káprázatot?

Nézz, szememben találj meg Magad:
Nő szirmaid benne nyílnak!
Bomló bimbót takaró vágyak
Zárják Rád nedves szempillámat!

Nézz szemembe: látsz télben Tavaszt,
Bírott hitben szótalán vigaszt?
Hajfonatodba bújt csókjaim
Élnek tükröm mozdulásain?

Nézz szemembe, ott láss meg engem,
Leld nyugalmad tekintetemben!
Mikor parázszi szikrát vetnek,
Ne félj! Nézd szemeim! Szeretnek!

2005. 01. 22.

/ Loccca lányom születésnapjára /

Keresztút

Özveggy áll a keresztúton,
Mínta, tán' keresne,
Mélázó sas, gémeskúton,
Figyel Reá, lesve.

*Szél járja át tört magányát,
Tűnt nyomok az úton,
Áll az özveggy, hagyott vágyát
Sas őrzi a kúton.*

Keresztutak hová visznek?
Merre indulása?
Mindegy hová: tűznek, víznek...
Nincsen maradása!

Özveggy áll a keresztúton.
Sasszárny csap az Égbe,
Nemes madár, hussanásban:
Rózsát szór elébe!

Wendler Mária (zafir):

Betegség

Féltem, tudod?
S bár nem rég imádtam a Napot,
egy csöppnyi rés,
s a hitetlenség elkapott.
Zord gondolat,
mi takarja a kék eget,
mocsárba lök,
s nem látod már a lényeket.
Merengek most,
láz-gyötört fejem szétesik,
lásd, mit okoz,
ha csalfán cserben hagy a hit!
Kinn süt a nap,
én forró ágyamból lesek,
ostobaság
az ok, mitől úgy szenvedek.
Pedig, ha ott,
mikor a kétség rám feszült,
letépem azt,
s mindent, mi még hozzávegyült,
most játszhatnék
varázslónőt, vagy bölcs papot,
de nézd, mi lett,
kórságtól ostromlott vagyok!...
Legyen hát így!
A tanulság levonható:
ha félni mersz,
ezt állítod: Rossz volna Jó!
Hited szerint
történik itt minden veled.
Vigyázz tehát,
hogymint töröd okos fejed!

Mágus

Alkotsz, vagy pusztítasz erőddel?
Vallj színt és kezd el praxisod!
lényed egy magvát oszd a földdel,
s majd hódítsd meg a két mások síkot!

Energiáid ösztüzében
minden vágyad beteljesül,
de jól irányítsd, mert a mélyben
settengő árnyékod feszül!

Életerőd ne kíméld, lángolj!
Varázslattal teremts nagyot,
a végtelen sugárral táncolj,
s mi mulandó, megválthatod.

Te vagy az Egy, s megfoghatatlan,
a nemző és termékenyült,
az ámulat nyugodt tudatban,
a Mindennel átlényegült.

Wendler Zoltán (Artur-Brun):

Micsoda vasárnap

Napsütéses hétvégére virradt minden Harapóhörcsögi lakos. Enyhe szellő lengedezett a borvirágos rét felett. Ebben a kicsiny községben, a mai szép napon került ismét megrendezésre a havonta tartandó kulturális eseménysorozat.

A korán kelő gyerekeknek már hajnalban barackkal és nyaklevessel kedveskedtek az őket szerető szülők. E népi ételek átadásával járt, hogy közben az aprónépnek a felnőttek, különböző furfangos találós kérdéseket tettek fel, mindezt fennhangon, erős tájszólással, ízes helyi beszéddel fűszerezve. Ezt követte a pajkos kergetődzés az udvaron.

Később a felnőttek kifulladásra leültek a kerti padra, miközben a gyerekek a megfelelő szokásokat betartva, a kerítés lécei között lesték őket. Akit észre vettek a szülők, azt elzavarták Mikornyiczki vegyesboltjába.

A férfiak szinte egyidőben elindultak otthonról a helység kultúrközpontja felé, ahol szépen összegyűltek. Rengeteg program várta őket, amíg az asszonyok elkészítik az ünnepi ebédet. A legnépszerűbb kikapcsolódás itt a súlyemelés és a gimnasztika volt. A központban szerény kis büfé üzemelt, amit a betelepült Abdul Abrak vezetett. Vele szemben szolid étterem. Tulajdonosa a szomszéd községben lakó Riz Ottó mesterszakács. Az étterem specialitása halételekből áll. Az alapanyagot a Finn kereskedő, Olaf Halvorsen szállítja Ottónak.

Később a falu ügyesebbjei érdekes talajgyakorlatokat is bemutatnak a jelenlévőknek. Néhányan szívesen vettek részt szellemi vetélkedőn, vagyis fejtörősdin. Dél tájban szerepet kapott egy úgynevezett „ki tud hamarabb felállni az asztaltól?” verseny, ami rövid idő alatt tömegsporttá nőtte ki magát, alig fél óra kellett csak hozzá. Ezután tájékozódó futás következett, és az nyert, aki ebédre hazaért. A forgalmat ilyenkor már Czirkál Csaba rendőrfőnök felügyelte. Az önkéntes tűzoltó csapat itt kapcsolódott be a programsorozatba. Szépen összeszedték az eltévedt, vagy árok-

ban kikötött versenyzőket, akiknek büntetése az volt, hogy a starthelyre szállították vissza őket, így délután, vagy este felé újra kezdhették a második futamot. Eerre azonban nagyon sokszor nem került sor, mert az est fénypontját nem akarta senki elszalasztani. Akkor szokott fellépni a kultúrbán Zacsek Mónika gyári csomagoló munkásnő, a község egyetlen hajadonja. Könnyed táncában gyönyörködött az egész közösség. Leginkább a külföldről hazánkba szakadt Björn Fjordsen Svéd hidegburkoló szerette őt. Rengeteg munkája volt a kis Mónika tánca után. E csodálatos, eseményekben gazdag rendezvénysorozatot Fűrészkező Géza fa és pofánvágó áriaestje zárta, amely nem volt teljesen színpadhoz kötött, mert gyönyörű, erős hangját, lelépve az asztalról, haza felé elvitte a falu legtávolabbi utcájába is.

Legközelebb látogassanak el önök is Harapóhőrcsögre.

Kamarás Klára (Si): Nagymama

Fulltükör 2. navigátor

André Ilona Ibolya	(lenaneni * 242)	07
Arany-Tóth Katalin	(aranytk * 244)	08
Ábel Andrea	(AngyaliAndi * 246)	13
Bartalovics Zoltán	(prayer * 234)	20
Bodnár Éva	(erda * 245)	23
Bujdosó Péter	(Profogus)	26
Czinege László	(tokio170 * 238)	30
Csizmadia László	(csizi)	34
Csíki András	(andrass * 245)	37
Csöndes Csaba	(csaszti)	41
Dávid József	(csitesz * 242)	44
S. Farkas Zsuzsanna	(naiva * 237)	48
Fazekas Miklós	(mickey48 * 244)	54
Fetter Tímea	(Mindlevery * 248)	91; 232
Földi László	(Lacoba * 243)	58
Geiger Erzsébet	(siklosi * 236)	65
Gulyás Ilona	(Nefelejccss)	69
Hanyecz István	(stefanicus * 239)	70
Hardik László	(ho)	72
Hárs István	(bla)	74
Hepp Béla	(a_leb * 241)	75
Herczeg Zoltán	(Prince60)	76
Horváth Csaba	(maninblack)	134; 147
Horváth Géza	(hori * 242)	80
Kajuk Gyula	(trendo)	82
Kamarás Klára	(Si * 243)	83; 226; 229
Káli László	(Captnemo * 236)	87
Kelényi Angelika	(Angeli * 237)	92; 230
Keszthelyi Béla	(102 * 239)	97; 139
Kiss Péter	(kisssp * 236)	100; 07
Kobrehel Zsuzsanna	(zsuzsuzsu * 240)	104
Kormann Zsolt	(zsoloo)	105
Kormos Franciska	(taci * 241)	107
Kovács Anikó	(mango * 236)	108
Kovács Barbara	(Atlantiszi * 247)	230
Kovács János	(greenapple * 243)	114; 231; 233
Kováts Péter	(Skorpió)	116
Kun Magdolna	(lena1 * 245)	117
Lakatos Jánosné	(Zsuka49 * 238)	121
Ligeti Éva	(LEKA * 243)	124
Loló Judit	(Tupir)	128
Lőrinczi L. Anna	(Anna1955 * 242)	130

Lyza Zsolcai	(Lyza1 * 233)	134
Maszong József	(Samway * 245)	135
Markovics Anita	(Emeraude * 239)	138
Mayer Edit Julianna	(Julianna * 234)	140
Máté László	(winner * 238)	142
Mekler Eva	(meva)	147
Mezei Katalin	(kismezei * 247)	148
Miháldineczné V. Angéla	(targoncas)	232; 31
Molnár Akos	(ovobacsi)	152
Nagy János	(Jega * 237)	115; 156
Nagy Márton	(enigma)	159
Nagy Norbert	(norbert * 240)	162
Nemes Gyula	(noble * 235)	95; 233
Papp Laura	(kiralylany * 240)	164
Péter Erika	(Eroica * 244)	168
Poroszlay Gabriella	(gabiga * 239)	171
Piro M. Péter	(piroman * 247)	175
Pogonyi Pál	(Paulus)	178
Rácsai Róbert	(alcar * 247)	180
Ricza István	(tavinarcisz * 237)	181
Rovni Emese	(sete * 235)	183
Sárhelyi Erika	(Netelka * 238)	184
Sillingi Julianna	(Vigi)	186
Somogyi Ottó	(soman * 240)	187
Standovár Ágota	(stando * 235)	193
Szebeni Attila	(cupi)	196
Szemendei Ágnes	(agnes *)	197
Sztolár Miklós	(Mz_per_X * 246)	201
Takács Tímea	(minilány * 234)	203
Tárnok Mihály	(Tamiska * 246)	205
Tímár Zoltán	(Tizo)	158; 36
Tornyai Tibor	(bluesky * 248)	231
Török Otília	(Otilia * 246)	208
Tóth János	(fényesi * 244)	209
Török József	(Benjoe * 234)	213
Újhegyi Csaba	(neucsaba)	126; 155
Urbán Annamária	(Anne20)	214
dr. Varga Imre	(Emericus * 248)	215
dr. Varga Lajos	(apu-s * 248)	218
Varga László	(Valo)	229
Wendler Mária	(zafir * 241)	223
Wendler Zoltán	(Artur-Brun * 241)	225

* Fulltükör 2. Arcképcsarnok

Varga László (Valo): Öreg malom télen

Kamarás Klára (Si): Mura-árterület

***Kovács Barbara (Atlantiszi): Örvényben
(Sorsok sorozat)***

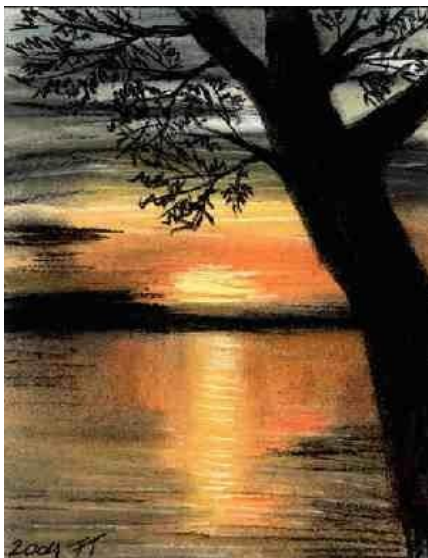
Kelényi Angelika (Angeli): Esernyős nők

Kovács János (greenapple): Mosolygós pofák

Tornyai Tibor (bluesky): Palotás tó

***Fetter Tímea (Mindlevery):
Hát... naplemente***

***Miháldineczné V. Angéla (targoncas):
Balokány-liget***

Nemes Gyula (noble): Trópusi fa

Fulltükör 2. Arcképtár

***Szemendei Ágnes
(agnes)***

***Lyza Zsolcay
(Lyza1)***

***Takács Tímea
(minilány)***

***Bartalovics Zoltán
(prayer)***

***Török József
(Benjoe)***

***Mayer Edit Julianna
(Julianna)***

***Stadovár Ágota
(stando)***

***Nemes Gyula
(noble)***

***Rovni Emese
(sete)***

***Tarcainé Ötvös
Anikó (zanzaa)***

Kiss Péter (kisssp)

***Geiger Erzsébet
(siklosi)***

***Kovács Anikó
(mango)***

***Káli László
(Captnemo)***

***Kelényi Angelika
(Angeli)***

Nagy János (jega)

***Ricza István
(tavinarcisz)***

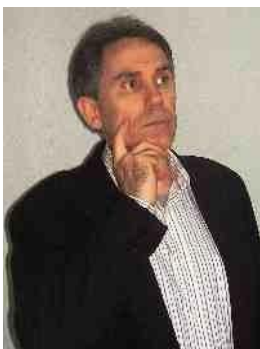
***S. Farkas Zsuzsanna
(naiva)***

***Máté László
(winner)***

***Sárhelyi Erika
(Netelka)***

***Czinege László
(Tokio170)***

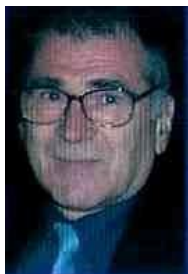
***Lakatos Jánosné
(Zsuka49)***

***Poroszlay Gabriella
(gabiga)***

***Keszthelyi Béla
(102)***

***Hanyecz István
(stefanicus)***

***Markovics Anita
(Emeraude)***

***Kobrehel Zsuzsanna
(zsuzsuzsu)***

***Somogyi Ottó
(soman)***

***Nagy Norbert
(norbert)***

***Papp Laura
(királylány)***

***Wendler Mária
(zafir)***

***Wendler Zoltán
(Artur-Brun)***

***Kormos Franciska
(taci)***

Hepp Béla (a_leb)

***Horváth Géza
(hori)***

***Lőrinczi L. Anna
(Anna1955)***

***André Ilona Ibolya
(lenaneni)***

***Dávid József
(csitesz)***

***Kamarás Klára
(Si)***

***Kovács János
(greenapple)***

***Földi László
(Lacoba)***

***Ligeti Éva
(LEKA)***

***Fazekas Miklós
(mickey48)***

***Arany-Tóth Katalin
(aranytk)***

***Tóth János
(Fényesi)***

***Péter Erika
(Eroica)***

***Kun Magdolna
(lenai)***

***Csíki András
(andrass)***

***Maszong József
(Samway)***

***Bodnár Éva
(erda)***

***Tárnok Mihály
(tamiska)***

***Ábel Andrea
(AngyaliAndi)***

***Török Otília
(otília)***

***Sztolár Miklós
(Mz_per_x)***

***Rácsai Róbert
(Alcar)***

***Mezei Katalin
(kismezei)***

***Kovács Barbara
(Atlantiszi)***

***Piro M. Péter
(piroman)***

***Fetter Timea
(mindlevery)***

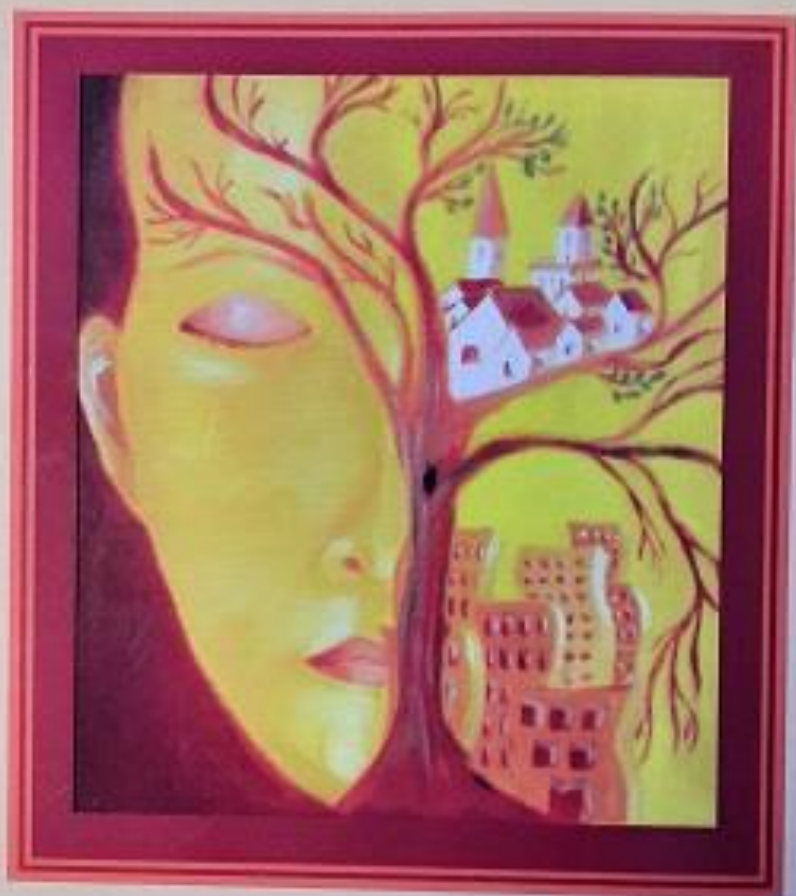
***dr. Varga Lajos
(apu-s)***

***Tornyai Tibor
(Bluesky)***

***dr. Varga Imre
(Emericus)***

*Antológia a Fullextra
kulturális és irodalmi portál
alkotóközösségének műveiből
2007*

<http://www.fullextra.hu>